

1926

1956

ЮВІЛЕЙНА КНИГА

30
ЛІТТЯ

ВІДДІЛ В

ЕДМОНТОНІ

ВАДИМ В. ДОБРОЛІЖ

АРТИСТ - МАЛЯР

ОБРАЗИ, ПОРТРЕТИ, ГРАФІКА
ІКОНИ, ІКОНОСТАСИ, МАЛЬОВАННЯ
ЦЕРКОВ

КОМЕРЦІЙНЕ МИСТЕЦТВО

АРТИСТ - ДЕКОРАТОР

МОНУМЕНТАЛЬНЕ МАЛЯСТВО
(MURALS)

ВИСТАВОВІ РОБОТИ (DISPLAY)

ПАП'Є-МАШЕ (PAPIER-MACHE)

Частина стінного мальовання в Готелі Каскейд, Бенф (7' x 31')

14308 - 88th Avenue
Edmonton, Alberta

Ювілейна Книга

з нагоди

30-ЛІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Жіночого Товариства

ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

В ЕДМОНТОНІ

І С Т О Р І Я

ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 — 1956

Home Library of
Nancy Shemeluck

Зібрала і зредагувала Д. Е. Яндова

Jubilee Book

of the

UKRAINIAN LADIES' AID

of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral
Edmonton, Alberta

in commemoration of the

THIRTIETH ANNIVERSARY

of its activities

1926 — 1956

Compiled and edited by Doris Elizabeth Yanda

Printed by Alberta Printing Co., 10355 — 96th St., Edmonton

До Хвального Жіночого Товариства
при Українській Православній Катедрі
св. Івана в Едмонтоні.

Дорогі у Христі Сестри!

У час світлого тридцятьлітнього ювілею Вашої корисної праці при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні шлю Вам свій Архипастирський привіт і найкращі побажання доброї й успішної праці.

Молю Милосердного Господа, щоб завжди мав Вас у Своїй чуйній Батьківській опіці, і щоб постійно провадив Вас Своєю кріпкою Десницею дорогою Правди.

Жіноче Товариство при церквах у Канаді завжди має велику й відповідальну працю, бо це на його руках спочивають такі важливі турботи, як прикраси Храму, урядження різних Свят та прийнять при Церкві, збирання фондів на Церкву й т. ін. І Ви ревно виконували й ревно виконуєте цю нелегку працю от уже 30 довгих літ.

За все це Вам належить велика подяка, яку я й складаю Вам цим моїм листом.

Крім цього, на Вас лежить великий обов'язок пильнувати про релігійне та національне виховання нашої молоді. Ніхто за цим не догляне так пильно і не зробить усього так належно, як власне українська мати.

Родина — це Домашня початкова Церква, в якій батько, а особливо мати обов'язані ревно й постійно навчати своїх дітей і основ нашої Православної Віри, і правдивого чесного життя, і національної свідомости. І власне на це, — на добре життя Родини, як Домашньої Церкви, про яку аж чотири рази пише Апостол Павло, і треба надалі звернути Жіночому Товариству якнайбільшу увагу.

Ширте скрізь відповідні знання, уряджуйте виклади на тему здорового життя Родини й належного розвою її та кінцевого виховання дітей найперше в Родині, як у Домашній Церкві. Моя праця: "Книга нашого буття на чужині" дасть Вам багато потрібного матеріалу для цього.

Ще раз сердечно дякую Вам за всю Вашу велику й корисну 30-літню працю. Дякую і молю Милосердного Господа, щоб надалі Ви виявили ще більшу свою працю, і скерували її, поза своєю працею біжучою, також на поширення поміж своїми членами і всіма членами Катебри св. Івана доброго знання про релігійно-національне виховання нашої молоді в Родині.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на Вашу працю!

+ Іларіон,

Митрополит Іларіон,
Ваш постійний Богомолець.

II ВЕЛИЧЕСТВО КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА II

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИШИЙ ВЛАДИКА ІЛАРІОН
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади

ВАСИЛЬ ГАВРЕЛЯК
Майор Едмонтону

The City of Edmonton

"GATEWAY TO THE NORTH"

January 2nd, 1957.

OFFICE OF
THE MAYOR
WM. HAWRELAK
EDMONTON
ALBERTA

Mrs. D. E. Yanda,
11142- 85th Avenue,
Edmonton, Alberta.

Dear Mrs. Yanda:

I welcome this opportunity in congratulating the Ukrainian Ladies' Aid of St. John's Ukrainian Orthodox Church at Edmonton, on the occasion of your Society's 30th Anniversary.

Anniversaries are always significant, whether they be of personal or organizational nature, because the occasion provides us with an opportunity of both looking back on our efforts of the past, and of looking forward to determine how better we can improve some of the achievements and successes.

The members of the Ukrainian Ladies' Aid Society, I feel ought to be justly proud of what they have individually and collectively been able to contribute to the well being of our entire Community. I have in mind their many social and educational activities in connection with the Church, as I do also, of your most appreciative welfare work for those in need from time to time. The part that you have played in offering assistance in the canvass for funds in various civic welfare campaigns is also well recognized by all, and I am sure, that the successes of such organizations as the Community Chest, the Red Cross work, and the Local Council of Women and others, were made possible through the support and efforts of organizations like your own.

Allow me, therefore, to pay tribute to the Ukrainian Ladies' Aid Society of St. Johns for the fine work you have done in the last 30 years, and may I at the same time, extend to you all my best wishes for continued success in the work of your Organization, your Church and our entire Community for the well being of your fellow citizens.

Yours sincerely,

Wm. Hawrelak.
Mayor.

ДОЦЯ Е. ЯНДОВА
Голова Редакційного Комітету

ВСТУПНЕ СЛОВО

Випускаючи у світ цю Ювілейну Книгу Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди його 30-літніх роковин існування й творчої культурно-громадської діяльності, ми маємо на цілі: перше — висвітлити участь жінки-піонерки на початках в розбудові освітньо-громадського життя в Едмонтоні й зясувати потреби й обставини, серед яких наше Жіноче Товариство повстало; друге — дати нашим членам повний звіт-історію із його праці за тридцять літ широкої народньої діяльності; третє — познайомити з тою працею й з способами ведення його праці ширше українське громадянство в Едмонтоні й поза Едмонтоном, а спеціально членок інших відділів Союзу Українок в Алберті й поза Албертою.

Нашим щирим бажанням є, щоби більше число українського жіноцтва, а головню молодого, зацікавилось й заінтересувалось працею нашого Жіночого Товариства для їх власного освітньо-культурного розвинення, для кращого виховання їх дітей та для загального добра нашої української громади в Едмонтоні.

З нагоди святкування 30-ліття Ювілею Жіночого Товариства, ми в цій Книзі висказуємо свою пошану й велике признание всім тим українським жінкам-піонеркам, які на початках поселення в Канаді враз із своїми чоловіками пробивали перші стежки в українським культурно-громадським житті в Едмонтоні.

Тим жінкам-піонеркам, які своїми трудами допомогли ставити сильні підвалини нашій Церкві й культурним та освітнім установам і виховавчій Інституції, при якій так гарно розвивається українське народне й культурне життя в Едмонтоні.

Проминули довгі роки, в початках не все було зарекордоване те, що робилося в Товаристві, але минавшину памятають досить докладно ті членки-піонерки, що були в організації від самих початків.

Вони пригадують собі початки гейби це було вчора, з якою великою посвятою тоді мусіли працювати та які великі труднощі вони всі мусіли поборювати, щоб започатковану працю Товариства вести вперед.

І хоч в перших роках нашого поселення в Канаді жінки зробили цінний вклад в загальній громадській й культурній розбудові всего нашого життя в Едмонтоні, то все ж таки в той час виринула потреба, щоб жінки взяли більшу та ширшу участь в освітньо-культурному й громадському житті серед українського й канадійського суспільства.

Ця потреба та бажання наших членок-піонерок — зорганізування своєї власної жіночої організації, своєю обширною довголітньою працею вповні виправдала себе.

І то в двох важних напрямках: один, — що наші едмонтонські жінки в товаристві дуже багато причинилися не тільки до зорганізування й до провадження різних відділів громадської й освітньо-культурної праці в нашій громаді, але також багато причинилися до загального зросту нашої громади та до морально-фінансового підтримання нашої української Церкви і Катебри. Другий, — що наші членки дбаючи про культурний розвиток То-

вариства, самі розвинулися й піднеслися на вищий рівень освітньо-культурного життя, та що найважливіше, що вони стоять на сторозі нашої культури, зберігають та стережуть наші надбані культурні скарби: традиції, звичаї, релігію та народне мистецтво. А навіть зокрема кожна членка мала нагоду себе більше духово, морально та освітньо розвинути та піднести.

Ця Ювілейна Книга присвячується: нашим піонеркам-організаторкам, всім провідницям-головам Товариства й головам численних Комітетів, всім членкам зарядів і членкам Комітетів та взагалі всім членкам нашого Товариства впродовж 30 років, які своєю широю працею так багато причинилися до його освітньо-культурної й громадської діяльності та великого осянення. Без працьовитого та дбайливого членства Товариство ніколи не мало б такого великого успіху.

Працюючи над цєю 30-літною історією я старалася вишукати та використати всі інформації й дані про різні важніші події й ділянки Жіночого Товариства та про визначну працю його членок. Я пробувала якнайкраще виконати наложений на мене обов'язок і з повною посвятою та повагою до Товариства працювала над писанням цієї книги, щоб гідно представити велику працю та широку діяльність організації, що протягом 30 років служить для добра нашої громади в Едмонтоні, а також як передовий відділ Союзу Українок Канади для добра нашого жіноцтва взагалі.

Джерела, якими я послуговувалась, це — рекордові книжки протягом 30 літ існування Жіночого Товариства, касієрські книжки Товариства, річні звіти в Українськiм Голосі, 25-літній звіт діяльності Товариства, який я тому п'ять літ написала для Ювілейної Книги Союзу Українок Канади й перекази перших членок-піонерок Товариства. Всі мною писані рукописи були провірені зарядом Жіночого Товариства й членками Редакційного Комітету, через що ця книга не вийшла так скоро, як було пляновано.

Висловлюю щиру подяку всім тим достойним особам і шановним головам, що написали привіти-статті, як також тим авторам, що написали статті на освітньо-культурні теми до цієї Ювілейної Книги. Дальше складаю щиру подяку нашому артистові, Вадимові Доброліжеві за його цінну мистецьку працю для окладинок цієї книги, та членкам комітету цієї ювілейної книги за їх завваги, поради і технічну поміч, а це — пані Марії Михайлишин складаю сердечну подяку, що допомогла мені зібрати деякі кліші, незарекордовані, особисті інформації про вшанованих членок і бувших голов, за збирання певного числа оголошень та за добрі поради й моральну підтримку; пані Марії Гавриш, рефенентці до оголошень належить велика подяка за збирання найбільше оголошень й плачених привітів для покриття коштів цієї ювілейної книги, до чого вона доложила багато праці; пані Стефанії Пауш також належить подяка за написання коротких біографій кількох бувших голов Товариства та за друкування деяких оголошень; пані Лесі Івасюк висловлюю подяку за те, що як архівістка Товариства дозволила мені уживати всі рекорди Товариства та за іншу технічну поміч. А Ювілейному Комітетові й Зарядові Жіночого Товариства складаю щиру подяку за їх поради та завваги.

Д. Е. ЯНДОВА,
Голова Редакційного Комітету.

У 30-тий Ювілей Союзу Українок Канади

Союз Українок Канади цього року святкує 30-річчя свого існування. Переглядаючи рекорд виконаної праці за той час можемо собі усвідомити, які великі досягнення зробило жіноцтво організованими силами. Союз Українок Канади нараховує тепер около 125 відділів по цілій Канаді із тисячами членок. Тридцять років тому, як Союз організувався, він поклав собі кілька цілей: їх можна висловити в трьох реченнях:

1. Розвій українського жіноцтва до найширших розмірів в релігійнім дусі.

2. Плекати любов до українського народу через його культурні надбання.

3. Жити в Канаді життям повної громадянки.

п-ні Софія Василюшин
голова Союзу Українок Канади

Відносно першої цілі, що зроблено? За намовою дівчата пішли до середніх і вищих шкіл. Там кінчили учительські курси, ставали норсами, кінчили факультети природничі і домашньої економії. Маємо дівчат докторів, адвокатів, навіть інженерів. Ті дівчата і старше жіноцтво, що до школи не йшли з браку грошей, самообразовували себе в Народних Домах беручи участь в аматорських виставах, концертах і в фермерських клубах. Змагалися в печивах, вишиванню, варенню, в писанню писанок і в той спосіб виробляли свою здібність. Цю жіночу активність можна завважити більше в місцевостях де існує відділ С.У.К. бо там є кому давати дерективи. А ті дерективи відділи отримують з централі. Любов до українського народу С.У.К. поширює через науку свого рідного — мови, пісні, звичаїв, і обичаїв, через рідне мистецтво. Відділи Союзу Українок Канади льокалізуються при Українських Православних Церквах. А в цих Церквах служать Богові українською мовою і в дусі суто українським.

Союз Українок Канади є витвором канадійським. Членки цієї організації є горожанами цього краю через набуття горожанства або через уродження. Канада є наш край. В нім ми маємо великі привілеї і великі обовязки. Ті свої обовязки ми виконуємо щодня. Участь Союзу Українок Канади в державницьких установах, таких як Локал Кавнсил оф Вимен, Червоний Хрест; потім участь в льокальних і домініяльних виборах, вишколення себе в штуці Цивільної Оборони найкраще доказує зрілість державного обовязку. У другій Світовій Війні Союз Українок Канади взяв повну участь. Централя С.У.К. була і є тим рушійним мотором, що весь час тримає відділи в русі.

Цього року один з перших і найбільших відділів Союзу Українок Канади, відділ при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, святкує 30-літний Ювілей. При цій нагоді хочемо сказати кілька завваг. Жіноче товариство при Українській Православній Церкві в Едмонтоні об'єднує велике число жінок. Праця цього відділу є велика і важна. Усвідомивши собі той факт, що Катедра, при якій відділ існує, начислює поверх 1,000 членів родин і самотніх, жіноче товариство мусить бути активним і розгалуженим. Для того, щоб широку працю в товаристві виконати успішно, є поорганізовані багато комітетів, кожний для іншої ділянки. Згадаю кілька: Комітет Недільної Школи, Української Школи, Молодого С.У.М.К., мистецтва, базару, кухонний, прикраси церкви, культурно-освітний, добродійний, бібліотечний, опікуни хворих, дитячий садок, "локал кавнсил" і другі.

Жіноче товариство при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні дуже багато причинилося грошево в будові величавої Катедри для Західньої Єпархії. Приготування обідів, чаїв, перекусок і такого подібного належить до тяжкої, мозольної праці. Але жінки роблять те з вдовolenням, бо вони роблять для добра громади й народу.

Централа С.У.К. приписує великі заслуги едмонтонському відділові в поширенні культурної праці поза Едмонтоном. Багато жінок щороку виїжджає на околиці з рефератами, виставками народного мистецтва і в справі організації. В часі Народніх З'їздів, що їх скликає Союз Українців Самостійників, едмонтонський відділ С.У.К. бере живу участь в нарадах. Членки в часі З'їзду спільно і приватно гостять делегатів і гостей зпоза міста і в такий спосіб вводять в життя тепле родинне відношення. Вся ця активність є цілющою водою в розвою організації Союзу Українок Канади.

Членки едмонтонського відділу С.У.К.! Почуйте себе приємно з нагоди святкування 30-літнього вашого Ювілею. З вами ідейно є других 125 відділів, призначення яких є такі як і ваші: служити своєму окруженню, своєму народові.

Святкуючи цей Ювілей не забудьте пригадати собі провід Централі Союзу Українок Канади, який стояв на чолі ввесь час і вказував дорогу якою треба було йти. Підсумовуючи працю у відділі за 30 років, маймо на увазі цілу нашу організацію Союз Українців Самостійників. Тоді вся наша діяльність буде представлятися більш могутньою.

За Союз Українок Канади,
Софія Васишин, голова.

СЛІДАМИ ПРЕДКІВ

Мітр. о. Є. Грицина
директор і парох едмонтонської Катедри

Жіноче Товариство при Українській Православній Громаді св. Івана в Едмонтоні проіснувало 30 років, і з тієї нагоди воно святкує роковини й відзначає їх випуском цієї книги.

Жіноцтво згуртоване в цім Товаристві виконало велику громадську працю і заслуговує на признання від сучасників як також і від наступних поколінь.

Від свого заснування воно поставило собі мету: працювати для свого народу. Коли на рідних землях обставини для цього були несприятливі, то тут, у новім світі, були широкі можливості. Додати до цього бажання членок працювати, то наслідок того такий, що Товариство напротязі трьох десятків років таки має чим похвалитися.

Від заведення християнства в Україні наше жіноцтво полюбило Христову Православну Віру й Церкву, яка цю Віру плекала й голосила, і воно їй себе всеціло посвятило. Серед нижних, середних і високих верств, тобто серед селянства, міщанства і князів жінки жертвували себе на працю в Церкві і для Церкви.

Згадати б прикрасу церков, у чому жіноцтво все було і є

напереді. Чи є де в світі краще оздоблені Божі Доми від наших? Оздоба святих Божих Храмів була завжди пильною справою жіноцтва. Українські жінки, нарівні з чоловіками, прикрашували Богослуження мельодійним співом. Богослуження Української Православної Церкви — величаві; вони наповняють учасників побожністю, через красу хорального співу, де голоси так чоловіків як і жінок зливаються в чудову гармонію і душу людини підносять до неба, приближають до Небесного Творця.

Українські жінки, як виховниці дітей, мають неоцінені заслуги в збереженні св. Православ'я серед нашого народу. Вони, перші навчательки Закону Божого, зуміли вщепити в своїх дітей привязання і любов до Віри Українського Народу, до св. Православ'я до тої міри, що всякі спроби диявола і його слуг, — без різниці як засильних і як зажорстоких, — не мали успіхів у послабленні чи зменшенні гідности і привязання до св. Віри наших славних предків.

Матері - українки, наслідуючи Божу Матір, побожно приносили до Церкви своїх дітей, щоб виконати закон, а рівночасно щоб дитя, свій найдорожчий скарб, пожертвувати на службу Богіві.

Свідомі цього акту вони виховували своїх дітей для Бога і народу свого, а нарід наш тимто і славний, що зпоміж себе видав так багато славних постатей чи то церковних, чи світських. Якби не ці несприятливі обставини, яких повна наша історія, то певно було б більше вислідів тої відданої праці нашого жіноцтва на протязі довгих віків.

1926 р. заснувалося Жіноче Товариство при УПГромаді в Едмонтоні. Від початку стало воно на здорову основу, бо постановило працювати для Церкви й Народу. Воно включилося в Союз Українок скоро він зорганізувався, захопилося його гаслами й на протязі свого існування продовжує доброу й корисну працю.

За взором наших предків Товариство звернуло найбільшу увагу на Церкву, їй помагає віддано й жертвенно, а позате змагає виховувати своє членство й молодь для майбутности. Церква — установа Божа й найважливіша для нас. Вона наша мати. Ми її діти. Жіноцтво, що має до діла з вихованням молодого покоління, мусить стояти найближче Церкви. Тому Жіноче Товариство, попри всякого роду підприємства, дбає про Недільну й Українську (Рідну) Школи чим піклується про збереження св. Віри Православної і рідної мови нашого народу, що є угольним каменем його буття в Канаді, і збереженням себе від національної смерті. Воно не минає нагоди, ні труду не жалує, щоб зберегти наші звичаї і традиції, що теж тримають нарід наш при життю.

Це є правильна дорога Товариства. Маючи за собою тридцять літ муравлиної праці і довголітний досвід, признання всіх членів Громади а також Церковного Проводу місцевого й Вищого, й маючи багато членок, головно молодших, Товариство може сміло й без тривоги глядіти в будучність.

Добрий роботі Бог помагає й її благословляє! Напевне й набудуче Господь буде добрий для Жіночого Товариства при Українській Православній Громаді св. Івана в Едмонтоні і буде завжди помагати йому відзначитися і надаліше в праці, яку воно до цього часу успішно виконувало.

Відмічуючи цими кількома рядками великі заслуги цього нашого Товариства під час його з нагоди його 30-ліття існування і бажаємо йому надалі ще розросту, успіхів і Божого благословення

Мітр. о. Є. Грицина. — Прот. М. Фик.

Прот. о. М. Фик
парох сямоніонської громади

З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ ІСНУВАННЯ І ПРАЦІ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Др. Фавст Говда
голова едмонтонської Громади
леннях, народних танках. І з цього маленького жолудя виросло
найкраще і найактивніше Жіноче Товариство в Канаді.

З нагоди 30-ліття праці Жіночого Товариства при Катедрі на культурному, національному і церковному полі, хочу передати від Катедральної Громади, і від себе найщиріші і заслужені поздоровлення.

“З маленького жолудя росте могучий дуб.” Розвій Жіночого Товариства можна порівняти до цієї приповідки.

По першій світовій війні, коли Українці почали організуватися, зорганізувався Інститут ім. Михайла Грушевського, Рідна Школа та інші. Жіноцтво багато причинилося до їх розвою. А коли зорганізовано Українську Православну Громаду в Едмонтоні, то жіноцтво зорганізувалося як Жіноче Товариство при громаді і продовжувало ту працю, що її почато при Інституті, Рідній Школі, представ-

Росла наша церковна громада і разом росла праця коло неї. Жіноче Товариство в темпі розвитку роботи при громаді вложувало всі свої зусилля в кожній ділянці праці як Рідна Школа, Недільна Школа і т. д., щоб успішно провести цю колосальну працю. Також передали велику матеріальну поміч, яку зібрали з устроєння концертів, представлень, базарів, обідів, коляд і т. п. Можна згадати багато інших активностей, де Жіноче Товариство сповняло свій обов'язок як горожани міста Едмонтона, наприклад — збірка на Червоний Хрест, Комюніті Чест, відвідання хворих у шпиталях, та інші добродійні діла.

Коли вибухла друга світова війна, то наше Жіноче Товариство і тут доложило чимало праці, щоб успішно довершити велике діло. Воно щедро помагало Червоному Хрестові, у регіструванні горожан, в продажі “Вікторі Бондз” і майже безмежно помагало українським воякам, котрі мали свій клуб у Лондоні.

Скінчилася війна і наше жіноцтво взяло за свій обов'язок допомогти скитальцям осістися на своїй новій придбаній батьківщині. І тут знову вони успішно поправили свою працю.

Але період по війні виявив ще одне явище, а саме, що членство нашої громади зростало і дійшло до того степеня, що треба було будувати нову церкву. Як вже вам відомо, треба було поважної суми фондів, щоб довершити те святе діло. Тут знову, за старанням усіх членів нашої громади і в дуже великій мірі за старанням Жіночого Товариства, ми могли щасливо побудувати

цю прекрасну Катедру. В додатку до Катедри побудовано парохіяльну хату і куплено помешкання для о. пароха.

За минулих тридцять років, членки Жіночого Товариства своєю працею, лояльністю до Церкви, і задерженням наших звичаїв і обичаїв, показали, що вони зрозуміли вагу того, що для Православних Українців є святе і дороге. Вони своєю великою працею причинилися до кращої будучности нашої Церкви і держави Канади.

Нехай Господь Бог поблагословить Вас добрим здоров'ям, щоб Ви й надалі могли так лояльно і щиро працювати для добра нашої Церкви й усіх наших організацій, що з нею кооперують.

Від нашої Катедральної Громади а також від себе особисто щиро дякую Вам за Вашу благородну працю.

Др. ФАВСТ ГОВДА,
голова Едмонтонської Громади.

EDMONTON LOCAL COUNCIL OF WOMEN

Honorary President — Mrs. Mary Mooney

Hon. Vice-Presidents — Mrs. E. C. Manning and Mrs. Wm. Hawrelak

President — Mrs. Arnold Tayler

Past President — Mrs. E. P. Wellwood

Mrs. D. E. Yanda,
Rep. of St. John's Ukrainian Church W.A.
11142 — 85th Avenue,
Edmonton, Alberta.

Dear Mrs. Yanda:-

Your associates in the federated organizations of the Local Council of Women of Edmonton wish to offer their congratulations to your society on their thirty years of service in this community and to express their appreciation of their long and faithful association with the Local Council.

We should also like to express our congratulations to you personally on the historical record of your society which we understand is now in the hands of the printers.

Sincerely yours,

(Sgd.) "Elizabeth H. Tayler"
Mrs. Arnold Tayler, President.

(Sgd.) "M. S. Fraser"
M. S. Fraser, Corr. Secretary.

ЮВІЛЕЙНИЙ ПРИВІТ

Пані Анна Мельник
голова Жіночого Товариства в роках
1956 - 1957

СУМК. Членки працюють з повною завзятістю і посвятою, щоб виховати і задержати дітей і підростаючу молодь при церкві і народі.

Жіноче Товариство піклується добродійними справами. Воно давало велику піддержку українським воякам за морем підчас війни. Помагало українцям на скитальщині і допомагає залишеним в Європі й до сьогодні.

Товариство брало і бере участь у загально-канадійських добродійних організаціях на те, щоб гідно виконати свої завдання супроти всеканадійського жіночого руху. Наші членки працюють в користь добра культурно-національних справ. Улаштовують річні вистави українського ручного мистецтва і збагачують збірку музейної вартости.

Жертвують гроші на культурні цілі і різні освітні українські інституції.

Для мене велика честь мати нагоду зложити це признання і вдячність всім членкам, які напротязі тридцять років стали в ряди членства нашого Товариства, і безпереривно щиро і віддано працюють до сьогодні в користь нашої жіночої організації.

До того виховали вони в українськiм дусі молодих членок, на яких тепер також спадають певні громадські обовязки.

За тридцять років існування, Товариство розвинулося в дуже

З нагоди тридцять - літнього Ювілею Жіночого Товариства, я маю шану зложити сердечний привіт усьому членству.

Рівночасно хочу скласти поклін всім попереднім головам і членкам зарядів, які поклали так багато праці і зусиль на розвій нашого Товариства за минулих тридцять років.

За останніх 30 років існування, праця в Товаристві розкорінилася і розгалужилася до тої міри, що в нас розподілено різні ділянки праці поміж двадцять голов комітетів і представниць до різних жіночих організацій. Найбільше зусиль донедавна наше жіноцтво вкладало у будову Катедри св. Івана в Едмонтоні.

Дальше взяло на себе Товариство культурну, освітню і виховну працю з дітьми і молоддю. Проводиться дитячий садок, українська школа, школа українських танків і молодший відділ

сильну і кріпку організацію. Наші матеріяльні надбання є значні й у вірцевому порядку.

Тепер виринає питання: яка є будучність перед нами? Чи ми себе поставили на такий самий рівень духово, національно й морально?

Ми живемо серед великих змін часу і обставин. На нас і на нашу родину ділає сильніший вплив від того, який був тридцять років тому. Чи ми відповідно себе приготуємо і застосуємо уваги і часу на зріст духовости у товаристві.

Потреба є збільшити число учасників рідної школи, віддати відповідну кількість часу для молоді і заохочувати молодіх жінок вступати в членство Товариства. Можна присвятити більше уваги і часу на зріст духовости у товаристві.

Тому, що у наших старших членок була та далекозорість, коли вони творили це організаційне тіло, ми тепер з великим задоволенням стрічаємо цей ювілей тридцятих роковин.

Віriamo, що надаліше наші змагання будуть промощувати шлях до вищої мети.

Анна Мельник, голова Жіночого Товариства
при Українській Православній Катедрі св. Івана

Привіт від Інститутів

До Членок Українського Жіночого Товариства
при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, Алберта.

За Вами вже проминуло тридцять літ мозольної праці, праці для добра своєї рідної Української Православної Церкви — Церкви наших предків, Церкви за котру положили Ваші сини в минулому свої голови, проляли свою кров. Ви як матері причинилися багато виховати у своїх дітях почування любови до рідних звичаїв, рідної традиції, своєї рідної мови і потреб свого народу.

Ви і далі будете продовжувати таку працю, бо вона веде до збереження того, що найдорожче Вам — це Ваших дітей. Інститути були Вам помічниками в минулому, будуть вони і в майбутньому. Тому звертаюся до Вас, що де б Ви не були, де б Ви не проживали, дайте свою помічну руку, свою заохоту, і щирю пораду а спільно ми вийдемо на чисту воду і разом будемо радуватись нашими успіхами. Наші діти будуть нам вдячні за нашу працю і жертву.

Передаючи цей привіт, прийміть його щиро, так як його щиро висказано.

З правдивою пошаною

о. В. СЕНИШИН

(Бувший довголітній Ректор Інституту св. Івана,
а тепер Ректор Інституту ім. Петра Могили).

Привіт від Провінційальної Екзекутиви С.У.К. на Алберту

Гані Оляна Іанночко
бувша голова Провінційальної Екзе-
кутиви Союзу Українок Канади

Провінційальна Екзекутива Союзу Українок Канади на Алберту з радістю і гордістю gratує Жіночому Товариству при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, що завершило 30-ти-літню працю між українським жіноцтвом у своїй місцевості, святкуючи сьогодні 30-ти-літній ювілей.

Успіх кожного-будь відділу є разом і успіхом Провінційальної Екзекутиви, бо успіх праці по відділах, розвій та зріст Товариства членством, все це є доказом, що організація розвивається. Певна річ, що Товариство в Едмонтоні за 30 років багато причинилося до розвою організації й багато користи принесло Союзові Українок Канади. Однак признання за успіхи Товариства належиться також і Союзові Українок Канади, бо без їх проводу, без їх пляну, без їх невтомної праці, щоб піднести і освітити наше жіноцтво, то навіть і Товариство в Едмонтоні не могло б пишатися нинішнім розвоєм та успіхом.

Союз Українок Канади старається про певний плян праці для всіх членок, де б вони не були. Тому, коли членка переходить з одного місця на інше, то вона пригтовлена брати участь в діяльності іншого товариства без вагання. Товариство в Едмонтоні дістало багато членок, які перше почали працювати для Союзу по околицях. Наші Церкви та наші Інститути також багато причинилися до успіху наших товариств, бо вщепили в нашу молодь любов до свого народу, навчили їх рідної мови та підготували молодих провідниць. Ці молоді дівчата, коли вернулись додому, чимало допомогли у створенні відділів у своїх околицях, і брали активну участь в жіночій праці.

Праця Жіночого Товариства в Едмонтоні є дуже тісно зв'язана з працею Провінційальної Екзекутиви, бо від самого початку, аж до 1955 року, Провінційальна Екзекутива була в Едмонтоні. Це Жіноче Товариство було першим в Алберті, що вписалось до Союзу Українок Канади, отже і недивно, що членки Жіночого Товариства були вперше вибрані до Провінційальної Екзекутиви на Алберту і їх обов'язок був познайомити наше жіноцтво в Алберті із цілями та ідеями Союзу Українок Канади та поширити організування відділів Союзу по Алберті. Ті самі членки, що вели працю Жіночого Товариства, часто були в проводі й Провінційальної Екзекутиви.

Союз Українок Канади багато причинився до піднесення на-

шого жіноцтва на вищий культурний рівень, та поміг познайомити наших співгромадян з культурою нашого ручного мистецтва, уряджуючи щорічно його вистави. В 1937 році Провінційальна Екзекутива на Алберту, разом із Жіночим Товариством, перший раз улаштовує спільну виставу українських народніх вишивок, писанок, ревію ноші, де пристосовано наші вишивки до модерної ноші, та продаж українського печива. На ці Весняні Вистави учащає велике число англійців і тим способом краще пізнають нас. Жіноче Товариство в Едмонтоні поклало багато праці в ці вистави, з яких половина приходу іде до Провінційальної Екзекутиви. Отже едмонтонське жіноцтво, не тільки що з культурного боку піднесло нас в Алберті, але також дає матеріальну поміч Провінційальній Екзекутиві на поширення праці.

В Едмонтоні рівно ж знаходиться філія музею Провінційальної Екзекутиви й членки Товариства багато помогли в збагаченню музею, відшукуючи речі по околицях, в підтриманні музею і збереженні речей. На різних підприємствах вони дають можливість чужинцям та нашій молоді нагоду бачити скарби нашого мистецтва.

Провінційальна Екзекутива на Алберту бажає Жіночому Товариству найкращого зросту членства та ще більших здобутків на всіх ділянках нашого дальшого культурного розвою, та щоб Товариство, як в минулім, було і на будуче взірцем проводу та праці іншим відділам Союзу Українок Канади.

ОЛЬГА ГАННОЧКО,
Голова Провінційальної Екзекутиви на Алберту.

3 минулих днів нашого життя в Канаді

У світ

Земельний голод, брак інших варстатів праці, чужа, здицидована ворожа влада, безнадійність поліпшення долі народу на його рідній землі — все те створювало таку ситуацію, особливо в Галичині й на Буковині, що народ шукав покращання своєї долі поза межами батьківщини.

Зразу багато людей почали виїздити на сезоніві праці до сусідніх країн — галичани до Німеччини, а буковинці до Румунії, вертаючись на зиму додому. Та це не поліпшало долі тих зарібників, бо родини були розбиті: Батьки далеко на праці, а матері з дітьми вдома.

Розпука, відвага, чи може інтуїція завела двох наших людей у 1891 році аж на вільні, широкі простори нової, маловідомої землі, що не спливала медом і молоком, але давала великі надії для здорового розсудку і твердих рук. Тією країною була Канада, а люди, що до неї дісталися, були Пилипівський і Еленяк. Оті два люди рознесли вістку між своїм народом про Канаду, а відгук був той, що в скорому часі почалося громадне переселення нашого народу до Канади. Зразу виїзджали люди, яких витискало з дому крайня нужда, та дедалі почали переселюватись і заможніші селяни.

Перша фаза наших імігрантів, що тревала до 1914 року, складалася головню з селян-хліборобів; міщан і людей з середньою і вищою освітою переселилось у ті роки дуже мало. Все ж, ті інтелігентні одиниці були переважно високоідейні — учні Франкових навчань.

На культурній ниві

І так, як хлібороби, що осіли на дівичих землях західньої Канади, і — хоч часто без centa при душі — обернули цілинну землю в урожайні лани золотої пшениці, розбудували багаті хутори-фарми, розвели расовий скот, оживили величезні шари перед тим мертвих полос землі, так і ті інтелігентні одиниці з нашого народу доконали не меншого діла на полі освітньо-культурнім.

Бо, не самим хлібом людина живе, але й словом Божим.

Потреба освітньої культури серед народу була тимбільша, що наш народ у своїй масі був малограмотний, часто неграмотний. Треба було тим одиницям закотити рукави і взятися до праці від самих основ, тимбільше, що між народ зачали влазити різні культур-трегери й розтягали його на всі сторони.

Вже з 1903 року появляються так-звані українсько-англійські вчителі, що організують і вчать в українських шкільних дистриктах. Якраз ті вчителі стали першими піонерами культурного розвитку серед українського люду. Бо вони не тільки вели школу, але й повели велику працю серед дорослих та серед старших. Вони то організували й будували народні дома, читальні і прогнали в них працю освітню й організаційну. За їхнім старанням відбувалися концерти, драматичні представлення та інші імпрези.

То в головній мірі вони були ті, що освідомляли український загаль, що навчали людей: “хто вони, яких батьків.” То головню завдяки їхній праці наш народ нарешті став свідомий свого “Я” і перестав ділити себе на русинів, галичан, буковинців, волиняків і малорусских. То дякуючи їм, виїшли на початках люди таких професій, як адвокати, лікарі, священники, тощо.

Даючи заслужений кредит тим нашим першим учителям, не можемо поминути також дуже поважного числа людей з робітників, фермерів, склепарів, купців, ремісників, що словом і працею і грішми робили те саме культурне діло і велико причинилися до того, чим ми є сьогодні.

Друковане слово

Перший український часопис, що появився в Канаді, був “Канадійський Фермер,” який почав виходити в 1903 році. Видавцем його була ліберальна партія.

У 1905 році зачав виходити “Ранок”; його видавцем була Пресвітерська місія, яка ширила свою релігію серед нашого народу.

У 1909 почав виходити “Робочий Народ” — соціалістичного напрямку, а видавали його українці, соціалісти, що мали шляхетні наміри, однак той часопис став предтечею комуністичного руху в Канаді, наділі суто москвофільського.

“Канадійський Русин,” що почав виходити в 1909 році, видавала для греко-католиків французька римо-католицька спілка “Вест Канада” в Вінніпегу і його перебрав Єпископ Будка на свою власність аж у 1915 р.

Всі ті часописи виходили щотижня в Вінніпегу. Крім них був у Ростерн, Саск. “Рідний Край” а в Едмонтоні “Канадієць,” що його видавала протестантська місія для ширення методистської релігії.

На чисту воду

В 1909 році українсько-англійські вчителі підняли на своїй конвенції величезну потребу видавання українського часопису, який був би чисто-народного напрямку, щоб був речником народних стремлень, ширив народницькі думки. Вони зорганізували Українську Видавничу Спілку, яка в березні 1910 року видала в своїй друкарні перше число часопису п. н. “Український Голос,” який почав з того часу виходити щотижня — зразу на 4 і 6 сторінок, пізніше на 8 сторінок, а далі — в мірі потреби — побільшився на 12 сторінок. Від появи цього часопису життя українського народу пішло певнішим і ширшим руслом. Його зазивам почали прислухуватись люди доброї волі і його голос ставав помалу голосом їхніх власних сердець. А, “раз добром налите серце — ввік не охолоне.” Народні потреби ставали всебільші, діяльність — все ширшала.

Українські Інститути

Однією з головних цілів народовецької групи було — заложення по містах з університетами українських інститутів. В скорому часі вони повстали в Вінніпегу (Бурса Адама Коцька), в Саскатуні (Інститут ім. Петра Могили) і в Едмонтоні (Інститут ім. М. Грушевського).

Ті Інститути, даючи молоді — головню фармерській — нагоду побирати середню й високу освіту, давали їй також освіту українську, а з тим загрівали молодь до посиленої праці на народній ниві. Сьогодні ми є свідками цієї великої праці Інститутів і тих осягів, які вони зробили для свого народу в Канаді.

Народні З'їзди

Зі зорганізованням Інститутів виросла потреба відбувати Народні З'їзди. Ті з'їзди були і по сьогоднішній день є немов народніми парламентами. Перший З'їзд відбувся в Саскатуні в 1916 році, а потім, кожного року, такі З'їзди відбувалися й відбуваються також у Вінніпегу та Едмонтоні, а останньо і на Сході.

Українське Православне Братство

На третьому Народньому З'їзді в Саскатуні, що відбувся в 1918 році, основано Українське Православне Братство, організацію, яка поклала собі за ціль відродити Українську Православну Церкву в Канаді — рідну Церкву народу, Церкву св. Володимира і Ярослава, Церкву Романа Галицького, Церкву за яку боровся віками український народ в рядах козацьких і за часів Коліївщини, Церкву, що несла високо прапор народу свого українського, що йшла з ним по тернях, муках і крові і разом з народом перемагала або падала в боротьбі та не тратила надії в остаточну перемогу.

Бог поблагословив це діло велично: в Канаді пишаються сьогодні сотні прекрасних українських святинь православних, які є гордістю народу, що не схотів бути рабом ні Риму ані Москви, а вільним господарем, що хоче лиш у рідній Церкві величати Бога.

Бо до того часу наш народ під цим оглядом блукав у темряві. Всякі зайди, всякі чужі люди розтягали наших людей кожен у свою кошару. Англійці, скоти, французи, бельгійці, росіяни а навіть поляки тягнули українців до своїх церков і релігій, обіцяючи їм все можливе й неможливе. А люди, неустатковані ще, йшли до тих чужих нам церков. Чого ради, стидно згадувати: бо там ні церкви не треба будувати, ні священика оплачувати. Що то була деморалізація, що то було кривлення душ людських — люди того не брали в рахубу. Гроші пливли річками, народ баламутився, релігійність падала а з тим падала віра у все інше.

Союз Українців Самостійників

Щоб скоординувати народню працю в одно русло, в 1923-ім році засновано Товариство Могилян, якого більшість складалася з бувших питомців Інститутів; це товариство не могло розвинути свою діяльність до такої міри, як показало життя. Тому чотири роки пізніше — в 1927 році — покликано до життя **Союз Українців Самостійників**. Цей союз перейняв гасло: **“Самодіяльність — Самопошану — Самостійність**, а органом своїм обрав **“Український Голос,”** той часопис, який голосив ті самі ідеї вже 17 років.

Цей Союз об'єднав у своїм середовищі такі відділи: Союз Українців Самостійників як осередне тіло, а Союз Українок Канади і Союз Української Молоді Канади як його парости. І цей Союз Українців Самостійників взяв на свої плечі провід народнього життя канадійських українців.

Оце велике й дуже трудне діло С.У.С. повів і веде його по

сьогоднішній день добре і вміло. Великі його труднощі і тяжка праця; багато тернових кущів на його шляху, однак мета його ясна, стремління світле, а тому в народі досягнув він повне довіря. Побажати б тільки, щоб С.У.С. розрісся в Канаді не лиш як найважлиша, але і якнайбільша установа.

Союз Українок Канади, до якого належить також Жіноче Товариство Української Православної Парафії св. Івана в Едмонтоні, достойно сповняє взяті на себе обов'язки в діяльності загально громадській, церковній, Недільної і Рідної Шкіл, Садочка, СУМК-а Молодшого і Старшого, хору та інших праць, які приносить одна за другою життєва конечність.

Обставини зложилися так, що наше жіноцтво стало немов наріжним каменем Української Православної Церкви в Канаді і під цим оглядом залишило мужчин позаду. Хоч на перший погляд ця річ може виглядати дивною, однак наділі вона є цілком природна, бо впливає з реальної конечности. Стара приповідка говорить, що жінка-матір підпирає три вугли дому, а чоловік-батько лиш один. Дім же сімейний є лиш одиницею Дому Божого — Церкви. Церква — як Дім Божий — є збором громади родин, що творять з них одну велику родину і стає тієї родини соборною матір'ю. А Православна Церква це не мачуха українському народові, а дорога Матір, що ховала й ховає дітей своїх уже коло тисячу років, що зазнавала й зазнає великої слави, хоч і великих терпінь від ворогів свого Народу. Але вона не згорділа в славі своїй і не впала в терпіннях своїх. Хоч зазнавала тяжких ран, однак не лишила своїх вірних дітей на роздоріжжі, а вела й веде їх у славі теми Божої Правди й Любови. Як у 1918 році на рідній предківській землі вона знову встала переможно серед свого народу, так і на канадійській землі того ж року вона почала гуртувати своїх дітей під свій покров і далі згуртовує їх на Божу славу а дітям своїм на честь і одність.

Помножуйте ж, Дороге Жіноцтво Української Православної Парафії в Едмонтоні, що тепер святкує своє тридцяти-ліття, ті ділянки, що Ви їх підприняли в своїй праці, на честь собі і на велич своему народові, а Бог Ваше діло поблагословить сторицею.

Цього бажають Вам Провінційна Управа С.У.С. Алберти і Управа Т.У.С. в Едмонтоні.

ВІКТОР КУПЧЕНКО,
пров. секр.

Жінка в громадському житті

Життя кожної людини можемо поділити на три розділи (частини), **родинне, громадське і державне**. Держава є така якими є поодинокі громади, а громада є такою, якими є родини. Отже бачимо, що підставою громадського та державного життя є Родина-Дім. Коли зясуємо собі місце жінки в родині, тоді будемо знати, які обов'язки є жінки супроти громади і держави.

Кожний дім в дійсності є мініатюрна держава сама в собі, котра до певної міри живе своїм окремим життям і має певні свої традиції. Наколи в цій родині кожний член виконує свої обов'язки обдумано та кооперує, щоб збудувати гармонійне життя, тоді бачимо, що така родина робить поступ і здобуває пошану для своїх членів серед свого оточення. Коли батько та мати шанують себе взаємно, радяться спільно над всякими проблемами, які виринають в родинному житті, та стараються звернути найбільше уваги на виховання своїх діточок, поза ведення господарства, то ми бачимо, що такий дім остає в дійсності підставою громади та держави.

Нарід, який бажає жити вільним і свободним життям, розвиватися фізично та культурно, мусить постійно звертати увагу на молоде покоління. Сьогодні ми це бачимо більше, як коли, що нам треба людей свідомих свого обов'язку, життєдатних у боротьбі за існування, які вміють вперто і послідовно творити нове життя. Теперішній час вимагає здорового, чесного, витревалого і свідомого покоління. А всі ці прикмети ми здобудемо лише тоді, як виховаємо своїх дітей в цьому дусі. Нам ніхто їх не виховає, лише ми самі. Лише Дім може дати той сильний фундамент, на якому будують характер та свідомість молоді.

В домі найважливішу роль відіграє жінка-Мати, яка повинна вщепити ці прикмети державницького народу в підростаючій поколінню. Якраз дома маємо будувати те перше державне життя, де змаленьку дитина приучувалася б до виконання обов'язку та лояльності.

З історії знаємо, що золоті віки народу йдуть в парі з силою, чеснотами та свідомістю жіноцтва. Коли ці прикмети підпадають, тоді нарід поступово котиться в долину і з часом гине. Це зрозуміле, бо поневолена, несвідома жінка-Мати не може виховати вільних та здорово-думаючих людей. В минувші поневолення нашого народу відомо відбилося і на нашій жінці, і та непевність себе, боязнь, упокорення своєї гідності перед другими передавалася віками з покоління в покоління, і ми як нарід не зуміли здобути собі волю.

Сьогодні ми уважаємо українську жінку співвинною за минувшину та теперішність українського народу, тому то й українська суспільність ставить до неї великі вимоги та уважає її співвідповідальною за майбутність українського життя. Та щоб українська жінка могла стати на висоті цих завдань, то мусить в першу чергу виробити в собі ті прикмети, які бажає вщепити в підростаюче покоління. Завдання трудне.

Інші державні народи мають свої державні інституції, які допомагають мамі в вихованні дитини. Сильна традиція, вільне життя, різні інституції давали матерям других держав можливість приготувати своїх дітей до будучих обов'язків. В нас справа малася інакше. Всі державні інституції були в руках наших віковичних ворогів і вони старалися всіма силами винародовити

нас. Через школу, церкву викривлювали душу української дитини і намагалися вбити в зародку національну свідомість.

Правда, були і в нас свідомі мами, великі жінки, бож мусів хтось виховати тих борців за кращу долю українського народу, які в минувшині полягли на полі бою. Та це замало. Не могли ми виховати народу як цілоти, щоб став разом за спільні інтереси, за свою державність.

Щоб ми українці могли себе приготувати до державного життя, то мусимо всіми способами повернути гідність та гордість нашій жінці, як Матері будучого українського покоління. В родині, громаді, державі поставити її на гідне місце, піднести її авторитет та повагу, бо лише тоді зможе вона піднести вартість Дому, як підставу цілого громадського та державного життя.

На кожному кроці стараймося показати цю пошану і вдячність свідомій жінці-Матері і по наших силах та можливостях помагаймо в виховавчій праці. Не вистане нам гучних промов на з'їздах та різних національних святах, де словами хвалимо та вказуємо на значіння жінки-Матері для української справи, а в щоденнім житті, родиннім та товариському, легковажимо та ігноруємо жінку. Є багато випадків, де в товаристві, в громаді, народнім домі, церковній громаді з опінією жінок взагалі не числяться, бо, мовляв, вона повинна пильнувати горшків, а до громадських справ її засі. Це є прикрий факт і відємно відбивається на нашім загальнім життю.

Громадсько-культурна праця то є лиш продовженням праці початої дома зглядом приготування молодого покоління до державного життя. Коли жінка-Мати співвідповідає за домашнє виховання, за українську дійсність та майбутність, то чи не мусить вона співділати у всіх справах нашого національного життя? Чи не мусить вона брати активну роль в справах нашого громадського життя при народних домах, церковних громадах, мати голос в справах загальних, коли має приготувляти молодь для свого народу? Так.

Та тут потрібно, щоб самі чоловіки змінили своє відношення, щоб старалися втягати наше жіноцтво в громадську працю, помогли нашій жінці вибитися з того непевного способу думання та на кожному кроці подали помічну руку в громадській та релігійній праці. В своїм власнім родиннім життю показати це не лиш на словах, але й на ділах, що віримо в рівне трактування людини. Наколи звернеться увагу на ці річі, то побачимо, як наша жінка переродиться і стане вільною духом, набере відваги і віри в свої сили, і тоді постарається виховати дітєчок на таких, яких українське громадянство бажає їх бачити.

Самозрозуміло, що і жінка повинна старатися приготувати себе до цих важних обовязків. Треба витворити пошану до себе, віру у свої власні сили та передовсім свідомість, що праця жіноцтва є важна і конечна. Жінка мусить бути свідомою своїх відповідалностей перед будучиною народу і до того важного обовязку приготувлятися. Треба себе піднести, розвинути свої умови здібности через розумне читання та здорове думання; брати активну участь в організаційній праці українського жіноцтва, бо лиш таким способом витворимо про себе признання та здобудемо собі належне місце в громаді. А здобувши собі гідне місце Жінки-Громадянки, зможемо спільними силами попрацювати над вихованням нашого молодого покоління в приготуванні їх до будучих обовязків супроти своєї Родини, Громади і Держави.

МАРІЯ ТКАЧУК.

Завдання наших Виховавчих Інститутів

В кожному поступовім народі виховавчі інституції дають сильні підвалини його існуванню й зазначають його культурний поступ.

Ми, українці в Канаді, як й інші культурні народи маємо для своєї молоді також кілька славних виховавчих інституцій: як Інститут Петра Могили в Саскатуні, колись й у Вінніпегу, а тепер там Колегія св. Андрея; як колись Інститут Михайла Грушевського, а тепер св. Івана в Едмонтоні. Ми, українці в Канаді, нашими виховавчими інституціями та їх довголітньою виховною культурною працею також стверджуємо свій освітньо-культурний поступ і забираємо своє важне місце серед інших культурних канадійських народів.

Головні цілі наших українських виховавчих інституцій є: дати нашим молодим хлопцям і дівчатам відповідне приміщення з добрим наглядом та дати гарне моральне й українське виховання, підчас коли вони побирають вищу освіту в університетах чи інших школах; згармонізувати різні освітні й культурні впливи в одну цілість, щоб витворити з нашого молодого покоління сильних, сталих характерів; та щоб виховати нашу здібну й надійну молодь на добрих і щирих українців, а тим самим й на добрих і розумних канадійців. Бо як сказав Лорд Твідсмур, колишній ген. губернатор Канади: "Щоб бути добрими канадійцями, то треба перше бути добрими українцями."

Ці інституції мали й мають за ціль поширити знання, свідомість й демократичний світогляд молодих поколінь, зміцнити їх характер й підготувати їх відповідно до громадської і суспільної праці в різних ділянках і умовах життя.

Головна ціль в науці не є тільки набуття ширшого знання, але й добре культурне виховання. А добре виховання у виховних інституціях полягає в тому, щоб привчити молодь до громадського співжиття, працювати й жити не лиш для себе самого, але й для добра та піднесення своєї громади та суспільства. Витворення розумного відношення до своєї громади й до світу взагалі є важним завданням наших державних шкіл і виховавчих інституцій. А знова головна ціль в добрім вихованню є витворення сильного характеру й демократичного світогляду. Ідеалом кожної розумної людини є розвинути й піднести свій характер на найвищий рівень.

Гарний і сильний характер це для кожної людини найбільший і найродождчий скарб, а вища освіта це найкращий маєток, який можемо дати своїм здібним дітям. Це скарб і маєток, якого злодій не вкраде, вогонь не спалить, ані вода-повень не забере.

Крім розвинення сильного характеру та створення певного світогляду, ці виховні інституції зберігали й зберігають рідну мову, пісню, святочні й народні звичаї, релігійне життя та народні й родинні традиції. В цих виховних інституціях поступово витворюється дух кооперації, дух самоповаги, самоповаги, самодіяльності й самостійности та взагалі тут витворюються приятельські відношення між студентами й студентками, що в дальшому ході суспільного й громадського життя стане дуже корисним.

До тепер українські інституції в Канаді були розсадником української національної свідомости. Вони старалися витворити самостійний світогляд; виховати власний розумний громадський провід та зберігати українську культуру. Завданням студентів в інститутах було й є, задержати традицію своїх батьків та плекати цінну українську культуру, для того, щоб піднести на вищий рівень свій власний добробут та, щоб збагатити культуру Канади. Ректорами цих виховних інституцій завше були й є люди високо освічені, характерні, національно свідомі, релігійні та з педагогічного боку, повно кваліфіковані виховувати молодь. Тому наші українські батьки повинні використовувати ці згадані інституції для доброго виховання своїх дітей.

(Д. Е. Я.)

ПРИВІТ ВІД ПРОВІНЦІАЛЬНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ С.У.М.К. НА АЛБЕРТУ

З нагоди 30-тих роковин існування Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, Провінційна Екzekутива Союзу Української Молоді на Алберту складає Жіночому Товариству щирі гратуляції й побажання.

За цих 30 років невсипущої праці на українській національно-культурній і церковній ниві, ваше Товариство заслужило на найвище признання. Ваша віддана й корисна праця в цих ділянках належно оцінюється не лише у вашім власнім середовищі, але по широким просторах Канади. Дійсно можна підкреслити, що ваше Товариство протягом цих 30-ти років завсіди було світлим взором наслідування.

Зокрема бажаємо відмітити, що ваш Відділ завсіди турбувався питаннями нашої молоді, подаючи практичну допомогу через участь своїх членок, що дбайливо опікувалися від початку молодшим й старшим Відділами С.У.М.К. в Едмонтоні спричиняючись, що діяльність згаданих Відділів С.У.М.К. була подивугідна.

Високо оцінюючи Вашу 30-літню працю для добра Української Православної Церкви й народу, ми бажаємо Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана дальших світлих успіхів у майбутньому.

За Пров. Екzekутиву С.У.М.К. на Алберту,
Андрій Мельничук — голова
Леся Юсипчук — писарка.

ДІМ

Читаємо в пресі, слухаємо на радіо і прислухаємося до розмов людей і всюди завважуємо, що родинне життя морально підупало. Цей упадок домашнього життя є не тільки між українцями, але й між всіма народами.

Деякі науковці кинули клич до людей кажучи: “В просвіті наше спасіння.” Батьки посилали і посилають своїх дітей до школи. Майже кожний має образування, та бачимо, що домашнє життя не поліпшилося, а навпаки, воно погіршується щодня.

Де є корінь лиха? Початок всіх клопотів походить від дому. Пересічний наш дім не такий, як повинен бути. Він занедбаний і родина, що виходить з нього, не є як слід підготовлена.

Один науковець таке сказав: “Святий і веселий дім є найкращою запорукою моралі й поступу у державі.” Іншими словами, той дім є щасливий і веселий, як в ньому любов живе а не бортується. Початок дому є багато старший, як християнство. В давнині дім означало кілька хат, де жили споріднені люди. Вони мали одного господаря, який учив їх, як набувати поживу, як оборонятися від ворога.

Початок всіх організацій починається з дому. Коли батьки хочуть, щоб їх дім був дійсним домом і, щоб діти їх слухали, поважали і сповняли їхні прикази, вони мусять бути свідомі того, що не досить вбрати і нагодувати дітей, але вони мусять бути для своїх дітей священником, провідником, опікуном, лікарем, законом і авторитетом. Коли батьки цього не сповняють, то вони не мають дому а мають готель, де разом сплять і їдять і кожний іле де хоче і робить, що хоче. Такий дім не може бути веселий ані щасливий. На жаль таких домів в теперішній час дуже багато.

Ми винні домові дуже великий довг. Він почався на дуже добрих умовах, але батьки не підтримали його і нині бачуть серйозну загрозу.

Дім дав початок демократії й першого парламенту. Ми величаємося демократичним життям і парламентами. Перший парламент почався дома, де батьки й діти обговорювали різні справи і навіть наймолодша дитина брала участь в тих дискусіях. Вони плянували і радилися, щоб усім було добре і ніхто не був покривджений.

Тільки природно, коли в такім тіснім кружку члени родини разом радилися і разом жили, той дім був веселий. Клопіт в наших домах той, що нема парламентарної дискусії, нема демократії. Дуже часто батьки дають прикази дітям, а не переговорюючи з ними. Діти в цьому не винуваті, коли противляться і не слухають родичів. В такім домі кожний член родини є автократ.

Перша церква почалася з дому. Колись дім був церквою для батьків і дітей. То був дім молитви. Батько поведився, як священник. Для родини він був святим. Його любили. Його поводження було чесне і побожне. Він вставав на молитву разом з рештою родини. Як ішов до церкви то брав діти з собою. Коли нині говоримо і жалуємося, що наша церква підупадає, що діти не хочуть ходити до церкви, то памятаймо, що в першій мірі наша

церква впала дома. Кілько батьків у нинішній час моляться з дітьми, або чи взагалі родителі моляться? Вимагають від дітей того, що самі не роблять. Як будемо мати домашню церкву, то будемо мати веселу народню церкву.

Дім дав першу школу. Батьки вчили не тільки читати й писати, але вчили слухняності і дисципліни. Дім був університетом для всіх членів дому. Діти з такого дому приносили честь і славу для дому а тим самим і для себе. Вони пам'ятали ту науку на ціле своє життя. Вони знали як поважати других людей і свою повагу затримали. Нинішні родителі всю науку, яку мали дати дома, передали учителям і священикам, бо самі не хочуть клопотатися. Треба знати, що учитель чи священик живе з дітьми тільки пару годин на тиждень а батьки живуть увесь час.

Колись мама була дома кухаркою і заставляла дочок а часом синів помагати їй у кухні. Вона плянувала і варила різні страви. Нинішня мама майже всі страви купує в бляшках. Дочка, як вийде заміж, не знає як варити і пекти. Хто тут завинив? Щоб дім мав повну вартість, так як мав колись, треба щоб кожна мама надалі була кухаркою в повнім значінні того слова.

Дім дав початок бібліотекам. Члени дому купували тільки добрі книжки за тяжко запрацьовані гроші. Складали ті книжки в шафи і їх стерегли. Коли ми нині чванимося публичними бібліотеками, то треба прийняти до відома, що вони взяли місце домашніх бібліотек. Як книжка є дома, то скорше буде її хтось читати ніж ту книжку, що треба визичити у бібліотеці, бо не все вигідно піти за нею.

Дім дав початок літературним товариствам. Як були книжки дома, члени дому їх читали і дискутували над різними справами. Щоб син чи дочка могли брати дискусію над історичними фактами, вони мусіли читати. В теперішній час літературні товариства підупали. Коли сходяться на віча, то побирають тільки ту науку, що бесідник їм скаже. Це є замало.

Перший шпиталь був дома. Перша норса була мама. Як хто заслаб, вона могла подати першу поміч, бо знала, що робити. Вона знала, як робити ліки, котрі вживають по нинішній час. Кожний член дому чувся спокійний, як бачив маму-норсу коло себе. В нинішньому часі, як хто заслабне, то зараз кличуть лікаря, бо самі не можуть дати першої помочі. Щоб зміцнити морально і фізично наші доми, треба відновити ті добрі чинники, що колись були дома.

Перша фабрика почалася дома. Багато речей робили дома. Мати мусіла бути кравчиною. Вона купувала матерію і з неї шила одіж для дітей. Мати презервувала овочі на зиму. Вона знала, як перетримувати ярину через зиму. Вона пекла хліб, що був добре випечений і був здоровий. Нині купують хліб завиваний, бо не знають, як його пекти або не мають часу. Кожний член дому чувся забезпечений, бо знав, що має всі потреби для життя. Нинішні доми такого забезпечення не мають і живуть в напруженні.

Колись кожний член дому був вивчений, як оборонятися від ворога. Кожний член сповняв роль поліція. Під тим оглядом наші теперішні доми не знають і не мають тої охорони. Тільки пару років тому виринула думка виучувати людей, як мають охо-

ронятися в часі нападу ворога. Вони нічого не винайшли. Вони вертаються до того, що колись було дома. Отже бачимо, як добре був дім колись вивчений і зорганізований. З таких домів розходилися діти і продовжували добру охорону і славу про дім.

Коли ми завдячуємо українським піонерам за витривалість і побожність, то на це є причина. Наші батьки приїхали до Канади не знаючи мови і не маючи грошей, але за те мали всі дані до розбудови домашнього і державного життя. Вони сповнили свій обов'язок, бо мали добру підготовку. Ослаблений і нездисциплінований дім видає ослаблені і нездисципліновані люди. Ні-яка інша інституція не може заступити дім.

Як батьки й діти живуть дома в дійсній любові і пошані, вони багато більше зроблять для держави, як королі, президенти чи науковці. Як тої пошани дома нема, то вони можуть мешкати в хаті, але не в домі.

Щоб запобігти ще дальший розклад наших домів, треба звернути пильну увагу і подбати, щоб дім був як "Святая Святих." (Це є місце в церкві де стоїть св. Престіл). До такої "Святая Святих" входить член дому з вулиці перемучений, розчарований і зимний. В добрім домі він повинен знайти охорону, добре відношення і підбадьорення. Дома людина повинна набрати такої сили, що як вийде на вулицю, то щоб могла встоятись. Дім повинен бути привабний і приватний, бо тільки в такому домі людина відсвіжує себе. У звичайному розуміні, ми думаємо, що дім є тільки помешкання-хата. Дім є щось більше, як хата. Дім є звершення родинного тепла. Дім, це атмосфера, що просякає душу людини. Дім так потрібний для людини, як потрібне повітря для дихання. Дім, це місце повного довіря і де повинна затриматися тайна.

Щоб дім був сильний, мусимо бути приготівані на посвяту, а та посвята, то любов. Любов так потрібна для дому, як потрібний угольний камінь для будинку. Мати родить сина в болю, але пізніше той біль обертається в любов. Вона віддає частину свого здоров'я, щоб дати синові життя. Чи не є це велика посвята? Син виростає і шукає для себе жінки. Та жінка взяла мамине місце в синовім серці. Колись мама була королевою, а тепер жінка.

Знова, чи не є це велика посвята від мами? Мама посвячує себе для сина, багато терпить, але як син з жінкою чесно і весело живуть, її посвята обертається в радість. Часом мама плаче не з терпіння а з радости, бо вона бачить, що її діти будують добрий дім. Те, що переживає мама і син, повинен пережити кожний дім. Дім є відбитком тих людей, що живуть у ньому. Господаря і господині ми не годні пізнати, який дім вони мають, але їх тоді пізнаємо, як заїдемо до їхнього дому.

Щаслива та родина, що має святий і спокійний дім. Щаслива та держава, що має святі і спокійні доми.

Прот. о. М. Фик,
парох едмонтонської громади.

Вартість Недільної Школи в вихованні Молоді

Кожна родина бажає найкраще виховати своїх дітей. А християнська, православна родина, освідомлена в правдах віри і Законі Божім, особливоше дбає про те, щоб її діти були під кожним зглядом найкращими.

А, що говорити про українську, православну родину! Така родина робить все, всі сили і здібности свої жертвує на те, щоб її діти були побожними, добрими християнами і свідомими українськими патріотами.

Коли говоримо про це то все нам нагадується образ де Спаситель наш Ісус Христос оточений маленькими дітьми. Образ цей нагадує нам, що Син Божий ставить на перше й найважливіше місце дітей. Хоч був Він перемучений важкою, цілоденною працею, про що знали Апостоли й перечили матерям приходити з дітьми до Спасителя, то Він знаходить час, щоб дітей благословляти, їх голубити, їх повчити й сказати їм ласкаве слово.

Цей образ учить нас, що для дітей треба забути умучення і труд, не можна огрядатися на кошти, ні на які інші причини коли ходить про їхнє добро і щастя.

І Спаситель наш лишив нам усім пересторогу: "Глядіть, щоб ви не погордили одним із цих малих." (Мт. 18 : 10). Дітей не можна забувати, ні їх занедбувати, ані легковажити, а треба вчити й виховувати, бо це є бажання і воля Бога. Для добрих християн це найважливіше.

Великим добродійством, щастям і неменшим привілеєм є опікуватися дітьми бо говорить Син Божий: "Хто прийме таку дитину в ім'я Моє, той приймає Мене!" (Мт. 18 : 5). Особливо релігійне виховання, навчання дітей правд віри, Закону Божого, етики й моралі є велика і достойна, благородна праця.

Нікому не дозволено дітей псувати, давати їм згіршення, занедбувати їх, зводити їх на злу дорогу. "Бо хто згіршить одно з малих цих, що вірять у Мене, краще йому було б, якби зв'язано на його шию млиновий камінь і він утонув би..." (Мт. 18:6).

Та не лише родина має виховувати й учить дітей. Церква, беручи приклад із Спасителя, робить усе, щоб учить й виховувати дітей і молодь. На них вона звертає пильну увагу, готує їх на гідних синів та дочок свого народу й наслідників Царства Небесного.

Церква повсякчасно навчає молоде покоління. Окремо, останніми часами на овид церковного життя виринала установа, характеристична для тутешніх обставин—Недільна Школа, цебто школа релігії, віри й Закону Божого. Це не є школа в загальнім розумінні, з окремими будинками, приборами і т. п., а радше це частина Церковної Громади даного місця, де окремо згуртовані діти, яким у приступний спосіб викладають релігію, навчають усього, що їм потрібне, щоб бути побожними, достойними, свідомими православними українцями.

Недільна Школа є так важна й конечна для молоді як важною й конечною є публична школа, усіх степенів.

Життя вимагає окремого навчання дітей і молоді, бо їхні здібності, підготування, спосіб думання й погляди на Бога й світ відмінні від старших. До них треба інакше говорити, на них інакше впливати, їх інакше вчити, як старших людей.

Недільна Школа **виховує дітей** на розумних і побожних людей, яких якраз нам потрібно в теперішніх часах. Що нині помічаємо серед молодих моральний упадок, злочинність, сваволя це знак, що замало вони підготовані так дома як і в церкві та школі для життя. Це промовляє за тим, що треба звернути увагу на краще релігійне виховання, що треба Недільну Школу поставити так, щоб вона мала рішучий вплив на життя і поведення її вихованків. Молодь мусить знати науку релігії і то основно, а тоді вона буде свідомо присутності Бога, на Нього вона буде оглядатися, буде боятися Його зневажати, буде Його любити й жити буде так, як навчає свята Церква.

Діти, що перейдуть навчання в Недільній Школі є свідомі, що над нами всіми є Всемогучий Бог, що Бог установив закони, яким ми всі підчинені, що всі ми маємо жити згідно з Його волею, що треба шанувати і любити старших, провідників, учителів і опікунів, і під їхнім розумним проводом маємо виростати на добрих християн і свідомих патріотів.

Недільна Школа **привчає найчастіше відвідувати церкву і брати участь у Богослуженнях**. Вона навчає, що є час на працю, розвагу і на відпочинок.

Спочинок получений з Богослуженням, коли то людська душа наближується до Бога, прославляє Його і Йому служить.

Знаємо великих праведників, що досягнули совершенства тим, що часто бували в Божім Домі; праведний Симеон Богоприємець дочекався великого благословення перебуваючи в святині. Він мав щастя на власні очі побачити Сина Божого. Пресвята Діва Марія удостоїлася стати Матір'ю Ісуса Христа, бо росла й виховувалася близько Престолу Божого, у святині. Митар сподобився прощення своїх немалих гріхів — у церкві. У церкві люди освячують себе Божими дарами і благословенням небес.

Недільна Школа **привчає часто сповідатися й причащатися**. “У Православній Церкві прийнято, щоб вірні сповідалися і причащалися кілька разів до року, особливо під великі Свята. . . .” (Митр. Іларіон). Це потрібне для нас приймати часто св. Тайни. Часта Сповідь і Причастя наближають нас до Бога, освячують нас, наповняють нас Божою ласкою, а понад усе помагають нам успішно поборювати спокуси й нахили до злого.

Недільна Школа **навчає жертвенности**.

Кожен раз дитина приносить свій дар “на Боже!” Тим вона змалку приучується чесноти давати милостиню, яка є невідлучною частиною Богослуження. Дари принесли пастирі й царі-звїздарі Новонародженому Ісусові в вертепі, в Вифлиємі. Кожен раз коли ми кладемо лепту “на тацу” в церкві, чи то в Недільній Школі ми також її даємо Спасителеві нашому. Цим виявляємо любов до нашого Творця й збагачуємо себе чеснотою любови й милосердя.

Недільна Школа **учить приналежности**.

Вона прив'язує молодь до своєї Церкви, призвичаює в ній

жити, молитися, до неї входити в найбільші й найвеличніші хвили нашого земського життя; вона вчить свою Церкву любити, їй помагати, в ній учитися та в ній освячуватися. Це все витворює в молодім поколінні відпорність на підшепти, принуки і примани шкідливих струй, що нутрують у християнстві.

Навчиться дитина змалку бувати в церкві в святий день вона буде так поступати все своє життя, вона не покине Божого Дому й не побіжить за шкідливими гаслами, не пропаде для Церкви, і свого народу, все буде доброю для Бога і ближніх.

З повищого нам ясно, який добрий і благородний вплив має Недільна Школа (релігійне виховання й наука) на кристалізацію характеру людини й на все її життя, що вязеться з буттям і будучністю нашої Церкви й нашого Народу.

Свідомість цього повинна заохотити всіх батьків посилати своїх дітей на науку релігії (виховувати в Законі Божім), бо це їм буде на користь і щастя.

Свящ. Є. Грицина.

З Українського Народного Мистецтва — Писанки Д. Е. Яндової 1957 р.

ДРУГА ЧАСТИНА

30 років праці Жіночого Товариства

при

УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

В ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА

від 1926 до кінця 1956 року

написала Доця Е. Яндова

SECOND CHAPTER

The 30 Years History of Work

of the

Ukrainian Ladies' Aid

of the

UKRAINIAN ORTHODOX CATHEDRAL OF ST. JOHN

Edmonton, Alberta

1926 - 1956

by

DORIS ELIZABETH YANDA

Початки організаційного руху в Едмонтоні

Вступ до Історії Жіночого Товариства

Початок культурного й громадського руху між українцями в Канаді, почався в перших роках 20-го століття. Перші стежки до освітньо-культурного й громадського життя в Кадані протоптали наші свідомі піонери: учителі й свідомі одиниці при допомозі української народньої преси, яка з початків стояла на сторожі свого народу.

Але до поширення освітньо-культурного життя й до зорганізування громадської діяльності в Канаді дуже багато причинилися наші великі народні з'їзди й наші виховавчі Інститути, які відразу кинули поміж українські родини по всій Канаді, сильний клич: "До освіти, до школи", бо "у школі й в освіті наша будучність."

І в скорім часі виховуються й повстають образовані й здібні провідники і провідниці, які при допомозі нашого свідомого народу творять світські громади, читальні, народні доми й Рідну Церкву. А відтак зо ростом вищої освіти й національної свідомости української молоді по наших Інститутах і при участі наших народніх з'їздів, починаючи від 1926 року, постають одна за другою наші союзні центральні організації. І так довкола нас почало творитися й зростати українське зорганізоване життя в Канаді.

Наш славний Інститут Михайла Грушевського в Едмонтоні, так як й Інститут Петра Могили в Саскатуні, в першій мірі давав почин до щорічних народніх з'їздів, на яких обговорювалися й вирішувалися важні справи культурного й освітнього розвою та громадського життя українського народу в Канаді. З цих Інститутів, Рідної Церкви й народніх з'їздів вийшли ініціативи й почин до поширення загальної й жіночої організації.

Щорічні народні з'їзди зразу наших Інститутів, а пізніше Союзу Українок Канади й інших Союзних організацій, були тими дріжджами, що давали скорий ріст і підйом в поширенні освітньо-культурної праці в усіх наших жіночих товариствах, між тим й нашому жіночому товариству, в Едмонтоні.

Освідомлюючий вплив наших виховних Інститутів не тільки охоплював тих членок товариства, що в них виховувалися й вчилися, але безпосередньо впливав й на всіх тих членок, які були в близькій контакт з Інститутом, чи то лиш через українську школу й студентський кружок в ім. Адама Коцка, чи через своїх чоловіків, що були в дирекції Інституту, а чи таки прямо через освідомлюючі народні з'їзди.

Ось так почався український культурно-громадський рух і в Едмонтоні. Перше на народнім полі з'явилися українські піонери-учителі та свідомі одиниці інших звань. Відтак, у 1918 р. за ініціативою цих свідомих студентів, учителів і одиниць постав Інститут Михайла Грушевського (тепер св. Івана) й що-

річні народні з'їзди. Згодом в 1923 р. зорганізувалося українське Православне Церковне Братство, а три роки пізніше, в 1926 році, з великої потреби для громадського й церковного життя зорганізувалося наше Жіноче Товариство і відразу взялося до громадської праці.

Цього року наше Товариство вже має за собою тридцять років довгої практики й великої громадської праці. Це довгий шмат часу культурної й громадської невинної діяльності наших працюючих членок при товаристві. За той час вже виросло й виховалося нове, молоде покоління, яке вже довший час працює wraz з нами.

Сьогодні наше Жіноче Товариство у своїй організації гуртує й тих перших членок-піонерок, які від заснування нашого товариства постійно й невинно працюють для добра свого народу і рівночасно об'єднує дітей їх й інших членок, що на початках Товариства були ще маленькими дітьми. А в дитячих і молодечих організаціях СУМК маємо вже й їх внуки, які в недовгій часі зможуть вступити в нашу жіночу організацію і згодом часу зможуть перебрати наш провід і обов'язки. Під тим оглядом є найбільша заслуга, признання й пошана багатьом нашим старшим членкам і свідомим бабуням-піонеркам, які старанно виховали своїх дітей в українським національним дусі. Коли б наші членки-піонерки не були виховали своїх дітей на свідомих українок, то ми б сьогодні не мали такого великого числа гарних і здібних молодих членок, які вже почали перебирати на себе працю й провід нашого Товариства.

Я все те згадую тому, щоб наші діти а колись онуки, насамперед зрозуміли, що вся ця освітньо-культурна й громадська праця, яка тому 30, 40 або 50 років була започаткована нашими піонерами й піонерками, є дуже важною й цінною для загальної української справи. Освітні, культурні, громадські й церковні здобутки наших свідомих піонерів і піонерок мають для нас сучасників і для майбутнього покоління дуже велике значення, бо на здорових підвалинах постає сильна організація.

А коли б не було в нас на початках українських піонерів, організаційних ініціаторів, щедрих фундаторів та понад усе витривалих і свідомих провідників і провідниць, які щиро посвятилися для нашої народньої справи й початі діло довгими роками вели до кінця, то хто знає, чи наше громадсько-культурне життя було б хоч на половину так розвинулося. Велике питання чи наше культурне життя взагалі було б набрало такої великої ваги й пошани в Канаді?

Ми завше мусимо пам'ятати, що ми є нащадки тих великих заслужених піонерів і піонерок, що своєю тяжкою, мозольною працею придбали нам великі культурні здобутки. Перебравши від них ці великі культурні народні скарби ми не сміємо їх занедбувати, а навпаки маємо святий обов'язок їх даліше розвивати й піднести на ще вищий ступень розвитку українського культурного життя.

Наші піонерки започаткували нам жіночу організацію й поставили перед нами дуже важні завдання; а це, подбати про моральне, релігійне й національне виховання своїх дітей й молоді взагалі; вщепити в них любов до всього свого рідного, як мови,

культури, літератури, церкви й мистецтва; зберігати для нашої молоді всі наші культурні цінності, народні, релігійні звичаї й історичні традиції. Та взагалі старанно дбати про плекання в наших дітях національної гордості й народніх почувань. На нас, українських членках-матерях в сьгоднішнім суспільстві, лежить велика відповідальність за провадження культурно-народньої праці, що її започаткували наші ініціаторки.

Завдяки довголітній посвяті, щедрій жертвенности та щирій праці в різних ділянках всіх наших працюючих членок, наше Товариство при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні гарно розвинулося й піднеслося культурно й матеріально на високий рівень життя. Без дбайливих, щирих і надзвичайно працюючих членок в усіх ділянках праці, наше Товариство ніколи не мало б такого великого морального, матеріального й культурного успіху.

Нехай видання цієї Ювілейної Книги буде виявом щирої подяки всім нашим членкам, які так довго трудилися й працювали в товаристві для добра нашої Церкви та народньої справи взагалі.

Для загального признання всім піонеркам і членкам в Едмонтоні й в Алберті, тим, що так довго трудилися для української справи та що вже відійшли від нас на вічний відпочинок і тим, що далі щиро працюють, нехай краще послужать щирі, розумні й привітні слова української журналістки, письменниці й сеніорки першого організаційного жіночого руху в Галичині на Буковині, Олени Кисілевської, яка недавно також відійшла від нас на вічний відпочинок. Ось її цитат:

УКРАЇНСЬКИМ ПІОНЕРКАМ КАНАДИ

(Привіт на Піонерське Світло в Алберті, в 1951 році)

“З нагоди святкування 60-ліття з часу поселення перших українців у Канаді, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій висказує свою пошану й признання тим українським жінкам-піонеркам, які враз із своїми чоловіками пробивали перші стежки українській культурі на канадійській землі. Тим жінкам-піонеркам, які своїми трудами допомагали ставити підвалини нашим святиням, нашим культурним та освітнім установам, на яких так буйно розвинулось сьгоднішнє українське національне життя в Канаді.

“Але в першу чергу складаємо поклін тим матерям-піонеркам, які вміли передати своїм дітям, онукам і правнукам той найбільший скарб, який вони привезли з собою з рідних земель у далекий світ: любов до рідного слова, любов і пошану до рідного обряду, до українських звичаїв, до освяченої довгими віками нашої культури й традиції.

“За ці великі заслуги матері-піонерки — СФУЖО --- від імені об'єднаних у ній українських жіночих організацій цілого світу — висказує велике признання й бажання прожити ще багато щасливих літ. Тих, що сповнили гідно свій святий обов'язок, і відійшли вже від нас — згадаймо вдячним, добрим, тихим словом.”

Членки Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, в 1927 р.

ТРИДЦЯТЬ РОКІВ ПРАЦІ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ КАТЕДРІ В ЕДМОНТОНІ

Від 1926 до 1956 року

Народня праця наших старших членок Жіночого Товариства сягає аж до піонерських часів української культурно-громадської праці при Освітнім Товаристві ім. Івана Франка від 1913 року; при Інституті Михайла Грушевського від 1918 року, а при Українській Православній Парафії св. Івана від 1923 року.

На протязі майже десятиох років, ще перед заснуванням Жіночого Товариства в Едмонтоні, українське свідоме жіноцтво брало активну участь разом із мужчинами в різних освітніх, народніх і церковних ділянках. Головно брали участь в Товаристві Івана Франка в аматорських представленнях, а пізніше в підприємствах і в народніх з'їздах Інституту ім. Михайла Грушевського, а також ще від 1923 року в підприємствах, обідах і базарах Української Православної Громади.

Коли тільки зорганізувалося Українське Православне Братство св. Івана в Едмонтоні, то наше свідоме, ще в той час молоденьке жіноцтво, відразу стало біля нього й з посвятою працювало для своєї Рідної Церкви. Наше українське жіноцтво відіграло важку ролю в відродженні Рідної Церкви в Едмонтоні, а навіть і поза Едмонтоном.

В житті нашого народу так в Рідному Краю, як і в Канаді Українська Православна Церква відіграла велику ролю в відродженні національної свідомости й у збереженні української культури. Вона була розсадником української культури й традицій, хоронителем рідної мови, пісні, святочних звичаїв та джерелом моральних і релігійних чеснот.

Вона в цій нашій прибраній вільній країні відразу стала важною вихователькою нашого народу, виховуючи його у свідомім національнім і релігійнім дусі, зберігаючи рідну мову, традиції та українські культурні цінності взагалі.

Наше жіноцтво знаючи й оцінюючи важну й велику ролю своєї Рідної Церкви в житті народу, ще від самого початку горнулося до неї й широ та віддано працювало для її розбудови й моральної та матеріальної підтримки. Коли в нашій Едмонтоні сьогодні пишається велика і прекрасна Катедра, то наші членки немало до того причинилися своєю широкою працею, посвятою та жертверністю.

Саме життя в українській громаді на початках вимагало жіночої участі в кожній організаційній ділянці. В народній праці показалася велика потреба для окремої жіночої організації, бо ніяке народне й церковне підприємство не могло відбутися без жіночої помочі.

Та найважливіші причини й цілі до зорганізування нашого Жіночого Товариства були: Моральна й матеріальна поміч Церкви; просвічення й освідомлення української жінки та виховання молодого покоління в релігійно-національнім дусі. Хоч в той час в Едмонтоні вже були свідомі українські жінки, які читали й знали про жіночий організаційний рух в Рідному Краю, і які вже також знали про існуючі жіночі товариства в Бон Акорд, Саскатуні,

Йорктоні й в інших місцевостях, та які вже самі мріяли й думали про створення жіночого товариства, але цю їх мрію прискорила одна вельми високо-достойна церковна особа. Ось тут наведу про це цитат з промови пані Марії Михайлишин, яку вона виголосила на 20-ліття Ювілею Жіночого Товариства:

“Перша візитація нашого Преосвященного Владики Йоанна Теодоровича, відбулася 1924 року, а друга візитація відбулася 1926 року. Тут мусимо завдячити нашому першому Владиці й дати йому велике признання за ініціативу створення Жіночого Товариства. У своїй влучній промові зверненій до нашого жіноцтва, підчас обіду візитації, Преосв. о. Владика перший закликав і радив нам, щоб конче заснувати жіноче товариство до помочі чоловікам на церковнім полі. Він сказав, що так довго робота при Українській Православній Церкві не піде вперед, доки не буде зорганізоване жіноче товариство при Церкві для помочі братству.

“По короткім часі, по другій візитації, ми скликали ближче нам знаних жінок на вечір 26-го серпня, 1926 року, до дому покійної членки Анастасії Боднарук. Нас зійшлося около 30 жінок і покійна пані Боднарук поклікала мене, щоб я пояснила ціль наших сходин. Я сказала, що ми зійшлися з думкою зорганізувати жіноче товариство, котре мало б працювати і помагати будувати Українську Православну Церкву в Едмонтоні, бо без церкви ми не зможемо виховати наших дітей так, як ми цього бажаємо. Чужі церкви не дадуть нам того, що наша Рідна Церква.”

По промові відбулася обміна думок. Були одні жінки за тим, щоб організувати жіноче товариство, а другі за тим, щоб не організувати, бо мовляв це мало б пошкодити другим інституціям. Але по короткій дискусії приступлено до зорганізування нашого Жіночого Товариства й до цього покликано паню Анастасію Михайлюк на прерсідницю, а паню Анастасію Рурик на секретарку тих сходин. Був зроблений і прийнятий внесок, щоб зорганізувати Жіноче Товариство. Відтак почався впис членок: вписалися слідуочі пані: Анастасія Михайлюк, Марія Михайлишин, Анастасія Рурик, Анастасія Боднарук, Анна Шевчишин, Гафія Янішевська, Розалія Галюк, Палагія Мельник, Марія Фербей, Варвара Шандро, Анна Мельник, К. Стороженко, В. Солован, Марія Мельник, Е. Шовкоплес, і Ольга Фодчук. Разом вписалося 16 членок, половина з присутніх на зборах.

Зараз потім вибрано заряд Жіночого Товариства до котрого увійшли слідуочі: Анастасія Михайлюк — голова; Варвара Шандро — заст. голови; Анастасія Рурик — секретарка; Марія Михайлишин — фінансова секретарка; Марія Фербей — касієрка. Контрольна комісія складалася з: Анни Шевчишин, К. Стороженко й О. Фодчук. Інші членки помагали в комітетах.

До кінця року до Жіночого Товариства вписалося ще кілька членок, а між ними пані Марія Саїк і Анна Челядин.

Ось так було засноване наше Жіноче Товариство при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, 26-го серпня, 1926 року, за старанням Анастасії Боднарук, Марії Михайлишин, Анастасії Михайлюк, Гафії Янішевської, Анни Шевчишин, Розарії Галюк, і Анастасії Рурик, при кооперації й при повнім підтриманні інших згаданих членок Товариства.

В початках Жіноче Товариство переживало різні труднощі,

але поклавши перед себе важні цілі, Товариство відразу взялося завзято працювати не тільки для розбудови Рідної Церкви, але й для українських справ взагалі.

Головні завдання Жіночого Товариства були й є з деякими пізнішими додатками: 1. Давати моральну й матеріальну допомогу Українській Православній Церкві в Едмонтоні; 2. Дбати про релігійне, моральне й національне виховання української молоді через провадження Недільної Школи, Української Школи, Дитячого Садочка та через підтримування молодечої організації СУМК; 3. Ширити просвіту й національну свідомість між українським жіноцтвом через відчити, концерти, читання книжок, журналів і часописів та через освітні й наукові виклади Комітету Матерів та Освітньо-Культурного Комітету; 4. Підтримувати й поширити знання українських вишивок, писанок та інших мистецьких ручних робіт; через заряджування курсів вишивання й писання писанок та через уряджування вистав Українського Народнього Мистецтва щороку спільно з Провінційальною Екзекутивою Союзу Українок Канади, та через збирання річей до Провінційального Музею С.У.К.

Багатим змістом цього звіту про дуже обширну працю цього Товариства побачимо, що воно в повні оправдало своє 30-літнє існування. Тут знова дозволю собі навести цитат з пані Михайлишин промови:

“З початку ми сходилися кожного тижня, устроювали різні підприємства, а коли наше церковне братство зробило заходи купити Церкву, то за короткий час нашого існування, Жіноче Товариство дало поверх 100 доларів на куплення церковного будинку. Відтак Жіноче Товариство устроювало базарі, обіди, чайні вечірки; відгравало представлення; заряджувало відчити і дебати; займалося колядою в часі Різдвяних свят; устроювало Свята Матері, Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Наталі Кобринської та інші культурні свята. Рівно ж Товариство брало участь у кожнім українським національним святі, які відбувалися спільними силами при нашій Церкві чи при Інституті ім. Михайла Грушевського.”

З початком 1929 року Жіноче Товариство вписалося до Союзу Українок Канади. І від тоді при допомозі вказівок і друкованих матеріалів Союзу, Товариство ще ширше поширило свою освітньо-культурну програму. А до Льокальної Жіночої Ради (Ловкал Кавнсил оф Вимен) вписалося ще в осіні 1932 року, і від тоді наше Товариство навязало ближчий контакт з багатьома англійськими жіночими організаціями.

БУВШІ ГОЛОВИ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

Першою головою Жіночого Товариства в 1926 році була пані Анастасія Михайлюк; 1927 — Марія Крет; 1928 перших 2 місяці — Варвара Шандро; докінчила 1928, 1929 та 1951 — Марія Михайлишин; 1930 і 1940 — Розалія Галюк; 1931 і 1941 — Емма Верхомин; частину 1932 і 1944 - 1945 - 1946 - 1949 і 1950 — Михайлина Будник; частину 1932 і 1947 — Тетяна Лазарович; перших 4 місяці в 1933 — Софія Васишин; докінчила 1933 — Марія Саїк; перших 4 місяці в 1934 — добр. М. Грицина; докінчила 1934, і 1935 — Гафія Янішевська; 1936 - 1937 і 10 місяців 1939 — Варвара Маланчук; 1938 і 2 місяці 1939 — Доця Е. Яндова; (2 місяці в 1939 р. продовжувала як місто-голова); 1942 - 1943 і

1954 — Розалія Говда; 1948 — Катерина Гарасим; 1952 — Марія Гавриш; 1953 — Софія Гриник; 1955 — Анна Данилович; 1956 і 1957 — Анна Мельник.

Жіноче Товариство було щасливе, що на протязі 30 років мало в своїм проводі таке велике число розумних, ідейних, завзятих та працюючих жінок, які вміли дати практичний провід та заохотити все членство-жінок до великої культурної, громадської та добродійної праці для добра нашої громади в Едмонтоні та для добра української справи взагалі. Їм належить велике признання за поступ в Товаристві, а найбільше тим, котрі положили найбільше праці для Товариства. Найдовше головою була Михайлина Будник — п'ять і пів років.

Також тут треба згадати й інших заслужених членок зарядів Жіночого Товариства, які також положили багато праці в Товаристві й заслуговують на признання за великий поступ в Товаристві. А спеціально належить велике признання тим працюючим членкам, які довгі роки вірно служили на різних важких посадах заряду й комітетів та щиро виконували навіть й тяжку працю для добра нашої громади.

Щоб наш загальний міг відповідно оцінити колективну й таку цінну працю Жіночого Товариства, то він мусить також трохи познайомитися з активними членками бувших зарядів нашого Товариства та з тими, що довгі роки очолювали різні важні Комітети Товариства. Тому тут подаю імена членок зарядів Товариства впродовж 30 років його існування, відтак згадаю голови Комітетів та довголітніх членок Комітетів в різних звітах про їх працю, а при кінці подам повну лісту всіх членок, що щиро працювали для добра свого Жіночого Товариства.

Заступницями голов Жіночого Товариства від 1926 до 1956 були:

Варвара Шандро — 1926-1927; Емілія Пронюк — 1929-1935 1945; Марія Сайк — 1930; Михайлина Будник — 1931; Тетяна Лазарович — 1932 (доки не перебрала головуство) і 1956-1957; А. Сиротюк — 1933 і до половини 1934; Анна Челядин — 1936-1937; Варвара Маланчук — 1938; Анна Романюк — 1938; Доця Е. Яндова — 1939; Гафія Фельо — 1940; Розалія Говда — 1941-1956-1957; добр. Юстина Мельничук — 1942-1943-1946-1947; Розалія Галюк — 1944; Анна Мельник — 1948; Марія Гавриш — 1949-1955; К. Гарасим — 1950; Стефанія Магус — 1949; Софія Гриник — 1951-1952; Анна Данилович — 1952-1954; Леся Івасюк — 1952; Осипа Фарина — 1953; Марія Мандрик — 1953; добр. З. Хруставка — 1953; Євгенія Яремчук — 1954; Люліянна Олеська — 1954; Параня Сліпчук — 1955; пані Е. Ганасик — 1955, 1956 і 1957.

Заст.-голови в нашій Товаристві не тільки мають обов'язок заступати голову в її неприсутности, але вони ще мають й інші призначені обов'язки помагати голові перепроводжувати деяку працю в Товаристві, як весілля, обіди та інші підприємства. Тут почесне признання належить добр. Ю. Мельничук та іншим, що були найдовше заст.-голови.

Секретарками Рекордовими Жіночого Товариства були:

Анастасія Рурик — 1926; Емілія Сиротюк — першу частину 1927; добр. Білон — другу частину 1927 і першу частину 1928;

Марія Крет від березня 1928 і першу половину 1929 (обидві секретарки виїхали); Емма Невчас-Верхомин — другу половину 1929 і 1930-1932 (9 місяців) (1934—4 місяці) і 1938-1939-1940, і кілька разів базаровою секретаркою; Марія Михайлишин—1931; Марія Гавриш — 1932 (3 місяці) й бараровою секретаркою 1932 і кілька інших років; Анна Челядин — 1933; Доця Е. Яндова 1934 і першу половину 1935 і кілька разів базаровою секретаркою; Тетяна Лазарович — другу половину 1935 і 1936-1937-1941-1942 - 1943 і кілька разів секретаркою базару; Гафія Федьо — 1944; Катерина Міських — 1945-1946; Наталка Фарина — 1947; Настуня Мисак — 1948; Лукія Голубіцька — 1949; Емілія Сиротюк — 1950 і 1954; Стефанія Пауш — 1951-1952-1953 і кілька разів базаровою секретаркою; Ольга Лукомська — 1955-1956-1957.

Обов'язок рекордової секретарки є досить трудний, бо вона поза рекордування місячних і річних зборів та засідань заряду сповняє ще багато більше обов'язків в Товаристві. Бере щороку участь у базарах, виставах Народного Мистецтва, подає звіти до Жіночої Сторінки і т. д. Кожна рекордова секретарка посвятила багато часу й положила немало праці для Жіночого Товариства, а найбільше ті, котрі найдовше секретарювали. Тут належить почесна згадка двом довголітнім секретаркам: Еммі Верхомин і Тетянї Лазарович, що поза многі інші важні обов'язки в Товаристві виконували обов'язки рекордової секретарки поперх п'ять років.

Секретарками Кореспонденційними були:

(Замітка: Наше Товариство зразу до 1933 року взагалі не вибирало кореспонденційної секретарки, а відтак знова не вибирало від 1941 до 1946).

Доця Е. Яндова — 1933 - 1937 - 1939 - 1940, в 1952 пів року (заступала Наталку Фарину, коли вона виїхала до Америки) і 1953; Стефанія Пауш — 1936-1949; Катерина Міських — 1947; Леся Івасюк — 1951; Наталка Фарина — 1950 і пів року в 1952; Анна Мельник — 1954; добр. З. Хруставка — 1955; Калина Засїбїда — 1956-1957.

Кореспонденційні секретарки мають трохи менше праці, як рекордові секретарки, але в нашім Товаристві вони також мають ще додаткові обов'язки до провадження всієї кореспонденції Товариства, а це кореспонденція зв'язана з виставою Народного Мистецтва, з базарами, в кількох роках з пакунками за море та з новинками й звітами до часописів. Найдовше кореспонденційною секретаркою була Доця Е. Яндова — п'ять і пів років.

Заступницями Секретарок від 1926 до 1956 року були:

Добр. Ю. Сенета — 1926; Анастасія Рурик — 1927; Емма Невчас-Верхомин — 1928-1929; В. Стечишин — 1930; Анна Романюк—1932; Доця Е. Яндова—1933, з початку 1934, 1935-1939 а пів року 1952 і 1953; Олена Слюсарчук—1936-1937-1938; Тетяна Лазарович — 1940; Стефанія Пауш — 1941; Катерина Міських — 1942-1943; Леся Івасюк—1944; добр. Юстина Мельничук -1945; Емілія Пронюк — 1946 Надія Боднар — 1947; Лукія Голубіцька — 1948; пані А. Керилук — 1949; Марія Винничук — 1950; Параня Сліпчук — 1951; Домця Челядин — пару місяців з початку 1952, (по її відїзді перебрала цю функцію Доця Е. Яндова); Славка Фербей — 1954; Марія Чернецька — 1955-1956-1957. Найдовше

заступницею секретарки була Доця Е. Яндова — 5 років, Олена Слюсарчук — 3 роки і Марія Чернецька — 3 роки.

В нашім Товаристві навіть заступниці секретарок виконували певні призначені обов'язки. Вони не тільки деколи заступали рекордових секретарок, але й кореспонденційні секретарки, а спеціально в тих роках коли кореспонденційної секретарки взагалі не вибиралося, або, коли вибирали ту саму особу на кореспонденційну секретарку й на заступницю, тоді вона виконувала два обов'язки, або коли котра секретарка виїхала чи зрезигнувала, то часто заступниця цілковито перебирала працю секретарки.

Касієрками Жіночого Товариства були:

Від заснування Жіночого Товариства в 1926 році, а відтак 1927, касієрську працю виконувала фінансова секретарка Марія Михайлишин, а в 1932 року знова була касієркою; в 1928 Тетяна Лазарович була фінансовою секретаркою-касієркою, а в 1929 р. фінансовою секретаркою; касієркою була Емілія Пронюк — 1929-1930-1931-1933-1938-1939 і 1943-1944; Розалія Галюк — 1934-1935-1941-1942 і 8 місяців в 1948 та повний 1951; Анна Романюк — 1936-1937; пані П. Лукіяничук — 1940; Софія Гриник — 1945-1946-1949-1955; Розалія Говда — 1947, Ольга Фігол — перших 4 місяці в 1948; Параня Винничук — перших 4 місяці в 1950; Анна Данилович — 8 місяців в 1950; Катерина Панчук — 1952-1953; Катерина Гарасим — 1954 — перших 4 місяці, а Варвара Маланчук 8 місяців в 1954; Розалія Маланчук — 1956-1957.

В нашім Жіночім Товаристві, яке виконує таку велику громадську працю й має такі великі приходи й розходи, касієрка напевно стоїть друга по голові Товариства, що виконує найтяжшу працю. Бо в нас касієрка не тільки мусить ходити на всі збори й засідання, тримати точні рекорди всіх фондів, виплачувати й відбирати всі гроші, давати посвідки, носити гроші до банку і давати звіти, але вона ще нераз мусить при дверях на різних обідах, всяких підприємствах і чаях відбирати гроші за вступ. А також мусить займатися фінансами вистави і базару, а колись ще до того мусіла займатися й фондами коляди та всякими збірками. В цій ділянці найвижче почесне призначення належить Емілії Пронюк за 8 років касієрської праці, друге найвижче почесне призначення належить Розалії Галюк за 6 років касієрської праці, Софії Гриник призначення за 4 роки касієрської праці, а Марії Михайлишин за 3 роки праці.

ГРОМАДСЬКА ПРАЦЯ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

Від часу заснування аж до тепер, на протязі тридцяти років, наше Жіноче Товариство безперервно й щиро працювало, як для Української Православної Церкви й Катебри в Едмонтоні, так і для загальних справ і добра українського народу, так в Канаді, як і в Рідному Краю. Не було такої народньої справи, яку б Товариство не підтримало.

Але найбільше Жіноче Товариство працювало зразу для першої Української Православної Церкви в Едмонтоні, щоб придбати грошей на купно церковних будинків, відтак на виплачення й під-

тримання Церкви морально й матеріально, а протягом 10 останніх років — завзято працювало для придбання фондів на будову нової Катедральної Церкви в Едмонтоні. А тепер ще даліше працює для придбання фондів на виплачення довгу й для прикраси та малювання Катедри. В той же самий час зовсім не зазедбує своєї так дуже важної освітньо-культурної, мистецької та виховавчої праці.

На Церковні й на загальні цілі Жіноче Товариство щороку улаштовувало великі кілька-денні базарі, святочні й громадські спільні обіди, весільні обіди, представлення, драми, дебати, чайні прийняття й вечірки, концерти, відчити, пікніки, вистави, та щороку Товариство до недавна організувало коляду на Церкву й довший час на Рідну Школу.

Громадська й культурна праця едмонтонського Жіночого Товариства була дуже жива протягом 30 років його довгого існування. Коли б в нас в Едмонтоні не було такого активного й живого Жіночого Товариства, то може й не було б у нас такої гарної й великої Української Православної Катедри, та що важнійше, не було б і половини того цінного народнього, просвітнього та культурного життя при нашій Катедрі, що тепер є. Тут ще треба згадати, що в нас навіть у тяжку депресію, застою та світової війни свідомі й активні членки Товариства таксамо завзято й щиро працювали, як працюють і тепер.

На протязі минулих 30 років Жіноче Товариство влаштувало: 77 пущень і фамілійних забав з музикою та танцями; 26 товариських пікніків; 34 бінго, часто з перекусом; 66 чайних прийнять і несподіванок для членок і членів нашої громади, які колись давніше були заряджені Товариством, а послідними роками членками Товариства й приятельками; 124 різних чайних вечірок з приходом на різні народні цілі; 30 спільних великих обідів підчас Візитації Архієпископів. А часто в день Візитації членки подавали ще й вечерю або перекуску; 25 новорічних або Йорданських обідів і вечерів. Колись десь до 1941 чи 1942 року членки приносили майже всю поживу з дому. 28 Святочних, Великодніх обідів, на які колись членки також приносили майже всю поживу даром. Поверх 24 храмових великих обідів для нашої церковної громади на св. Івана; 6 великих ювілейних обідів для Української Православної Громади в Едмонтоні — а один бенкет в честь 12-ох фундаторів і основателів Української Православної Церкви св. Івана; 16 спільних обідів в “День Подяки”; 5 ювілейних бенкетів Жіночого Товариства; 15 ювілейних обідів Жіночого Товариства; 26 пікніків в парку; 6 чайних ювілейних прийнять Жіночого Товариства; 20 бенкетових обідів для наших визначних людей; 260 весільних та інших обідів для збільшення фондів Товариства; поверх 20 похоронних обідів або перекусок для членів нашої громади.

Вісім соціальних чайних прийнять для членок Жіночого Товариства й для прийняття нових членок; 5 сім-денних перекусок в буфеті на “Едмонтон Ексибишн” підчас вистав, в якому звичайно працює протягом тижня велике число членок нашого Товариства враз з усіма господарками-кухарками та членками цілого заряду. Кілька прийнять для співаків церковного хору; один бенкет для світського й церковного хору; 5 бенкетів для диригентів церковного й світського хору; 4 спільні вечери на Ювілейний Фонд Українського Голосу.

18 срібних чайних прийнять на дохід Червоного Хреста. З того перших три срібних чайних прийнять для Жіночого Тозариства на дохід Червоного Хреста устроїла Д. Е. Яндова з своєю перекускою у своїм домі). 20 срібних чайних прийнять для слідуєчих організацій та на інші потрібні справи: на фонд Комітету Українців Канади кілька разів; на дохід будови нової Церкви Товариство кілька разів, по кілька членок спрягалися до купи кілька разів. Пані Р. Скакун устроїла у своїм домі два чаї з перекускою, а добр. Ю. Мельничук один чай і пані А. Мандрик один чай; Анна Шевчишин один чай; пані Лопатинська один чай.

На "Амбюланс" Червоного Хреста устроїли чай у своїм домі пані Р. Говда, пані М. Фербей, і кілька чаїв устроєно членками комітету Зервоного Хреста. Пані Е. Демко, Ю. Олецкий і Чернел устроїли обід на дохід нової Церкви. На Рідну Школу при Церкві Товариство устроїло чайне прийняття, пані В. Плавюк мала два "Гарден Партіс," пані Е. Верхомин один і Д. Е. Яндова один. Пані В. Бойко мала два пікніки з кукурудзою на дохід будови Церкви.

Товариство устроїло поверх 16 чайних вечірків в честь визначних гостей: для Проф. Дмитра Дорошенка, Проф. О. Бочковського, Полковника Кедровського, Проф. Л. Білецького, Михайла Голинського й пана Світа з Зеленого Клину; в честь Митрополита Іларіона, Митрополита Іоанна, Архієпископа Мстислава, Іллі Кіріяка, пані Павликовської та Мілени Рудницької спільно з іншими жіночими товариствами; влаштували прийняття для письменниці Флоренс Лайвфсей; для бувших голов С.У.К. — Д. Е. Яндової й Марії Ткачук; для оперових співачок: Марії Сокіл і Ольги Лепкової, письменниці Докії Гуменної та Д. Е. Яндовій з нагоди одержання почесного життєвого членства Канадійської Національної Жіночої Ради. Також Товариство мало прийняття для пана Василя Авраменка; для ново-прибулих українців, і кілька разів спільно з іншими товариствами для Бандуристів та іншим співакам, музикам і артистам, які виступали в Едмонтоні.

Товариство влаштувало 12 бенкетів для нашої молоді СУМК. Мало кілька прийнять для молодого Відділу СУМК., та обід-бенкет для молодого Братства. Крім того кожного року Жіноче Товариство приготувляло або помагало приготувляти великі спільні обіди для делегатів та гостей загальних З'їздів Інституту ім. М. Грушевського, Інституту св. Івана й Союзу Українців Самостійників. Також мало 26 розігравок, звичайно вишивок на різні цілі Товариства.

Товариство брало участь у 18-ох "Тег Дейс", зразу в 1926 року Товариство брало участь у своїм "Тег Дей", а в 1927 року для Інституту ім. М. Грушевського, а відтак роками членки Товариства помагали в "Тег Дей" Червоному Хрестові на Дитячий Шпиталь калік у Калгари й в "Тег Дей" для V.O.N., для догляду хворих поза шпиталем, та іншим організаціям. Колись кожного року велике число наших молодих жінок та дівчат брало участь "Тег Дей", часто брало участь від 20 до 30 жінок і дівчат по пів дня, а багато й цілий день. Очолювали нашу поміч Товариства в згаданих "Тег Дейс" слідуєчі: для Інституту ім. М. Грушевського і Церкви — М. Михайлишин, Р. Галюк і Е. Пронюк; поміч Червоному Хрестові довгими роками очолювала Д. Е. Яндова, а заступала Е. Верхомин, а в недавніх пару років: К. Міських і Р. Говда. А нашу поміч V.O.N. довгі роки очолювала Е. Верхомин, а помагала їй Д. Е. Яндова.

Наше Товариство також завжди помагало Недільній і Рідній Школі заряджували пікніки й великі прийняття для дітей, а також перекуски по св. Причасті перед Великодням і мало 4 фільми з програмою і з перекускою. Товариство мало 14 продажів перекуски на "Маркеті" на дохід Церкви. А 10 разів мало продаж ужитих річей.

БАЗАРІ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА Й ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ

На протягу минулих 30 років наше Жіноче Товариство улаштувало 30 своїх 3-4 денних великих базарів на дохід нашої Церкви, а в яким брало участь велике число членок Товариства враз із зарядом Товариства та з базаровим комітетом, а на других 18-20-ох церковних великих базарах жіночі заряди й велике число членок помагали приготувати й перевести базар Українській Православній Церковній Громаді в Едмонтоні.

Найбільше праці в жіночих базарах положили голови, секретарки і касієрки Товариства, також часто помагали їм й заступниці голов і заступниці секретарок, але найбільшу допомогу зарядові в базарах подавали спеціально вибрані базарові комітети, які вибиралося колись щороку.

Ті особи, які по кілька років очолювали базарові комітети були: Р. Галюк, Р. Говда, Е. Верховин, Д. Е. Яндова, М. Гавриш, В. Маланчук, М. Михайлишин, М. Саїк і М. Будник.

По два або по року очолювали базаровий комітет: Г. Янішевська, С. Гриник, А. Романюк, П. Стефанець, А. Данилович, О. Фарина, А. Челядин, Ю. Олеський та інші в кількох роках, яких імена на жаль не зареєстровано.

Кожного року підчас базару велике число членок брало участь в різних менших базарових комітетах, але нема точних рекордів, щоб можна їх тут всіх згадати.

В перших двадцятьох роках Жіноче Товариство збирало річі на свій базар від всіх наших бизнесовців і від всіх більших едмонтонських склепів. Ця колекта звичайно забирала по кілька днів, а часами і цілий тиждень. Найдовше по 10 або поперх 10 років ходили колектувати на жіночі базари слідуєчі: Е. Верховин, Р. Галюк, Е. Пронюк, Д. Е. Яндова, М. Саїк, Р. Говда, М. Будник, В. Маланчук, М. Гавриш, М. Михайлишин. По пять або поперх пять років ходили колектувати: О. Слюсарчук, Г. Янішевська, А. Романюк, П. Стефанець, М. Мудра, А. Горелька, Е. Ганасик, С. Гриник, М. Солован, С. Пауш, Т. Лазарович. Від два до чотири рази ходили: П. Ляхман, П. Мельник, П. Гудима, Криса, М. Паланич, Ю. Олеський, Е. Демко, М. Винничук, Ю. Фігол, А. Челядин, А. Чоботар.

Ще багато більше членок ходили або їздили збирати річі на базар, по рокові або й по два, але не всі вони зареєстровані й тому їх імен тут не подаємо, але їм належитья подяка таксамо, як тим, що повище згадані.

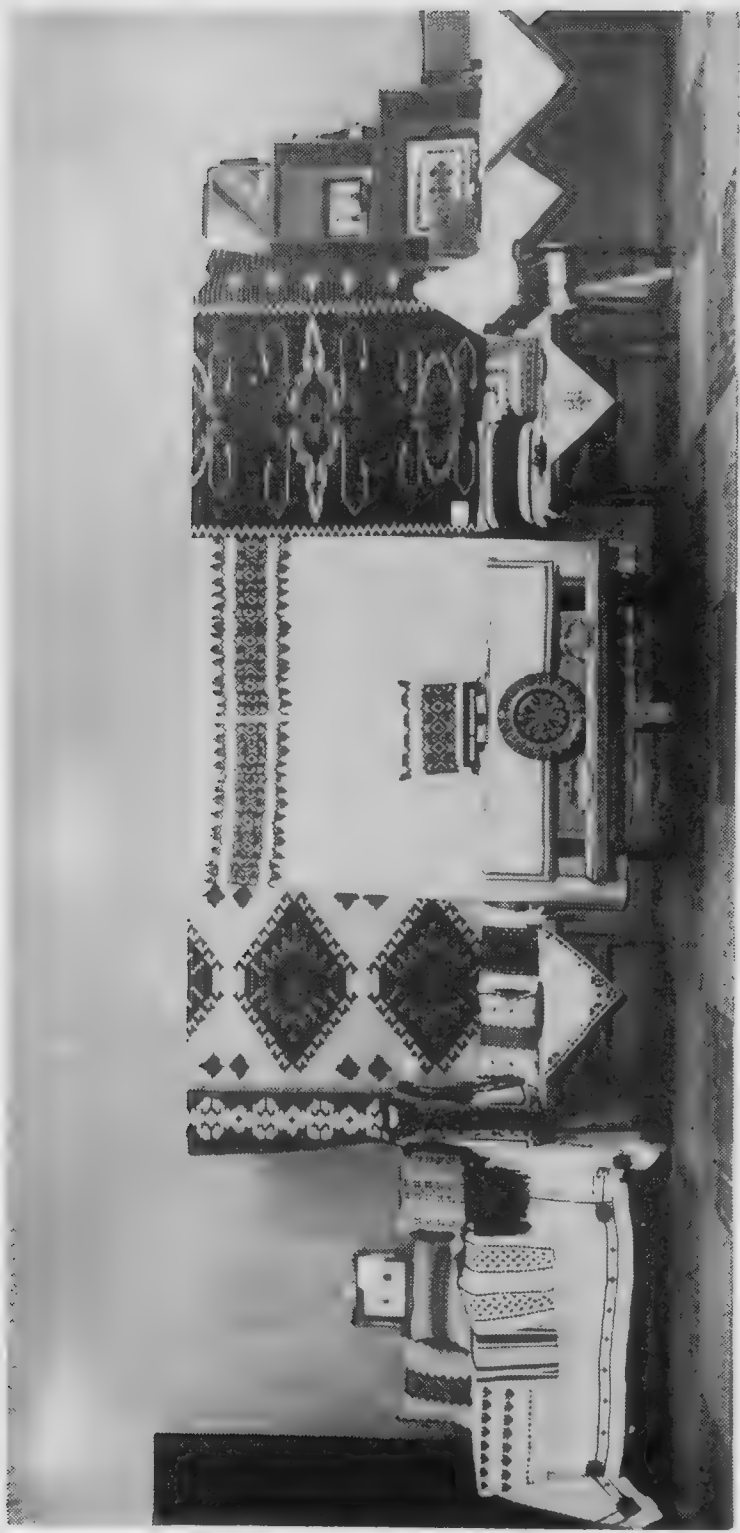
Про 25-літний Ювілейний Базар Жіночого Товариства, який увінчався надзвичайно великим успіхом, подаємо звіт окремо.

КОМІТЕТ ГОСПОДИНЬ

Жіноче Товариство складається з різних комітетів, які були й є важними допомоговими чинниками у виконанні тої колосальної праці, яку Товариство дотепер зробило. Один такий важний комітет, який дуже багато причинився до фінансового зросту нашого Товариства, це був і є Комітет Господинь і його Місячні Комітети, які на протягу 30 років приготували і перепроводили поверх 420 повище згаданих різних великих обідів, поверх 350 різних чайних прийнять, яких 77 пущень і фамілійних забав з перекускою, 26 пікніків та помагали з перекускою базаровим комітетам у всіх жіночих і церковних базарах та в спільних Виставах Народнього Мистецтва. Всі ті повище згадані численні підприємства були б майже неможливі без помічі й праці господинь.

Завдяки кооперації із зарядом і завзятої праці Комітету Господинь та всіх членок, що їм постійно помагали, послідними роками Жіноче Товариство могло передати тисячі доларів річно на будову нової катедральної Церкви в Едмонтоні. Наші Комітети Господинь і Місячні Комітети положили надзвичайно багато часу й праці для фінансової підтримки нашої прекрасної Катебри. Так як колись давніше наші господині причинилися в Товаристві до збільшення фондів для куплення, виплачення та до підтримання першої Української Православної Церкви в Едмонтоні.

Хоч нема тут місця згадати всіх, що так щиро працювали, а все ж таки треба згадати кількох головних, відповідальних господинь, які так довго несли відповідальність й тягар для добра нашого Товариства й Церкви. Пані Гафія Янішевська, що поверх 25 років варила великі обіди для громади при всяких святочних оказіях, була 20 років головою, відповідальною господинею, "шефом" кухаркою. Інші головні, відповідальні господині, що положили около п'ятнадцять років щирої праці для добра Товариства й громади були: М. Батюк, Р. Скакун і Т. Куриш; що положили около 10 років були: М. Федорук, Ї. Івасюк і В. Маланчук; що були одні з головних господинь 5 років або довше: М. Петрук, О. Слюсарчук, Е. Плавюк, А. Фербей, П. Лупал, П. Мельник, Саламандик, Грегорій; помічниці від 3 до 4 роки: П. Сліпчук, Магера, А. Михайлюк, А. Романюк, О. Данилюк, добр. Мельничук, М. Фербей, Гомола, Каланча, А. Боднарук, Е. Школьна, Ляхман і К. Магера.

Вистава Українського Народного Мистецтва в Новій Авдиторії в Едмонтоні 1957 року, яка здобула перше відзначення. І з якої албертійський уряд вибрав 12 найкращих експонатів для Міжнародної Вистави у Монтреалі.

ОСВІТНО-КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

Вистави Українського Народнього Мистецтва в Едмонтоні

Жіноче Товариство спільно з Провінційальною Екзекутивною Союзу Українок Канади на Алберту зарядило й перепроварило 20 великих Вистав Українського Народнього Мистецтва з перекускою та з продажню вишиваних річей і українського печива. Щороку впродовж 20 років членки Жіночого Товариства укладали багато праці у заряджуванні Народньої Вистави для того, щоб познайомити з нашою культурою англійських канадійців, та щоб підтримати й поширити культ українського народнього мистецтва взагалі. Відколи англійці пізнали нашу красну культуру то почали наших людей трактувати в школах, в професіях і в бизнесах з більшою повагою. Ці спільні Вистави започатковано 1937 року за ініціативою Д. Е. Яндової, при допоміж Е. Верхомин, які очолювали Провінційальну Екзекутиву С.У.К.

Поза тим наше Товариство цікавилось і брало активну участь у виставах українського народнього мистецтва Союзу Українок Канади в Саскатуні. В 1935 році наше Товариство брало участь і виграло другу нагороду за найкращу збірку вишивок на найбільшій... всеканадійській виставі українського народнього мистецтва Союзу Українок Канади в Саскатуні. В 1937 року наше Товариство брало участь у великій маніфестації Ноші Української Піонерки в Канаді; знову в 1938 році наше Товариство брало участь у виставі української ноші в Саскатуні, а в 1950 року брало участь у Виставі Союзу Українок Канади в Едмонтоні, під час загального Жіночого З'їзду.

В 1938-9 роках наше Товариство зібрало в шкіряний альбом взори українських вишивок і подарувало до Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні. Жіноче Товариство також брало участь у всіх проектах Союзу Українок, які відбувалися в 1942-45-49-50 роках в Канаді. Також Товариство дало на музейний фонд в Саскатуні \$45.00, зробило відповідну шафу на музейні взори вишивок в Едмонтоні й дало \$100.00 на Музейну кімнату Провінційальної Екзекутиви в Едмонтоні. Поза те Товариство кожної зими заряджує вечірки шиття, яких було 50, й писання писанок, яких було 40, і членки Товариства постійно вишивають вишивки для прикраси Церкви, для базарів, вистав та для прикраси своїх власних домів.

Тут треба згадати, що членки нашого Товариства також багато причинилися до розбудови Провінційального Музею Союзу Українок Канади своїми гарними українськими вишивками й взорами, які вони повишивали і подарували до едмонтонської музейної збірки.

Колись наше Товариство заряджувало рік-річно українські Виставки на "Карнівалі Націй Ліберального Клубу." Вже около 20 років членки Товариства (колись два рази в рік а від 1952 раз в рік) щороку давали свої найкращі вишивки на Українські Виставки на великих Виставах "Кенедіян Гендікрефт Гилд" в Едмонтоні, якими зразу заанималися Албертійська Провінційальна Екзекутива, а від 1944 р. Музейний і Мистецький Комітет С.У.К.

Цього року членки Товариства допомогли Музейному Комітетові С.У.К. перепровадити прекрасну українську Виставку впродовж одного тижня, 7 днів, підчас отворення едмонтонської Миської Авдиторії, і 12 найкращих вишивок наших членок були вибрані культурною Комісією і судьями Албертійського Уряду і вислані на всеканадійську Виставу Міжнародного Жіночого Конгресу в Монтреалі.

Щира подяка за працю й успіх у всіх наших згаданих Виставах Народного Мистецтва належитьсья всім членкам, які впродовж довгих років брали й беруть активну участь у різних ділянках у Виставах. В нашім Товаристві майже нема такої членки, яка б багато разів не причинилася вишовкою, печивом, перекускою чи працею у згаданих Виставах. Звичайно спільні вистави і чаї жіночий заряд Товариства й Провінційальна Екзекутива С.У.К. перепроваджували при співучасті Музейного й Мистецького Комітету та при допомозі референток і комітетів спеціально вибраних до різних ділянок у виставі.

Ті, що найдовше очолювали спільні вистави й збирали вишивки на ті вистави поперх 10 років були: Емма Верхомин і Д. Е. Яндова; ті, що брали провідну участь у виставах поперх 5-6 років були: Л. Івасюк, Р. Говда, Б. Маланчук, М. Будник, Е. Сиротюк, С. Васишлин, М. Гавриш, Р. Скакун; около 5 років очолювали різні комітети: Д. Корпан, С. Пауш, К. Засійбіда, А. Мельник, К. Миськів, М. Михайлишин, Л. Голубіцька, М. Саїк, С. Гриник, Р. Галюк, Н. Базюк; а по кілька років були: Е. Буряник, А. Данилович, О. Лукомська, Ю. Олеский, В. Доброліж (пяністка), М. Чарнецька, Винничук; та багато було по року-два.

ОСВІТНО-КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ

Жіноче Товариство не занедбувало свою освітню і культурну працю, бо за 30 літ існування влаштувало самостійно: 28 святочних концертів в честь Лесі Українки; 18 святочних концертів й академій в честь Ольги Кобилянської; 2 академії-читання в пам'ять Софії Русової; 2 вечірки-читання в пам'ять Ольги Басарабової; 3 жалібних академій пам'яті Л. Старицької-Черняхівської, Олени Теліги й Хариті Кононенко; 2 вечірки читання в пам'ять письменниці Марка Вовчка та 24 концертів із нагоди Свята Книжки. Послїдних кілька разів Свято Книжки і Свято в честь Ольги Кобилянської святковано разом. 28 святочних концертів "День Матері", з того 8 концертів Жіночим Товариством, 2 концерти спільно з СУМК, а 18 Українською Школою. В 1951 році Жіноче Товариство брало участь в ювілейних святкуваннях 60-ліття українських Піонерів в Елк Айленд Парку в Алберті.

Рівно ж Товариство мало 20 вечірок читання з перекускою в залі при Церкві, або в залі Інституту. Біля 10 дебат на різні наукові теми, або про жіночі питання. 40 вечорів писання писанок і приблизно 50 вечорів практичного вишивання з українського народного мистецтва, якими найдовше занималися пані Е. Верхомин, Д. Е. Яндова, К. Засійбіда, Р. Скакун, Л. Івасюк, О. Семчук, О. Фіголь, С. Васишлин, Н. Боднар, А. Шевчишин — писанки, і молода Янішевська — писанки, Е. Буряник, добр. Ю.

Мельничук, В. Шандро, а тепер О. Юсипчук. Недавно протягом кількох зимових курсів навчання красного вишиття викладали: Пані А. Кучер, Клим і Качмар. Давніше виклади вишиття для наших жінок і дівчат мала панна Ванка Романчич-Ковальчук, В. Маланчук і пані Олійник.

Жіноче Товариство брало участь майже у всіх національних святах, які були влаштовані спільними силами всіх союзних організацій, (Інститут ім. М. Прушевського, ТУС, СУМК), а кілька важних свят спільними силами КУК. До них належать: Свято Тараса Шевченка, 1-го Листопада й Свято Державности, роковини смерті Симона Петлюри, річниця Карпатської України, протестаційне віче в справі голоду на Україні, річниця пам'яті Івана Франка й Юрія Федьковича, Свято Книжки, Ювілей "Українського Голосу", Свято Піонерів, 950-літні роковини Хрещення України, 50-літній ювілей Ольги Кобилянської й 25-літній ювілей Інституту ім. Михайла Грушевського, та спільна академія всіх жіночих організацій в честь Наталії Озаркевич-Кобринської.

ВІДЧИТИ Й ВИКЛАДИ

На протязі 30 літ існування, Товариство мало велике число дуже цікавих відчитів, викладів і промов з метою ширити знання про різну корисну науку; народню культуру; національне й релігійне виховання; здоров'я дітей, та всякі українські справи. А також про наших славних заслужених людей, як письменників, поетів, істориків та державних мужів.

Реферати були виголошені на концертах, святах, публичних сходинах та зборах Товариства такими особами: Д. Е. Яндова 26, Софія Васишин 14, Марія Михайлишин 12, Леся Івасюк 8, пан Віктор Купченко 8, Др. І. Верхомин, Мітр. о. Є. Грицина 8, Емма Верхомин 8, Прот. А. Хруставка 8, Стефанія Пауш 6, Катерина Міських 6, Анна Шевчишин 4, Прот. о. Мельничук 4, добр. С. Сенишин 4, Др. Голубицьки... 4, Прот. о. Самець 3, о. Ковалишин 3, Др. Орест Старчук 3, Іван Данильчук 3, Інспектор І. Горещкий 3, Наталя Когуська 3 і Наталя Базюк 3.

По два рази мали виклади або відчити: Проф. Д. Дорошенко, проф. Ліонід Білецький, панна Р. Фарина, панна М. Верхомин, панна Горбай, панна Йоанна Магера, Марія Ткачук, Ганка Романчич, Др. о. С. В. Савчук, Др. Анна Демченко, Г. Янішевська, Емілія Сиротюк, Д. Янда, Петро Міських, П. Лазарович, Др. Л. Фарица, Ольга Ганночко, Анна Мельник, П. Васишин, Л. Голубицька, М. Гавриш; по одному відчиті мали: Анна Підручна, Володимир Купченко, пані Садецька, Р. Галюк, А. Крамар, Стеся Порайко, Марія Фербей, В. Маланчук, пан Лукіянчук, Марія Зварич, посолка Кеселман, А. Романюк, А. Челядин, Наталка Мельничук, П. Мельник, о. В. Сенишин, пан Гривнак, проф. Бучковський, Савели Стечишин, Мілена Рудницька.

Реферати й виклади були на такі теми: виховання дітей, збереження культурних цінностей, наша молодь, організація, просвіта, народне мистецтво, здоров'я дітей, домашнє господарство, релігійне виховання, Леся Українка, Ольга Кобилянська, Тарас

Шевченко, Марко Вовчук, Іван Франко, на жіночі й освітні теми, Свято Книжки, на теми національні, на Ювілей Жіночого Товариства, День Матері, та про письменство. Всіх рефератів і викладів на протязі 30 років було поперх 200. Поза те Комітет Матерів при Жіночій Товаристві впродовж 12 років мав 76 викладів і два повні курси по 12 лекцій домашнього догляду і першої помочі. 26 рефератів Союзу Українок Канади були читані на зборах або на концертах Товариства.

Поза те членки нашого Товариства користали з викладів історика проф. Д. Дорошенка, який зрамени Самостійників викладав одного літа перед другою світовою війною, про українську історію, а другого літа викладав про історію української літератури; також користали з тритижневого курсу про українську літературу та творчість Тараса Шевченка і Лесі Українки, що їх викладав проф. Л. Білецький, та з кількамісячних курсів українознавства, що їх давав проф. Орест Старчук, а які відбувалися при Інституті св. Івана в Едмонтоні.

ПРОГРАМОВИЙ І ОСВІТНО-КУЛЬТУРНИЙ КОМІТЕТ

Один з дуже важних комітетів, що впродовж 30 літ причинився дуже багато до просвітно-культурної праці Жіночого Товариства був і є Програмовий і Культурно-Просвітний Комітет при Товаристві, який до великої міри заряджував повище згадані освітньо-культурні підприємства, курси, виклади й відчити. Поза інші загальні комітети, які займалися своїми власними програмами, цей Комітет зарядив і перепровадив поперх 100 концертів, програми на поперх 20 наукових вечірках при чаях а також на 20 Виставах Народнього Мистецтва та на святочних і ювілейних обідах.

Освітньо-Програмовий Комітет займався концертами, програмами і відчитами Товариства ще від самого початку заснування. В 1938 році при Товаристві створено Комітет Матерів, який впродовж 12 літ займався виключно викладами на виховавчі та наукові теми. В 1950 році цей Комітет Матерів переіменено на Культурно-Освітний Комітет, який перебрав функцію зарядження освітніх і наукових викладів, і поза провадження зпочатку Дитячого Садочка та зарядження відчитів, також займався й народнім мистецтвом. В 1956 році цей Комітет злучено під одним проводом з Комітетом Освітньо-Програмовим.

Провідними й відповідальними членками Освітньо-Програмового й Освітньо-Культурного Комітету найдовше, бо около 10 літ, були: Д. Е. Яндова, С. Пауш, Е. Верхомин; поперх 5 літ були: С. Васишлин, Л. Івасюк, М. Саїк, М. Михайлишин, Е. Сиротюк, Ст. Магус, Т. Лазарович; по кілька літ займалися програмами й відповідали за Комітет: К. Міськів, О. Юсипчук, Н. Базюк, Н. Тріщук, О. Фіголь, Л. Голубіцька, М. Будник, М. Паланич, А. Романюк, Р. Галюк, В. Шандро, Н. Фарина, М. Гавриш і Р. Говда. Крім вище згаданих було ще більше число членками Комітету по рокові або і по два, але не всі вони точно зарековдовані й тому не можливо їх тут вичислити.

БІБЛІОТЕКА ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

При Жіночій Товаристві є добірна бібліотека, яку Товариство започаткувало з ініціативи Д. Е. Яндової з першим Святом Книжки в 1932 р. Заслуга за упорядкування і розбудовання цієї бібліотеки найбільше належить пані М. Михайлишин, яка була взірцевою бібліотекаркою 19 років. Вона щороку добирала добірні книжки і збирала річники. Товариство тепер має 28 річників “Українського Голосу”, 4 річники “Нової Хати”, один річник “Жіночої Долі”, і неоправлені річники “Наше Життя” та один річник “Канадійського Фармера”; також бібліотеку книжок вартості около \$800.00, з якої членки Товариства постійно користають. Тепер Товариство передплачує “Український Голос” і дістає “Канадійського Фармера”, а перед війною від 1932 року передплачувало зі Старого Краю “Жіночу Долю”, “Нову Хату” і “Жінку” а відтак передплачувало протягом кількох років “Наше Життя.” Іншими бібліотерками були: О. Слусарчук 4 роки, добр. Хруставка 2 роки і пані Володко один рік.

ДРАМАТИЧНІ ВИСТАВИ Й ПРЕДСТАВЛЕННЯ

Впродовж 30 років Жіноче Товариство мало біля 80 драматичних вистав та кілька вечорниць. В перших початкових роках найбільше підприємств Жіночого Товариства були драматичні вистави. Тоді театральний Комітет очолювали: пані А. Рурик, В. Шандро і Р. Галюк і майже кожного тижня було приготоване й виставлене якесь представлення або одна дія з програмою, а драматична вистава зимовою порою раз в місяць. Від тридцятого року пані Марія Гавриш впродовж п'ять років очолювала театральний Комітет, який давав вистави зимовою порою майже кожного місяця.

Слід ще згадати, що на протязі кількох років перед світовою війною представленнями в нашій Товаристві займався пан Петро Пауш, якому допомагали членки Театрального Комітету. А також в більших драмах допомагав нам теж Віктор Купченко. Ця праця назверх може непримітна, але вона вимагала багато труду і часу, та була корисна для нашого Товариства з двох причин: Поперше, що добрі українські драми освідомлювали й просвідчували народ; подруге, що ці підприємства в той час приносили добру фінансову користь для дальшої культурної праці.

Тим всім вище згаданим особам належить якнайбільша подяка за працю в Театральнім Комітеті, але треба ще згадати й інших членок, які протягом років допомагали в праці цього Комітету, а декотрі із них коротко й очолювали цей Комітет. Були це: Е. Пронюк, Юстина Угринюк-Гайовська, С. Пауш, Д. Е. Яндова, М. Саїк, А. Данилович, О. Слусарчук, Р. Говда, А. Михайлюк і Л. Івасюк та Наталя Базюк, п'яністка.

Тут треба пригадати, що публіка ще до-сьогодні не забула прекрасну музичну композицію “Вечірниця”, що приготував пан Пауш, або драму Льва Толстого, “Воскресення”, що її приготував пан Віктор Купченко. В тих двох виставах, як і в інших брало участь велике число наших членок і громадян, за що їм всім належить подяка.

Українська Школа при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, (знімка за 1956 рік), яка існує під опікою Комітету Української Школи за сприяння Канадського уряду.

ІМЕНА ДІТЕЙ ДО ФОТОГРАФІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Сидять на переді, зліва доправа: Орест Стринадка, Константин Масюх і Орест Семчук.

Перший ряд, зліва доправа: Ізобел Стефанець, Керол Лобай, Юлія Токарська, Даруся Мельничук, Велерій Гунчак, Теодор Савчук, Люба Ганущак, пані Доця Корпан, Євген Вавринюк, пані Марія Вавринюк, Галя Стечишин, Дона Фербей, Галя Мельничук, Йоанна Пелех, Ліона Фарина, Александер Савчук, Ігор Павлюк, Андрій Мороз, Браєн Сиринг.

Другий ряд, зліва доправа: Денис Страшок, Славка Котишин, Іван Масюх, Елен Зайчук, Никола Крикун, Грейс Топилко, Ірина Мельничук, Славка Галійчук, Дона Івасюк, Петрусь Боднар, Богдан Федорків, Роман Єринюк, Мирон Фарина, Богдан Єринюк, Михайло Мороз, Богдан Володько, Роджер Камінський, Владик Лозиник, Богдан Сулема.

Третій ряд, зліва доправа: Маріянна Базюк, Лелія Базюк, Маріянна Чернецька, Линда Шевчук, Оріся Гаврилюк, Соня Чернявська, Щирлі Топилко, Лусі Токарська, Василь Чернявський, Леся Полуян, Василь Володько, Петро Верховин, Лері Керчук, Денис Тодорук, Гері Лобай, Олег Лукомський, Роман Котишин, Мирослав Мельник.

Четвертий ряд, зліва доправа: Лелія Сулима, Христя Урбан, Геня Косташ, Мирося Косташ, Надя Ганущак, Розалія Топилко, Петруся Пелех, Зеновія Фик, Ірина Вавринюк, Славка Камінська, Джойс Топилко, Естер Вінтоник, Ніна Панас, Володимир Янда, Тарас Страшок, Федько Лозиник, Мирон Томин.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ПРИ ЖІНОЧИМ ТОВАРИСТВІ

Українська Школа до 1942 року існувала при Інституті ім. Михайла Грушевського як окреме Товариство під проводом наших членок. Найдовше головою прикінці цього окремого Комітету Рідної Школи була пані М. Гавриш, секретаркою Д. Е. Яндова, а довголітніми учителями були: пан В. Гривнак, пан Завадюк і пан Петро Пауш, а останніх 3 роки була пані Е. Сиротюк. Тяжко було фінансово провадити Рідну Школу в часі депресії й з початком війни, без опіки якогось товариства, бо вкладки від дитини за науку були дуже малі.

В 1942 році за ініціативою Д. Е. Яндової й при допомозі Емми Верховин Жіноче Товариство перебрало Українську Школу під свою опіку, вибрало Комітет Української Школи з 3 осіб: Д. Е. Яндова — голова; Емма Верховин — секретарка-касирка і пані Марія Фербей — членка Комітету, які зреорганізували товариство, добувши фінанси з кількох підприємств, чаїв та Різдвяної Коляди, чим сплатили довг і поставили Українську Школу на ноги. Під добрим проводом Комітету Української Школи, який вже від довшого часу складається з 5 осіб, провадить її успішно аж до тепер. Від 1942 року Українська Школа весь час сама себе фінансувала трьома чинниками, а це вкладками — по \$1.25 від дитини, концертами, та колядою на Різдво.

Українська Школа в Едмонтоні звичайно провадиться від половини вересня аж до кінця травня. В Українській Школі було пересічно від 60 до 85 дітей в 4-ох класах; тепер є около 100 дітей. Вчили їх одна або дві кваліфіковані учительки-членки Товариства по кілька разів на тиждень. Щороку ці учительки а часа-

ми й учителі приготувляли з дітьми концертні точки на День Матері, Святого Николая а часами й на концерт Свята Книжки чи Свята в честь Тараса Шевченка. Цього року діти Української Школи мали свій окремий концерт в честь Тараса Шевченка.

Поза участь в дитячих концертах, діти Української Школи беруть участь в різних підприємствах. Деколи, на Різдвяні свята, старші діти ходили зо старшими або й окремо колядувати на Церкву і Рідну Школу, кожного року брали участь у візитаціях наших попередних Владик. Підчас візитації дівчатка Української Школи, убрані в народні строї, витають Владику цвітами, а хлопці обслуговують коло престолу. На День Матері діти Української Школи помагають продавати цвіти коло церкви. А вже кілька разів дівчата Української Школи брали участь в Ревії Носі підчас Вистави Українського Народнього Мистецтва при Катедрі. Часто старші діти виступають з музичними точками в різних підприємствах нашого Товариства.

Заходом Української Школи при Товаристві відбулися слідуючі підприємства: 15 концертів Святого Николая з подарунками для дітей; 15 гарних дитячих концертів на День Матері; 6 концертів Свята Книжки і брали участь в кількох святах в честь Ольги Кобилянської; мали 4 фільми; 6 пікніків у парку; 4 забаві-прийняття і 4 прогульки на кіно для дітей. А також з початком шкільного року і перед Великодніми Святами всі діти мали спільну сповідь, де Комітет Української Школи подавав їм сніданок.

Головами Комітету Української Школи за весь час при Товаристві були: Д. Е. Яндова 6 років; Т. Лазарович 2 роки; Е. Верховин 3 роки; С. Магус 1 рік; Л. Голубіцька 3 роки і Л. Івасюк другий рік. (А ще перед тим при Інституті ім. М. Грушевського, М. Гавриш була головою 4 роки). Пані Е. Верховин була секретаркою-касіркою 6 років; М. Чернецька була 4 роки секретаркою; С. Пауш 3 роки секретаркою; М. Зайчик 2 роки і Н. Володько 2 роки. Пані С. Магус була 4 роки касіркою, добр. З. Хруставка 2 роки, Н. Голубіцька 2 роки, і М. Косташ 2 роки. Заступницями голов були: пані Р. Говда 2 роки, Л. Феняк 2 роки, Д. Пронюк 2 роки і М. Сулима 2 роки.

Учителями Української Школи були кваліфіковані учителі. Від 1942 року учительками були: Л. Феняк 6 років, М. Вавринюк 5 років, Н. Мисак 4 роки, Д. Корпан 4 роки, С. Магус 3 роки, В. Доброліж 3 роки, А. Данилович 2 роки, пан Е. Вавринюк один рік, пан В. Савчук один рік і пані Барановська один рік.

ДІТИ НА ФОТОГРАФІЇ ДИТЯЧОГО САДКУ

Перший ряд, зліва доправа: Богдан Сулима, Галя Стечишин, Даруся Мельничук, Маріянна Базюк, Мирон Фарина.

Другий ряд, зліва доправа: Доня Івасюк, Маріянна Чернецька, Варвара Маланчук, Діана Стринатка, Кароля Кей, Славця Гулейчук, Лелія Базюк, Лелія Сулима, Діана Феняк.

Третій ряд, зліва доправа: Мирон Томин, Осип Челядин, Івась Челядин, Володя Янда, Давид Лазарук, Роман Солован, Орел Лукомський.

Учителька: О. Лукомська.

КОМІТЕТ МАТЕРІВ ПРИ ЖІНОЧИМ ТОВАРИСТВІ

При Жіночій Товаристві впродовж 12 років існував Комітет Матерей, який остаточно довів до заснування Дитячого Садка при Жіночій Товаристві в Едмонтоні. В 1938 році за ініціативою Д. Е. Яндової й при моральній допомозі Е. Верхомин та з допомогою Інспектора І. Горецького засновано Комітет Матерів для поширення науки матерів і батьків про краще моральне, характерне, культурне й релігійне виховання дітей та про здоров'я. Тут ходило членкам Комітету, щоб у першій мірі поширити своє власне знання про краще виховання дітей; по-друге, допильнувати, щоб всі українські матері в нашій Товаристві більше дбали про добре, характерне та національне виховання своїх дітей.

Цей Комітет Матерів, звичайно, складається з п'ять осіб, які що два тижні плянували інтересну програму й заряджували по хатах членок або в салях при Церкві чи Інституті наукові сходи, на яких давали реферати на повище згадані теми, професори, визначні українці, учителі, лікарі, дентисти, норси, та членки Комітету Матерів.

На полі праці самообразовання, Комітет мав впродовж 12 років поверх 76 викладів і рефератів на різні освітньо-культурні та релігійні теми. А поза те підчас другої світової війни 50 членок Товариства користало з 12 лекцій 6-тижневого курсу "Домашньої Помочі" (Гом Норсінг) та 52 членки користало з 12 лекцій 6-тижневого курсу "Першої Помочі" (Фирст Ейд). Викладали лікар і норса, а їх заряджував і Комітет Матерів. Такі курси продовжались через 3 роки і декотрі наші членки брали ті курси по два три рази й при кінці кожного курсу всі дістали дипломи. По трьох курсах дістали дипломи помічниці інструкторки в курсах на право давати першу поміч та доглядати хворих вдома. В трьох курсах таку диплому одержала Д. Е. Яндова, яка відтак помагала в демонстраціях бандажів "Першої Помочі."

Комітет постарався про добірні книжки і журнали з тієї ділянки за \$60.00, з яких членки постійно користали, й які 1948 р. передано до бібліотеки Жіночого Товариства. Декілька членок були заінтересувалися студюванням дитячої психології й брали психологію у вечірних курсах при Університеті.

Головою Комітету Матерів протягом 12 років була Д. Е. Яндова, а Емма Верхомин довголітною секретаркою і кілька років заст. голови; пані А. Горецька була 2 роки заст. голови, 2 роки секретаркою і 2 роки касієркою; Л. Голубіцька була 2 роки секретаркою; С. Василишин 2 роки заст. голови; А. І. Данилович 2 роки касієркою; Наталя Базюк 2 роки касієркою; С. Пауш рік секретаркою, а Леся Івасюк 2 роки секретаркою. Інші членки Комітету були: Р. Галюк, Е. Демко, Р. Говда, М. Винничук, і пані М. Фербей, П. Стечишин і М. Чарнецька.

ДИТЯЧИЙ САДОК ПРИ ЖІНОЧИМ ТОВАРИСТВІ В ЕДМОНТОНІ

1950 року за ініціативою й дволітним старанням Д. Е. Яндової й при допомозі інших членок Комітету Матерів, в яким крім голови були Е. Верхомин, Л. Івасюк, Н. Базюк, Н. Фарина, Д. Челядин і С. Гриник, зорганізовано Дитячий Садок при Жіночій Товаристві, як доповнюючий і виховний чинник для вщеплювання дітям українського духа — любови до всього свого рідного та для навчання й кращого збереження чистої української мови й пісні.

Назву Комітету Матерів при кінці 1949 року перемінено на Освітньо-Культурний Комітет, якого ціль була наглядати над Дитячим Садком і над освітньою й культурною працею Товариства, але ця нова назва продовж двох років не могла прищипитися, бо членки звикли до назви Комітету Матерів і так його даліше прозивали Комітетом Матерів. А в 1952 році для Садку вибрано окремий комітет, який прозвано Комітет Дитячого Садку.

Справа виховання дітей в українській душі, дошкільного віку, знаходиться щораз більше зацікавлення й признання серед членок Жіночого Товариства і церковної громади. Членки-матері підносять і кладуть справу продовження Дитячого Садку як одну з найважливіших своїх завдань.

Ми знаємо, що найважливішим і першим виховним чинником наших дітей в українській душі — це наш власний дім. Серед чужого оточення є дуже потрібні ще й інші додаткові виховні чинники. До них належать на першій місці Дитячий Садок, а даліше Українська Школа, Недільна Школа, Молодеча Організація СУМК, Церква та Виховні Інститути.

На Великій Україні Дитячі Садки започаткувала Софія Русова ще в 1872 році а в Галичині Наталія Кобринська під кінець 19-го віку. Українське свідоме жіноцтво по всій Україні зуміло оцінити важну роль, яку відіграли Дитячі Садки в національній вихованій й тому планоно поширили їх по всіх містах, містечках та селах всієї України. Ми, в Канаді, ще не вміємо відповідно повести цієї так дуже важної справи, щоб поширити Дитячі Садки по всіх закутинах між українцями. Пожаданим є, щоб загально наші жіночі організації по всій Канаді більше цією важною справою заінтересувалися, і старалися перевести її в життя. Бо успіх нашої загальної справи буде залежати від того, як ми задобре приготуємо своїх дітей продовжувати нашу працю.

Едмонтонський Дитячий Садок розвивається з великим успіхом і з певним задоволенням для всіх батьків, яких діти виховувалися в Садку впродовж кількох років. Цей Дитячий Садок впродовж сім років мав чотирнадцять періодів науки для дітей. Віком від трьох до шістьох літ, колись зразу були три весняні періоди по три місяці, а три осінні по три місяці, а від кількох років школа Дитячого Садку провадиться майже впродовж цілого шкільного року. Діти мали навчання два рази на тиждень від 2 до 5 години пополудні, а тепер мають науку від 2 до 4:30. У двох роках, за пані А. Данилович, мали науку 3 і 4 рази на тиждень.

Перших два роки голова та декотрі членки Комітету помагали звозити діти до Садку і відтак розвозити до дому. Минулими роками і тепер декотрі членки-мами, що їдуть автами, чергуються між собою привозити діти до Садка й розвозити до дому. Часто буває, що мама сама або не їде автом або таки не може

через слабкість або щось інше привозити дитину до Садка, то інші мами дитину по дорозі забирають до Садка. Під цим оглядом в наших Комітеті Дитячого Садку завше була повна й гарна ко-операція. Таксамо членки Комітету або мами по черзі подають дітям молоко й перекуску та помагають учительці в Садку.

До тепер всі, що вчили наших дітей в Садку, були повно кваліфіковані учительки, які старанно навчали дітей українською мовою. Наші учительки вчать маленьких дітей української мови, народніх пісень, руханки з піснями, різних дитячих ігор та читають їм українські казки, оповідання й віршики. Діти мають нагоду вчитися рисувати діточі малюнки, привикають до писання та до шкільної дисципліни.

При кінці шкільного року кожного “сезону” учителька мала виступ з дітьми Дитячого Садку на чайнім прийнятті Комітету. Рівно ж діти Дитячого Садку кожного року брали участь в концертах в честь Матері й в концертах Святого Николая враз із дітьми Української Школи. Звичайно дитячі виступи відбуваються з великим успіхом.

Дитячий Садок започаткувався при фінансовій допомозі Комітету Матерів і фундації в сумі \$50.00 Д. Е. Яндової, яка впродовж 7 років цю фундацію підтримує складаючи кожного року по \$25.00 підчас Дитячого річного концерту або концерту Святого Николая. Крім того Дитячий Садок сам себе фінансове удержує дитячими місячними вкладками та доходами із дитячих концертних виступів. В 1954 року Комітет Дитячого Садку одержав великий грошовий дар в сумі \$100.00 від анонімної особи, члена нашої Церкви, якому належить щира подяка. Цих \$100.00 в 1956 році Комітет Дитячого Садку передав Союзу Українок Канади на покриття коштів видання книжочки “Нашим Найменшим” для Дитячих Садків.

Завдяки добрим учителькам, активним членкам Комітету, та провідницям, наш Дитячий Садок провадиться й розвивається дуже успішно, як морально, так і матеріально. До Садку ходило й ходить пересічно поперх 35 дітей. При кінці року діти одержують підчас їх річного виступу свідоцтва-посвідки про закінчення науки в Дитячому Садку. Звичайно тепер кожна дитина ходить до Садку два-три роки перед вступом до публичної школи. За той час вона багато користує з науки української пісні, мови, казок та українського оточення. Наш Дитячий Садок сприяє у вихованні дітей в українській душі. Він стає добрим виховним помічником кожній українській матері. Недавно Союз Українок Канади видав відповідну книжочку “Нашим Найменшим” для вжитку Дитячих Садків та домашнього виховання.

Першою головою протягом двох років була Д. Е. Яндова, рідтак головами були: Е. Верхомин 2 роки, М. Солован 1 рік, Н. Фарина 1 рік, А. Особа 2 роки. Місто-головами були: Е. Верхомин 2 роки, Д. Е. Яндова 3 роки, Наталка Мельничук 1 рік, П. Голубіцька 1 рік, Іванна Дженис 1 рік. Секретарками були: Леся Івасюк 2 роки, Домця Челядин 1 рік, Н. Мельничук 2 роки, Н. Базюк 1 рік, С. Магус 2 роки. Касієрками були: Наталя Базюк 3 роки, А. Чорнел 1 рік, П. Стечишин 2 роки, Марія Грекул 1 рік. Дорадницею 2 роки була Д. Е. Яндова. До складу Комітету входили ще пару членок до помочі з перекускою, або до повідомлень телефоном.

Учительками Дитячого Садку були слідуєчі: Пані Ольга Лукомська два роки і пів, пані Анна Данилович (Петрова) 3 роки, пані Ольга Янда рік і пів, пані Стефанія Магус є тепер. Всі наші учительки Дитячого Садку працювали з посвятою, за що всі вони заслуговують на признання і подяку.

Комітет Дитячого Садку фондами свого Комітету придбав для дітей відповідні крісла і столи до науки, і багато інших потрібних річей до школи.

ДОБРЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ — ВАЖНА ЦІЛЬ ТОВАРИСТВА

Членки нашого Товариства є свідомі того, що нам треба звернути якнайбільше уваги на одну дуже важну справу — а це на виховання нашої підростаючої молоді у свідомім українським дусі. Бо наша підростаюча українська молодь це майбутні надійні члени й членки нашої Катедри, що будуть колись, як і ми тепер, сповняти церковно-громадську й просвітньо-культурну працю для піддержування й для продовжування українського культурного й релігійного життя в Канаді.

Членки знають, що без доброго релігійного й національного виховання нашої молоді в першій мірі в домах та й при виховних чинниках при Катедрі, ми не можемо числити на світлу культурну чи релігійну будучність українського народу в Канаді. Тому наші свідомі членки присвячують якнайпильнішу увагу в першій мірі на добре й свідоме виховання своїх дітей дома, в Дитячій Садку, Рідній Школі, Недільній Школі, в Комітеті Народніх Танків та при допомозі молодечої організації молодшого і старшого СУМК.

У своїх домах та при допомозі допомагаючих виховних чинників при Товаристві, наші свідомі членки-матері стараються вщепити в своїх дітей любов і пошану до всього свого рідного: мови, церкви та культури, і національну свідомість та почуття обовязку супроти своєї рідної Церкви й народу. А також стараються вщепити в дітей благородні прикмети доброго характеру.

Поза те кожна мати-членка старається дати своїй дитині якнайкращу українську й англійську освіту та нагоду розвинути в дитині її природні здібности в музиці, співі, малярстві, українських танках та в інших галузях мистецької культури (як українські вишивки, писанки, різьба).

СПИС ДІТЕЙ НА ФОТОГРАФІЇ ДИТЯЧОГО САДКУ 1956 РОКУ

Перший ряд, зліва доправа сидячі: Доні Бензяк, Еленора Дженис, Коні Сирінк, Марійка Стечишин, Ліона Фарина, Богдан Грегорі, Ляриса Фербей, Геня Федорів, Лілі Стефура, Роні Голубіцький.

Другий ряд, стоячі: Михась Дженис, Леся Особа, Денис Івасюк, Синтія Бохон, Мирон Олеськів, Галина Магус, Елен Романчук, Гейл Грекул, Мирон Кецкало, Даруся Сулима, Йосиф Боднар. Посередині ззаду учителька Ольга Янда.

До Садку було вписаних 31 дітей.

Дитячий Садок при Жіночій Товаристві при Українській Православній Катедрі св. Івана в Елмонтоні в 1956 році

Неділня Школа при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні в 1956 році.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

Від заснування нашої Української Православної Церкви в Едмонтоні постійно ведеться в нас Недільна Школа. Жіноче Товариство опікувалося Недільною Школою від самого початку її існування, з 1926 року. Ще в перших роках Товариства, дої Білон і Тетяна Лазарович були учительками Недільної Школі. Відтак інші учительки помагали у Недільній Школі нашим сщеникам.

Діти Недільної Школи мають свій окремий заряд, над яким колись надглядали мами: голови і касієрки Дитячого Заряду, голова Жіночого Товариства. Вони входили в склад Недільної Школи, як дорадниці, або старша рада. До такого складу Недільної Школи, який опікується Дитячим Товариством найдовше були по кілька років майже від початку до 1948 року: М. Михалишин, А. Шевчишин, Г. Янішевська, М. Фербей, В. Чоботар, В. Челядин (мужчини заступали в Комітеті своїх жінок), В. Маланчук, Е. Івасюк, Е. Верхомин, Д. Е. Яндова, Т. Лазарович, І. Говда, С. Василишин, М. Чарнецька, пані Руснак, П. Сліпчук, К. Панчук, Е. Демко, В. Шандро та інші, що були по рокові.

Такий Комітет старших при допомозі Жіночого Товариства щороку заряджував для дітей Недільної Школи прийняття в школу або прогульку в парку чи коло озера раз або часами два раз в рік. Хлопці Недільної Школи що-неділі обслуговують коло престолу, а дівчата що-неділі ходять у церкві з тацією. В День Матері дівчата також завітчують матерів коло церкви. Підчас візитацій наших Владик дівчата Недільної Школи в народніх стріпах або у вишиваних сукеньках витають цвітами наших церковних достойників.

В 1942 році о. Прот. Мельничук приготував лекції для науки Недільної Школи й покликав на першу учительку Лесю Фербей Івасюк а пізніше Наталю Базюк. Потім приготував цілий ряд лекцій для науки Недільної Школи й організував комітет учительок з наших членок для кращого ведення Недільної Школи. Від 1948 року Комітет Учительок Недільної Школи входив в склад Жіночого Товариства, як Комітет, і має свою репрезентантку від учительок. Тепер від кількох років зайшли деякі зміни. Недільна Школа провадиться під Директивою отців парохів нашої Церкви, а до заряду учителів Недільної Школи входять члени церковної парафії а лиш заст. голови Комітету репрезентує наше Жіноче Товариство, якою тепер є пані Д. Корпан.

Дітей до Недільної Школи колись ходило від 50 до 100. А тепер від яких 10 років ходить около 175, але в декотрих роках число дітей досягало до 200. В часі шкільного року діти виходять в довшню салю на науку Недільної Школи. Учителі ділять менших і більших дітей на чотири або на шість класів і по дві учительки чи учительки призначені до кожної класи, які звичайно чергуються. Перших 25 років учительками Недільної Школи були виключно самі членки нашого Товариства, а лиш в кількох роках був пан С. Мисак і М. Магус до співу і коляд. Від кількох років число мужчин-учителів почало побільшатися і тепер є 4 учителів на 7 учительок.

Кожного року Жіноче Товариство або наша громада робить для дітей Недільної Школи якусь несподіванку. А для більшої

заохоти до науки релігії, при кінці шкільного року діти діставали нагороди за відзначення в науці.

Головою Комітету Учителюк Недільної Школи від 1947 до 1951 року була пані Т. Лазарович, відтак була 2 роки Люся Феняк, 2 роки Анна Мельник, а цей рік пан А. Мельничук — голова, Доця Корпан — заступниця, пані Ольга Лукомська — секретарка, а пан Євген Вавринюк — касієр.

Учительками Недільної Школи були: Найдовше пані Наталя Базюк — около 10 років; пані Л. Феняк около 8 років; поверх 5 років були: пані Е. Верхомин, Л. Івасюк, О. Лукомська, А. Мельник, Т. Лазарович і пан С. Мисак; по кілька років були: П. Стечишин, Н. Боднар, Р. Говда, Доця Корпан, Софія Васишин, С. Магус, Діана Шандро, Анна Данилович, А. Мисак, пан А. Гуменний, пан Андрій Мельничук, В. Савчук, пані П. Сліпчук; по пару років були: Н. Мельничук, пані Лобай, О. Фіголь, Н. Фарина, М. Косташ, С. Фербей, А. Чонел, панни Говди, О. Німчук, К. Міськів, пан М. Магус, пан С. Цибак, пан Е. Вавринюк, Др. Л. Фарина, пані Скуба, пан Володко, М. Мельничук, Др. Яремчук, пан Василь Косташ, Н. Романчук-Сенів.

МОЛОДИЙ ВІДДІЛ СУМК

Від 1949 року під опідою Жіночого Товариства існує Молодий Відділ СУМК. Тут мушу пояснити, що ще в другій половині тридцятих років існував вже Молодий чи Молодший Відділ СУМК. В Едмонтоні від початку 1933 року при нашій Церковній Громаді існував і розвивався активний Відділ Старшого СУМК, який колись проявляв надзвичайно велику активність, а спеціально вчасі коли в нас в Едмонтоні перебували організатори Молодечої Організації СУМК, п. Павно Яворський, п. Григорій Тижук і п. Петро Крип'якевич.

Поза старшим Відділом СУМК в Едмонтоні, показалася потреба організації Молодшого СУМК. Десь від половини тридцятих років майже до кінця війни при Церкві існував й Молодший СУМК зі старших дітей Рідної й Недільної Школи, який провадив свою працю в повній кооперації зі старшим зарядом СУМК і був під наглядом Старшої-Надзірної Ради СУМК, що в той час складалася з голови Жіночого Товариства, голови Церковної Громади, пароха, учителя Рідної Школи і двох членок нашого Товариства. Слідуючі голови й членки Жіночого Товариства були по кілька років в тій Надзірній Раді: пані В. Маланчук, Д. Е. Яндова, Р. Говда, Е. Верхомин і Р. Галюк; від учителів Рідної Школи: пан Петро Пауш, Е. Сиротюк і С. Магус. Цей Молодший Відділ СУМК брав участь враз із старшим СУМК в контестах Народніх З'їздах, концертах, сходах, колядах і українських народніх танках.

В 1948 року знова виявилася велика потреба організації для молоді, яка вже вийшла з Рідної Школи а ще була замолода належати до Відділу СУМК. Цєю важною справою найбільше зацікавилася Настуня Трішук, Ольга Фігол, Софія Васишин і Доця Е. Яндова, яка в 1948-49 роках була членкою Надзірної Ради Відділу СУМК.

В 1949 році за старанням і підготовкою пані Настуні Тріщук, Ольги Фігол і при допомозі Софії Васишин та з дорадою Д. Е. Яндової, зорганізовано Відділ Молодшого СУМК. До Комітету Надзірної Ради увійшли: С. Васишин — голова; О. Фігол — референтка ручної роботи, а Н. Тріщук до освітньо-культурної програми. При кінці вересня, 1949 року, пані О. Фігол представила й докладно пояснила цю справу організування Молодшого Відділу СУМК на місячних зборах Жіночого Товариства. Ці збори одобрили вибраний Комітет Надзірної Ради СУМК і рішили прийняти Відділ Молодшого СУМК під свою опіку, согестуючи додати ще дві членки до Комітету.

Під розумним і добрих проводом і практичним наглядом за минулих 9 років Молодший Відділ СУМК дуже гарно розвинувся. Провідниці й інші членки Комітету СУМК зуміли заінтересувати велике число нашої молоді віком від 12 до 16 літ брати активну участь щороку в різних проектах, як навчання шиття різними стібами, різьбарством, писанням писанок, роблення Різдвянних карток, в приготуванні різних концертів, як День Матері, Свято Шевченка, Свято Книжки, концерти з'їздів, в дебатах та в церковних і жіночих базарах. Брала участь в коляді на Катедрі і на Інститут св. Івана, а також брала участь в спортових змаганнях на Окружнім З'їзді у Вегревил. Із рамені нашої Катебри в різних ділянках вони беруть активну участь для добра нашої Громади.

Їх праця є розподілена на комітети між кількох провідниць-інструкторок і інструкторів, які старанно дбають про їх культурно-освітню працю та поступ в Товаристві. Сходини відбуваються регулярно раз в тиждень для потреб виконання їх мистецької та освітньо-культурної програми. Часто мають спів та промови виголошені на своїх сходинах оо. Парохами, провідницями та іншими промовцями на релігійні, наукові, виховні та культурні теми.

По попередніх виставках і по їх прикрасній Виставі проекту Народнього Мистецтва — українських вишивок і різьблених речей, яку вони виставили підчас Вистави Екзекутиви С.У.К. і Жіночого Товариства, бачимо який великий поступ вони зробили й яку велику мистецьку працю виконали за такий короткий час свого існування. Їх гарна мистецька праця заслуговує на велике признание й похвалу. Також належить признання і подяка їх повідницям й інструкторкам, які не шкодували свого часу і труду, щоб дати нашій Молоді провід і знання.

Головами Молодшого Відділу СУМК протягом 9 років були: першою головою С. Васишин, другою О. Фігол, відтак Н. Тріщук була два роки головою, О. Лукомська 1 рік, Настуня Мисак 2 роки, а тепер головою є М. Гнатюк. Референткою ручної роботи була пані О. Фігол 4 роки, Е. Верхомин 2 роки і В. Шандро 2 роки, а тепер є О. Семчук. Інструкторками вишиття і писання писанок по кілька років були: Р. Скаун, В. Шандро, О. Семчук. Інші, що вчили вишиття були: пані Клим 2 роки, пані А. Кучер, Е. Верхомин, С. Васишин, К. Засійбіда, М. Лазарук, М. Міськів-Мельничук, Н. Пасочна, Л. Байрак, Е. Панчук й інші. Раїна Янда і Іван Чарнецький вчили дітей ручних робіт, як: роблення шкірних портфелів, пасків, рукавиць, кераміку і домашні орнаменти з міді.

Пан В. Горбай вчив молодших Сумківців різьбарства через

6 років. Членки мали нагоду на веснянній Виставі бачити Сумківські гарні різьбленні речі, це властиво є результатом старанних інструкцій пана Горбая. Він вивчив кілька старших хлопців на інструкторів для молодших Сумківців і тепер Лаврин Мисак вчить Сумківців різьбарства, за що панові Горбаєві належитьсья подяка і признання.

Референтками до освітньо-культурної праці, які помагали Сумківцям з програмою та з відчитами були: Н. Тріщук, С. Магус, Л. Феняк, Л. Івасюк, добр. С. Сенишин, Д. Корпан, М. Мельничук, К. Міськів, С. Фербей та кілька учителів.

Тут треба ще згадати, що Сумківці із продажі різдвянних карток та з інших підприємств придбали фонди і подарували \$400.00 на одну літню хату "кебен" в оселі Барвінок коло Піджон Лейку і умеблювали її для 12 дівчат. Проєкт вишиття і різьблених речей, який складається з около 200 різьблених речей і вишивок, як: фіранки, накривала на ліжка, обруси, доріжки, пошевки та багато інших вишивок вони думають подарувати до Музею Українського Мистецтва, який буде існувати при Інституті св. Івана.

Тут треба зазначити, що Жіноче Товариство завжди інтересувалося й помагало старшому й молодшому Відділові СУМК від самого початку. Кожного року по дві а часами й три членки нашого Товариства входять до старшої Ради або Надзірної Ради СУМК, які дають їм практичні поради, вказівки а часами помагають їм в зарядженню деяких підприємств.

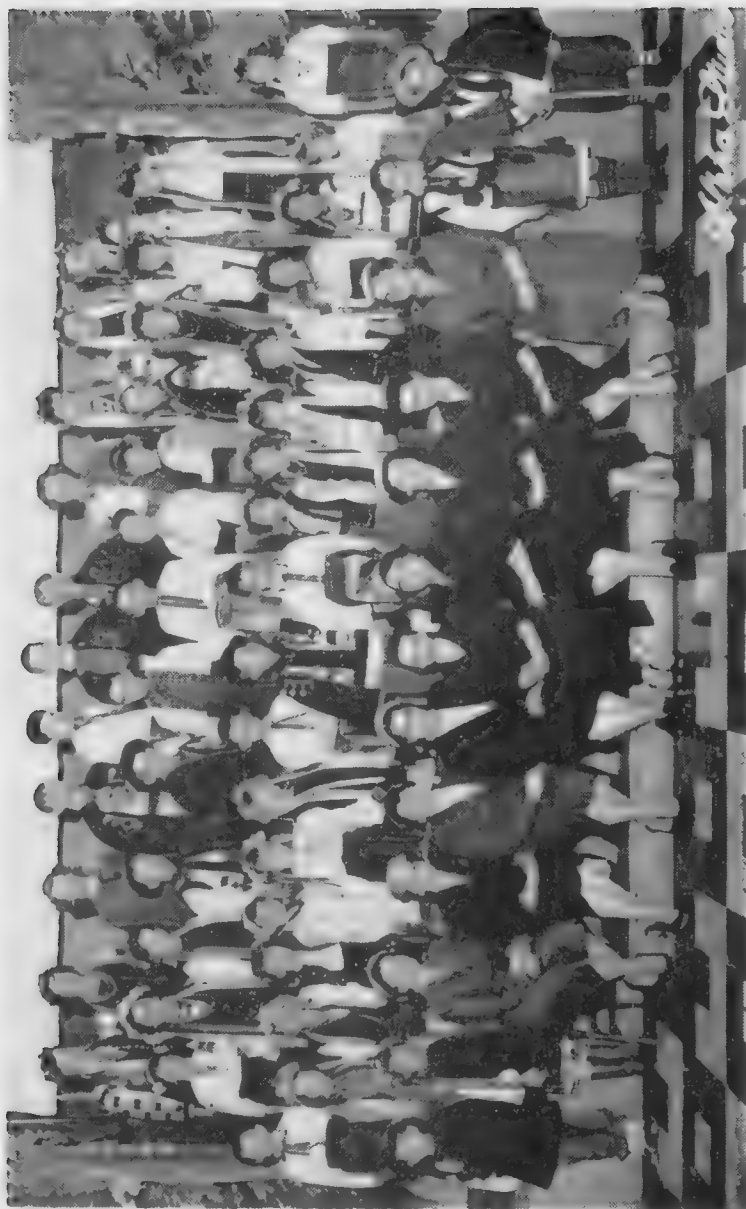
Жіноче Товариство деколи приготувляло бенкет для членів СУМК. Таких обідів-бенкетів Товариство справило 12, за те Сумківки колись робили чайне прийняття для членок Товариства на День Матері. Коли молодший Відділ СУМК колись існував при старшій СУМК-у, то декотрі членки, а спеціально ті, що входили до Надзірної Ради, піклувалися хлопцями і дівчатами від 11 до 15 літ і помагали їм у всяких підприємствах. Вони також вчили їх писати писанки та вишивати по українськи. Але підчас війни ця робота перервалася й приупала.

Всі ті повище згадані чинники, як Дитячий Садок, Українська Школа, Недільна Школа й Молодший Відділ СУМК, поза дім відіграють дуже важну ролю у вихованні молоді в українським дусі й в підготовленні молодого виростаючого покоління на добрих будучих членів нашої української громади й народу. При помочі цих важних виховавчих чинників наша церковна громада може себе забезпечити, що й набудуче буде мати своїх провідників та свідомих членів, які будуть вміти підтримати нашу прадідну Церкву та наші виховавчі й освітньо-культурні Інституції. Майбутність українського народу залежить, очевидно від рівня свідомости нашої молоді.

Оцінюючи велику виховну вагу цих повище згаданих чинників Жіноче Товариство відноситься до їх Комітетів і їх праці з великою повагою й ставить їх між своїми Комітетами на перше місце. Тому членки ніколи не шкодують ні часу ні праці для цих важних Комітетів. І всі члени нашого Товариства й церковної громади досить добре фінансово підтримують корисну працю цих Комітетів.

Будівля ручних робіт Українського народного гуртка Молодшого Вільного СВМК при
Катедрі св. Івана в Едмонтоні 1957 року.

Група курсантів Українських Танків при Жіночій Товаристві і Кімітет з інструкторкою В. Запугівніч.

ШКОЛА УКРАЇНСЬКИХ ТАНКІВ ПРИ ЖІНОЧІМ ТОВАРИСТВІ

Школу Українських Танків в нашій громаді започаткував 1926 року балет-майстер Василь Авраменко. Відтоді Школа Українських Танків відбувається в нас що кілька років або і щороку, чи то під управою інструкторів Авраменка або самого Авраменка, або під директивною організаторів Централі Союзу Української Молоді в Канаді — СУМК, якими були: п. Павло Яворський, Григорій Тижук, Петро Крип'якевич та інші.

Ще в 1938 і 1939 роках в нашій громаді відбулося аж два дво-місячних курси школи українських танків для молодшого й старшого Відділів СУМК, в яким брало участь два і три рази в тиждень около 60 дітей і молоді наших членок.

Жіноче Товариство в той час давало свою велику поміч численними перекусками, українськими строями для дітей, з заряджуванням пробів в залі при Церкві, та дитячими виступами між українцями й англійцями (на "Карнівал оф Нейшонс", в програмі для привитання Короля й Королевої, в Алберта Калідж, У.М.С.А., едмонтонських школах, оператах, шкільних фестивалах та на Окружних З'їздах С.У.К. і СУМК в Алберті). Як також наші здібні молоденькі танцюристи щороку виступали на концертах загальних З'їздів в Едмонтоні й часто на всяких інших національних концертах та імпрезах. Багато з наших талановитих дітей за свої виступи вигравали перші і другі нагороди й відзначення за свою надзвичайну здібність в українських народніх танках. Але впродовж перших 25 років їх було таке поважне число, що тут неможливо їх всіх з окрема вчислити.

З початком 1953 року школа українських танків почалася провадити при нашій українській школі під проводом балерини пані Віри Запутович. Вона провадила школу танків кожної суботи пополудні по науці рідної мови і дала з дітьми кілька виступів. Очолювала цю працю Наталка Фарина.

Весною того ж року приїхав до Едмонтону балет-майстер Василь Авраменко, zorganizував Комітет Школи Українських Народніх Танків і поширив її на більшу скаллу, в якій напротязі двох чи трьох місяців брало участь поверх 200 дітей і молоді. До того Комітету входили з нашого Товариства слідуєчі: пані Марія Солован, голова; Доця Е. Яндова, секретарка; членки Комітету — Ольга Семчук і Ольга Юсипчук; (були ще представниці інших товариств); пані Віра Запутович була інструкторкою.

По закінченні цієї Школи Танків діти подіставали дипломи першого й другого курсу танків, а кілька з них одержали спеціальне відзначення й маленький гонорар. Найвище відзначення з наших маленьких дітей одержали: Тарас Семчук, Тарас і Лелія Сулима, Ромко Солован, Христя Урбан і Туся Трач. Ця танкова школа закінчилася кількома великими виступами, які увінчалися добрим успіхом. Перед відїздом пан Авраменко сфільмував ще кілька передових артистів.

Жіноче Товариство ще тієї самої осені zorganizувало постійний Комітет Школи Українських Народніх Танків, щоб продовжувати ту школу для наших дітей. Жіноче Товариство взяло цей Комітет під свою опіку. Кожного року тепер вибирає Комітет, який спеціально опікується школою танків. Цей Комітет

при допомозі вкладок за лекції й з концертів самий фінансує Школу Українських Танків.

Перших чотири роки від 1952 до 1956 учителькою нашої Школи Українських Танків була пані Віра Запатович, ширше відома артистка-балерина й кваліфікована учителька українських народніх танків. Як артистка та талановита учителька вона розмірно в короткому часі зуміла вивчити велике число наших дітей на першорядних українських народніх танцюристів в Алберті.

Її танцюристи при нашій громаді були признані якнайкраща група танцюристів в Алберті, які одержали найвищі похвали, багато нагород, часто поодинокі, а навіть й групами на різних фестивалях і концертах так між українцями, як й поміж нашими канадійськими співгромадянами.

Віра Запатович два рази в рік приготувляла величавий концерт для попису танків, де її танцюристи вивязувалися знаменито. Поза те її танцюристи брали участь в різних інших програмах концертних та вечірках нашого Товариства та церковної громади. А також наші вишколені молоденькі танцюристи постійно брали участь в різних канадійських фестивалях, програмах та концертах де вони завжди пописувалися поодинокі чи групами з великим відзначенням та за те одержували перші нагороди й грошові стипендії.

Перші грошові нагороди по 25 доларів від Албертійського Т-ва Шукачів Талантів за виконання українських народніх танків одержали слідуочі: Тарас Семчук, Ромко Солован, Лелія Тарас Сулима, і Діяна Пронюк. В інших фестивалях перші нагороди за танки одержали: брати В. і Ю. Василичук, Наташа Доброліж, Доня Івасюк, Христия Урбан та інші.

Цього року Школу Українських Танків провадить талановитий учитель танків пан Честер Куць, який також з своїми танцюристами знаменито пописувався на різних концертах, а також на Телевізії та на програмі отворення Міської Авдитори.

Марія Солован була головою Комітету Українських Танків перших три роки, а пані Марія Лазарук два роки. Інші члени, що були довший час в Комітеті, були: М. Сулима, А. Пронюк, Особа, та п'яністка Валентина Доброліж і Лувіза Феняк.

Дитячий Садок Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні в 1954 р. Посередині учителька, пані Анна П. Данилов.

ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

При нашій Жіночій Товаристві є також Церковний Комітет, який сповняє дуже важну функцію, а головне в прибиранні та в прикрашуванні нашої Катебри. Цей Комітет в дійсності сповняє функцію церковного сестрицтва. Членки цього Комітету ходять в Церкві з тацею так, як це звичайно буває по багатьох інших церквах, бо наші діти Недільної Школи за те ходять з такою щонеділі.

Наш Церковний Комітет лиш раз у рік має загальну збірку на прикрасу Церкви та на інші церковні потреби, яка звичайно є досить поважною сумою. Але за те членки Комітету мають різні та навіть й трудні обов'язки: вони старанно наглядають за чистотою рушників, обрусів, іконостаса, церковного престолу, зверхнього порядку в Церкві взагалі. А спеціально покладають багато праці перед всіма великими Святами та Візитаціями.

Вони також стараються, щоб кожної неділі хтось із членок Товариства або з церковної Громади подарував свіжі цвіти на престіл до Церкви. Декотрі членки також часто мусіли клеїти шиттям церковних ризів, стихарів і підризників для інших парохів а також шиттям для хлопців, що обслуговують коло престолу кожної неділі.

Також декотрі членки самі вишивали ризи, обруси, рушники та інші потрібні речі для прикраси колись Церкви, а тепер Катебри. Кожна навіть треба було це робити більше, як тепер, бо тепер є вже гроші й маємо чим заплатити за роботу.

Тут в короткім звіті не можливо вичислити всі ділянки, які членки цього Комітету виконували і виконують, але можна певно потвердити, що різні обов'язки Церковного Комітету часом вимагають багато труду і праці за що тим всім членкам належить велике признание й подяка.

Тут подаємо імена голов і членок Церковного Комітету, котрі найбільше положили праці для прикрашення нашої Церкви і Катебри. Ті, що по кілька років очолювали Церковний Комітет були до того довгими роками активними членками Комітету: Янішевська, М. Фербей, А. Челядин, В. Маланчук, О. Слюсар, Р. Говда, Добр. Ю. Мельничук, М. Ляхман, М. Михайлишин, Чоботар, М. Саїк, М. Батюк, Г. Федько, Е. Плавюк, П. Мельник, А. Данилович, Р. Галюк, О. Данилюк, С. Стефанець, О. Фармацька, А. Шевчишин, М. Будник, Т. Куриш, А. Особа і П. Яремчук, пані, що були по кілька років членками Церковного Комітету: С. Федорук, Добр. Самець, Д. Малик, К. Магера, Р. Скакун, С. Скоря, А. Невчас, Е. Пронюк, Е. Івасюк і пані Гумола.

Було ще багато більше членок в Комітеті по рокові або дітям, але тут не можливо їх всіх вичислити в такому короткім звіті.

КОМІТЕТ ВІДВІДИН ХВОРИХ

Наше Жіноче Товариство також виконує гуманну працю. При Товаристві від самого початку є Комітет Відвідин Хворих. Велике число членок Комітету також сповняли свою функцію, купували квіти й часто відвідували хворих та розраджували їх у смутку. Товариство віддавна має гарний звичай, що кожний членці в шпиталі купує квіти. Комітет звичайно складається з кількох осіб. Голова Комітету розпоряджує працею і замовляє квіти. Розрада і потіха в слабості й в смутку є тою цілиною, яка витворює гарний товариський дух між членками в Товаристві. І ця функція є дуже важна, бо без здорового привітного духа праця в Товаристві не була б така успішна.

Тут подаємо імена тих осіб котрі очолювали по кілька років і найдовше були членками цього Комітету:

Е. Пронюк, М. Михайлишин, Е. Плавюк, А. Михайлюк, О. Слюсарчук, Е. Вінтоник, П. Мельник, А. Шевчишин, В. Маланчук, А. Челядин, О. Фарина, Г. Федько, М. Мудра, М. Солован, В. Криса, М. Будник. Ті, що були по кілька років членками Комітету: П. Скора, Е. Івасюк, Р. Говда, Е. Верхомин, Е. Демко, К. Панчук, та інші по року або два. (Тому, що послідніми роками всіх імен членок не зарекордовано, тяжко, щоб когось не вилишити).

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ВХОДИТЬ В СКЛАД ЛЬОКАЛЬНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ В ЕДМОНТОНІ

Наше Жіноче Товариство вписалося до Едмонтонської Жіночої Ради ще в осені 1932 року за ініціативою та старанням Д. Е. Яндової, яка ще від 1929 року працювала в Льокольній Жіночій Раді в Саскатуні. Для того, щоб Товариство було прийняте в членство вона мусіла перекласти цілий статут Жіночого Товариства, бо статут Союзу Українок Канади в той час був лиш в українській мові, як також вона мусіла виголосити доклад-огляд праці Жіночого Товариства на зборах Льокальної Жіночої Ради, щоб познайомити представниць сфедерованих жіночих товариств в Льокальній Жіночій Раді з освітньо-культурною і соціальною працею нашого Товариства.

Наше Жіноче Товариство є в дійсності першим існуючим відділом Союзу Українок Канади, яке найскорше формально вписалося й відразу увійшло в склад Льокальної Жіночої Ради. Наше Товариство дало першу ініціативу другим товариствам, бо в скорому часі інші відділи С.У.К. по більших містах в Канаді вступили в членство Льокальних Жіночих Рад.

Товариство входить в склад місцевої Льокальної Ради вже впродовж 25 років, в першій мірі для того, щоб мати близший контакт з англійськими жіночими організаціями, щоб можна краще інформувати їх про політичне положення і змагання українського народу у рідному краю і про нашу освітньо-культурну працю та життя в Канаді.

Поза те наше Товариство вже 25 років бере активну участь

через свої репрезентантки у всяких важних жіночих справах і ділянках Льокальної Жіночої Ради. Декотрі наші репрезентантки входили до різних комітетів і там виконували свою працю якнайкраще. А кілька з них очолювали різні Комітети довгими роками і виконували свою працю, як Канадійські горожанки, взірцево.

1933 року Жіноче Товариство за ініціативою Албертійської Провінційальної Екзекутиви Союзу Українок Канади представило Льокальний Жіночий Раді 4 резолюції і меморандум на 5 сторін в справі великого штучного голоду в Україні, яким Москва виголодувала між 7 до 8 мільйонів українців. Ці резолюції й меморандум зладила і надрукувала на міміографі кореспонденційна секретарка Товариства, Д. Е. Яндова на припоручення зборів нашого Товариства і Провінційальної Екзекутиви, яку вона в той час очолювала.

По-перше ті резолюції і копії меморандум були розіслані до всіх англійських жіночих товариств сфедерованих в Льокольний Жіночий Раді в Едмонтоні для одобрення. Відтак, коли ці резолюції перейшли більшості голосів, вислано їх до Канадійської Національної Жіночої Ради, де знова ті резолюції й меморандум були надруковані на міміографі й в великій кількості розіслані до всіх Національних Жіночих Організацій сфедерованих в Канадійську Національну Раду для одобрення.

Ці резолюції були одобрені на річних зборах Національної Жіночої Ради і переслані до Міжнародної Жіночої Ради, де вони були знова передруковані в кількох мовах й розіслані до Національних Жіночих Рад поперх 30 різних держав для дискусії й одобрення. Відтак ті резолюції повернулися з делегатками на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради і там знова делегатки поперх 30 держав над ними дебатували і прийняли їх.

Софія Русова, яка на тім Конгресі виголосила доклад про той страшний голод в Україні, покликала на ті резолюції, справі голоду з різних країн від українців і між іншими покликала на наші, що є зарековдано в пресі. Всі ті резолюції при допомозі докладу Русової і при піддержанні Занаїди Мірної і Анни Келер-Чикаленко спричинилися до того, що Міжнародний Жіночий Конгрес Жіночої Ради сформував і перепустив резолюцію проти Комуністичного винищування українського селянства штучним голодом. Цю резолюцію Міжнародна Жіноча Рада потім представила перед Лігу Народів в Женеві.

Знаємо з первних джерел, що Ліга Націй відтак в дійсності була сильніше піднесла свій голос проти такого звірського винищення українського народу. Та вже те широке розголошення про штучний голод в Україні та те, що делегатки з багато різних держав мали нагоду довідатися про ті страхіння, які діялися в Україні, мало для української справи велику вартість. Бо, щоб вибороти самостійність Україні, то треба, щоб всі інші впливові держави, які колись були в Лігії Націй а тепер є в Обєднаних Націй знали про знущання і про несправедливе трактовання українського народу під комуністичним московським режимом.

Другі важні резолюції в українських справах були слідуючі: Резолюція в справі протесту проти виключення українських представниць із Міжнародної Жіночої Ради, що форсували польські жінки; резолюція в справі протесту розв'язання Союзу Українок в Галичині й на Волині; резолюція в справі Карпатської України

та в справі допущення української іміграції до Канади по другій світовій війні.

Це все представляю тут, щоб показати, що наше Жіноче Товариство не тільки працює для добра нашої Громади в Едмонтоні, але й для добра української справи взагалі. Наше Товариство часто виконувало таку ділянку, яка виводила його на ширше поле народної праці.

Кожного року одна з наших представниць до Льокальної Жіночої Ради дає звіт із праці Товариства на річних зборах Ради і цим способом ми маємо нагоду знайомити англічанок з нашою працею при Товаристві та з українськими справами взагалі.

Також щороку членки Льокальної Ради приходять на наші чаї й вистави народного мистецтва і тут знайомяться з нашою культурою. А наші членки беруть участь в їх чаях і це зближує наш зв'язок з ними.

Репрезентками Жіночого Товариства до Льокальної Жіночої Ради в Едмонтоні найдовше були слідуєчі: Д. Е. Яндова около 20 років, пані Т. Лазарович 6 років, а 4 роки від У.В.С.А., Емма Верховин 7 років; Марія Винничук 6 років; Р. Говда 5 років; Н. Трішук 3 роки; М. Будник 2 роки; С. Василишин 2 роки; С. Магус 2 роки; К. Міськів 2 роки; по рокові були: О. Мельничук; Анна Данилович; Р. Галюк; Е. Пронюк; і Анна П. Данилович. Поза те Настуня Трішук була кореспонденційною секретаркою 2 і пів роки і два роки очолювала Комітет Розголошення і Публікації. "Доця Яндова була першою заступницею голови 3 роки, другою заступницею голови 4 роки, третою заступницею голови 3 роки, а рівночасно була головою таких Комітетів: Освіти і Самообrazування 3 роки, Умового Здоровля заст. голови 5 років, Комітету Промислу і Професій головою 4 роки, Комітету Іміграції головою 6 років, Комітету Горожанства 3 роки, Комітету Радія, Кіна і Друкованих Матеріялів 3 роки, і вже третій рік очолює Комітет Культури і Письменства, два роки була у Видавничім Комітеті Річної Книжки Л.Ж.Р., а попередно була в Редакційнім Комітеті Юзілейної Книжки Л.Ж.Р."

"За свою корисну і довголітну працю в Екзекутиві й в Комітетах, Льокальна Жіноча Рада відзначила її життєвим членством в 1953 році, а Канадійська Національна Рада відзначила і вшанувала її своїм життєвим членством в 1956 році за її 25-літню корисну працю в Льокольній і Національній Раді." ПОВИЩІ ЦИТАТИ Взято із часописів і з промов при її вшанованню.

Цього року поза Д. Е. Яндовою ще других дві членки є в Екзекутиві Льокальної Жіночої Ради, а це пані К. Міськів — другою заступницею голови, а пані А. Мельничук — головою Комітету Домашньої Економії, від якої професії вона вже була представницею 2 роки. Поза те в Комітеті Культури і Письменства, який очолює Д. Е. Яндова, є членками Комітету вже другий рік Доця Корпан і Емма Верховин, а рік перед тим була пані С. Пауш. Емма Верховин також була колись кілька років в Комітеті Умового Здоровля.

Крім двох репрезентанток до Л.Ж.Р., яких Товариство щороку вибирає, голови нашого Товариства входять ексофіцію до ширшого заряду Льокальної Жіночої Ради і раз у місяць брали участь у важних справах повного заряду. Тут подаємо імена на-

ших голов (або їх заступниці), котрі в минулих роках входили до ширшого заряду Льокальної Жіночої Ради: М. Будник найдовше, відтак В. Маланчук, Р. Говда, Г. Янішевська, Анна Мельник, Д. Е. Яндова, Т. Лазарович, а по рокові Е. Верховин, Р. Галюк, М. Михайлишин, Анна Данилович, М. Гавриш, К. Гарасим, С. Гриник, М. Саїк; по кілька місяців: добр. М. Грицина і С. Васи-лишин. В кількох роках репрезентантки або заступниці голов були назначені заступати голови Товариства. Д. Е. Яндова була вибрана делегаткою від Л.Ж.Р. на Конгрес Н.Ж.Р. вже два рази.

СОЦІАЛЬНИЙ КОМІТЕТ

Наглий зріст членства нашого Жіночого Товариства в повоєнних часах викликав конечну потребу заснування при Товаристві Соціального Комітету.

Коли 1926 року до Жіночого Товариства вписалося лиш 10 членок, то двадцять літ пізніше, в 1946 році, Товариство вже мало 112 членок, а в 1951 році 125 членок. Та вже від 1951 року до 1957 року членство нашого Товариства незвичайно скоро збільшилося. Тут подам цифри і роки для приміру: Від 1951 до 1952 року число членства виросло від 125 членок до 162 членки, в 1953 році до 170, в 1954 році до 172, 1955 року до 190, з початком 1956 року до 202, а з кінцем 1956 року наше членство побільшилося до 212 членок. Ще в 1946 році в осені повстав Привітальний Комітет для витання нових членок, який очолювали: Е. Верховин, М. Будник, А. Данилович, М. Гаїриш, С. Василичин, М. Солован.

Хоч, як бачимо, самі обставини викликали наглу потребу заснування такого Соціального Комітету, щоб всіх тих нових членок, які майже на кожних зборах вписувалися до Жіночого Товариства, якимось гарно прийняти й познайомити із нашими членками. То ця гарна ініціатива, мати такий сталий Соціальний Комітет перейшла в життя аж за головства пані Марії Михайлишин ще в 1951 році. І ще того року в осені вона зістала вибрана з М. Солован до Соціального Комітету. Вона була головою цього Комітету два роки в 1952 і 1953 роках і за той час уплянувала та розбудувала програму його праці. В тій праці найбільше допомагали їй М. Солован і Н. Тріщук, яка тоді очолювала Програмо-вий Комітет.

Цей Соціальний Комітет складався із 10 членок Товариства. І коли Комітет зарядив членський чай для привітання й познайомлення нових членок, то всі членки цього Комітету зайнялися прийняттям підчас цього членського чаю, як також зайнялися прийняттям підчас святкування 27-го Ювілею Товариства. Таких соціальних членських чаїв Товариство мало 6.

Та кожного другого місяця, коли Освітньо-Культурний Комітет заряджував науковий виклад підчас зборів Жіночого Товариства, то членки Соціального Комітету подавали перекуску по закінченні викладу і зборів. Голова Комітету завсіди представляла нових членок на місячних зборах, як також знайомила гостей-членок із нашими членками на таких чаях та всяких інших okazіях Товариства. Це відразу витворювало товариський дух

між новими і старими членками і вони в скорому часі чулися в нашому Товаристві, як вдома.

Другою головою цього Соціального Комітету була Михайлина Будник, яка також була головою два роки в 1954 і 1956 роках. Вона програму праці Комітету ще більше поширила і взяла відповідальність на свій Комітет займатися всякими чаями Товариства а навіть замовляти перекуску на різні okazji.

В 1955 році добр. С. Сенишин очолювала цей Соціальний Комітет. Вона ще далше посунула відповідальність цього Комітету і взяла ще на себе обов'язок очолювати комітет чаю під час Вистави Українського Народного Мистецтва, яку щороку заряджує Музейний Комітет Албертійської Провінційальної Екзекутиви спільно з Жіночим Товариством. Коли попередно, ще від 1937 року, від заснування таких спільних вистав спеціальний комітет до чаю вистави вибиралося на зборах Товариства або на спільних нарадах Товариства й Провінційальної Екзекутиви та Музейного Комітету, то за останніх кілька років цей Комітет брав на себе цю важну відповідальність.

Але головна ціль заснування цього Соціального Комітету була й далше є виконувати привітальну функцію для нових членок і гостей, заряджування щороку членський чай для витворення між новими і старими членками щирого товариського духа, який є дуже важний для успішного провадження Товариської великої й важної праці.

Вирозумілий товариський дух є незвичайно важний у кожній організації, бо він не тільки об'єднує членок у спільній праці, але є також тим сильним чинником, який є "газolinoю", що гонить "мотор" до дальшої завзятої праці в Товаристві. Так, як без газolinoи мотор не піде в рух, таксамо без товариського духа успішна праця в товаристві є неможлива.

ДОБРОДІЙНИЙ КОМІТЕТ

Добродійний Комітет, який вперше започатковано при нашім Товаристві в лютім, 1938 року за ініціативою і старанням Добр. Марії Грицини і о. Мітр. Грицини. Добр. Грицина вперше порушила цю важну справу на зборах Товариства, даючи пояснення, чому нам конечно потрібно такого комітету. А о. Мітр. Грицина на запрошення голови Товариства, пані Д. Е. Яндової, зголосив відчит про потребу помічі бідним і старшим українським родинам в нашій громаді.

В 1938 році була ще депресія і багато наших українських родин з малими дітьми або старші родини потребували нашої помічі. Тому започатковано той Добродійний Комітет, якого першою головою була Добр. Грицина, і була в нім дорадницею, боки 1940 року не виїхала з Едмонтону.

Цей Добродійний Комітет зразу повстав, щоб лиш давати поміч потребуючим родинам в нашій громаді, але пізніше він скоро поширив свою корисну працю на ширшу скалю і давав поміч та брав участь в інших добродійних потребах і установах,

які час до часу виринали в нашім Товаристві, як: поміч Мотшому Червоному Хрестові в “Тег Дей” на будову Дитячого Штталю для калік в Калгарі; “Комюніті Чест” — збірка в рік раз у рік на всякі добродійні цілі.

В роках від 1938 до 1944 очолювали Добродійний Комітет по роках або по два: Добр. М. Грицина, Е. Пронюк, М. Саїк, кілька років Добр. Ю. Мельничук. Кілька років Комітет Червоного Хреста, “Тег Дей” і “Комюніті Чест” очолювала Д. Е. Говда а заступали її Е. Ворхомин і Р. Галюк, які відтак також очолювали ці комітети, а найбільше помагали їм: Е. Пронюк, Маланчук, Р. Говда, А. Горецька, О. Слюсарчук, П. Лукіяничук, В. Люк, М. Будник, М. Фербей, М. Паланич, М. Саїк, Е. Демко, Цілевичин, та були ще інші, які помагали в комітеті по роках або два. Щодо “Комюніті Чест”, то зразу лиш по кілька нащадків членок брало участь, але за те вони мусіли ходити збирати гроші у призначенім дистрикті по кілька днів або й цілий тиждень. Але вже в “Джуніор Ред Крос”, “Тег Дей” то брало участь по року поверх 20 членок нашого Товариства, і то звичайно по п’ять днів або по пів дня, а провідниці завше мусіли посвятити багато часу — кілька днів, щоб таку поміч zorganizувати та віддати до ревести в життя. Поміч нашого Товариства в тім відділі діяла то завше стояла дуже високо і ми нераз діставали похвальні листи за нашу щирю і велику працю.

В 1944 і 1945 роках всяка добродійна праця Товариства концентрувалася під проводом Воєнного Комітету, про який писали окремо, бо його цілі і праця були багато ширші від ділянки добродійного Комітету.

Від 1946 до 1956 року в нас знова функціонував Добродійний Комітет, який обнимав широку працю і включав багато різних комітетів як: Комітет Червоного Хреста, Комітет Приспосіблення для новоприбулих, Комітет до пакунків за адресою для хворих і скитальців, “Комюніті Чест”, “Кенсер Драйв”, “Екс-Рей Клініці і т. п.

Щоб добродійну працю краще повести, то звичайно так завмало, що збори вибирали голову загального Добродійного Комітету і кілька референток очолювали зокрема кожний згаданий Комітет. А ті вже самі добирали собі до помочі більше відповідних членок і в такий спосіб ця обширна праця була розвита ділена поміж багатьома членками. Та часами збори вибирали лиш голову головного комітету а вона вже сама собі добирала відповідних членок до Комітету.

Це є один Комітет, якого членки виконують незвичайно велику працю. Членки в кожному комітеті зокрема покладають багато часу, щоб виконати свій обов’язок якнайкраще. А вже ці голови Комітету її поодиноких референток, то вони посвячують надзвичайно багато часу і труду, щоб якнайкраще перевести в життя працю свого Комітету.

Тут треба згадати паню Марію Солован, котра не тільки як членка Комітету дуже багато працювала в різних добродійних комітетах, але котра найбільше за всіх жінок подарувала своєї крові, 30 разів для Червоного Хреста, за що Червоний Хрест вже кілька разів вшанував і відзначив її своєю відзнакою.

Тут також треба згадати паню Олену Данилюк, котра брала

головою Добродійного Комітету 3 роки і котра поза свою велику працю в проводі Комітету ще до того щотижня по пів дня ходила шити до Червоного Хреста, як також нераз по тижневі ходила "кенвесін" — збирати гроші на різні цілі.

Інші, що були головами головного Добродійного Комітету були: Розалія Говда, Доця Е. Яндова, К. Гарасим, М. Будник, Е. Вінтоник та пані Олеский, а тепер є пані А. Янішевська. Всі вони положили дуже багато труду і часу для такої обширної добродійної праці. Ті, що очолювали різні менші Комітети в добродійній праці, або що положили багато праці, були: Т. Лазарович, Параня Винничук, М. Гавриш, А. Данилович (Іванова), С. Пауш, З. Сорохан, Л. Голубіцька, М. Солован, С. Гриник, А. Чорнел, П. Винничук, О. Особа, В. Маланчук, М. Скуба, Пані Крис, Н. Мисак, А. Цибак, О. Семчук, П. Голубіцька, пані Грекул, О. Фарина, П. Лупул, Л. Феняк, Е. Рипка, Е. Ганасик, А. Маланчук, М. Саїк, А. Щербанюк, В. Криса, М. Винничук, Н. Мандрик, Г. Янішевська. Багато більше членок помагало в добродійній праці, але з декотрих років нема точного звіту імен.

Всі наші членки можуть бути горді з того, що наше Жіноче Товариство на полі добродійної праці для добра своїх членок та нашої справи, як також для добра едмонтонських горожан виконало гарну працю.

ВОЄННА ПРАЦЯ ВІД ВЕРЕСНЯ 1939 ДО КІНЦЯ 1945 РОКУ І ПОВОЄННА ПРАЦЯ ВІД 1946 Р., ЩО ЇЇ ВИКОНАЛО ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО

Підчас другої світової війни наше Жіноче Товариство виконувало дуже багато різної воєнної і добродійної праці, а також фінансово допомагало багатьом воєнним і добродійним установам. Майже від перших днів війни, ще у вересні, 1939 р., заразом отриманні заклику від Централі Союзу Українок Канади і від Провінційної Екзекутиви на Алберту в справі наших обов'язків праці й допоміж як горожан Канади, Жіноче Товариство звияло до Червоного Хреста і шире взялося до потрібної праці.

Під проводом голови Комітету Червоного Хреста, Доці Е. Яндової й заступниці П. Лукіянчук, до якого входили ще чотири інші членки заряду: В. Маланчук, Е. Верхомин, Е. Пронюк і М. Михайлишин, велике число членок Жіночого Товариства постійно ішли потрібні речі для Червоного Хреста, а інші помагали в магазині Червоного Хреста з пакуванням речей до Англії. За 3 місяці наші членки виплели 10 светрів, 8 пар рукавиць, 4 паріанчіх та вшили дуже багато речей. Також голова при допомозі членок Комітету устроїла чай і розігравку з овочевого кейка на відпочинок до Червоного Хреста. Було також виголошено дві промови перед радіо в справі роботи Червоного Хреста.

В листопаді 1939 р. відбулася в Едмонтоні добровільна реєстрація канадійського жіноцтва для воєнних потреб, яка тривала цілий тиждень. В цій реєстрації наш Комітет займався двома реєстраційними округами, де заряд і членки Товариства,

Екзекутива С.У.К. та наші Сумківки помагали реєструвати сотню едмонтонських жінок та дівчат. В цій роботі взяло участь і на верх 20 наших жінок і дівчат, які реєстрували по кілька годинно по два, три, а навіть по п'ять і шість днів. В справі т всеканадійської реєстрації також голова Комітету виголосив дві промови по радіо C.F.R.N. і C.J.C.A.

В 1940 році знов вибрано Доцю Яндову головою Комітету Червоного Хреста, а П. Лукіяничук заступницею Комітету і керувати відділ плетення. До Комітету ще входили чотири інші членки заряду Товариства: Розалія Галюк, голова Товариства як дорадниця, та Е. Верховин, Г. Федько і Т. Лазарович. Хоча членки разом працювали у важніших загальних справах Червоного Хреста, то відповідальність різної праці була поділена між членок Комітету так, що кожна з них могла собі покликатись до помочі ще й інших членок Товариства. Тетяна Лазарович була призначена помагати в "Суперфлуїті Шап" для якого в 1940 році було зібрано поважну кількість речей на продаж для Червоного Хреста — українського печива, презервованих овочів, ярини і шмаття.

Пані Лукіяничук мала відповідальність наглядати над продажем речей. І того року наші членки виплели для Червоного Хреста 16 светрів, пару рукавиць і кілька пар панчіх. Доця Яндова і Гафія Федько відповідали і занималися шиттям речей для Червоного Хреста й наші членки вшили 236 кавалків, як: білі форми для лікарів, "педжемас", суконки, рушники для шиття лів, пошивки, простирали і т. п.

Пані Верховин і пані Лукіяничук допомагали Доці Яндовій в перепровадженні всіх інших підприємств на дохід Червоного Хреста, як чайний вечерок Товариства, який приніс \$26.00 доходу для Червоного Хреста; як поміч в продажі речей в "Суперфлуїті Шап" і в продажі тикетів на "грэндстанд" на дохід Червоного Хреста підчас Вистави ("Екзибишин") в Едмонтоні; дальш в зарядженні вистави української фільми "Запарожець за Дунаєм" в театрі "Ріалто", з якої половина чистого приходу \$40.00 пішла на дохід Червоного Хреста. В цім підприємстві барло участь Сумківки і 6 членів а в попередніх по верх 20 жінок і Сумківки Комітет брав участь в "Тег Дей" для Червоного Хреста, в якому також помагали весь день яких 8 членок і 8 Сумківки.

На просьбу Червоного Хреста референтка писала статті про працю Червоного Хреста, мала дві промови по радіо і переклада з англійської мови на українську вказівки про плетення панчіх, рукавиць та светрів. Багато наших членок Товариства щотижня помагали в складанні і пакуванні речей Червоного Хреста для відправки до Великої Британії. Також зібрано 10 великих бляшених поведл від членок для дітей в Англії.

В Загальній Державній Реєстрації, яка відбувалася в серпні 1940 року, під проводом голови Воєнного Комітету 12 Сумківки майже всі стенографки і яких десять членок реєстрували людей протягом кількох днів і вечорів. Більшість зі згаданих Сумківки є тепер нашими членками, а декотрі з них вже є в складі Товариства, тому я їх працю й згадую. У всякій праці жінки як і дівчата посвячували весь свій час добровільно.

В 1941 році Жіноче Товариство при помочі Комітету Червоного Хреста помагаючи членок устроїло вечерю і срібний чай, а пані М. Ф.

бей, при допомозі пані Р. Говди від себе устроїла чайне прийняття і прихід із тих трьох підприємств в сумі \$100.00 передано до Централі Союзу Українок Канади на амбулянс, куплений Союзом для воєнних потреб Червоного Хреста в Англії.

Комітет Червоного Хреста в 1941 році дальше очолювала Доця Е. Яндова при допомозі своєї заступниці Марії Паланич, яка очолювала Комітет плетення для Червоного Хреста. До цього Комітету ще входили Емма Верхомин як голова Товариства, яка помагала в зарядженні лиш у важніших підприємствах: Розалія Говда і Розалія Галюк, які очолювали “Суперфлуїти Шап” та помагали в зарядженні чайв; Доця Яндова дальше відповідала за шиття, “Тег Дей” та іншу працю Товариства.

Воєнна праця того року так вже була поширилася, що кожна членка, що очолювала якийсь відділ праці мусіла дібрати собі членок і для кращого ведення праці сформувані Комітет. Як також повстали нові канадійські воєнні Комітети, до яких ми були покликані брати участь, як представниці нашого Товариства через наш Воєнний Комітет Червоного Хреста. Покликано Е. Верхомин і Д. Е. Яндову до “Ситизенс Волонтір Пленінг Бюро” і “Вортайм Прайсес Контрол Борд”, в яких Доцю Яндову було вибрано до їх зарядів; вони обидві були також членками Комітету “Вор Файненс” і в Кампанії Позички всі членки помагали продавати Бонди і Цертифікати. Від нашої громади досить багато людей купило Бонди і Цертифікати.

Голова Комітету Д. Е. Яндова, не тільки помагала провідним жінкам Едмонтону організувати “Вортайм Прайсес Контрол Борд” (“Воменс Ріджонал Адвайсори Коміті ту ди Вортайм Прайсес Контрол Борд”) і плянувати роботу для жінок добровільних охотників всіх інших едмонтонських жіночих організацій в “Ситизенс Волонтір Пленінг Бюро”, але вона також помагала едмонтонським провідним жінкам організувати Комітети “Вор Сейвінгс Стемпс” і “Стемп Бар”, в яким була вибрана “Побліситі енд Прес Конвінер” і була ним 4 роки аж до кінця війни. А в тім першім році була призначена представницею від Жіночого Товариства в кенвесінг Вор Сейвінгс Стемпс і Сертифікейтс.

В тих воєнних додаткових Комітетах в тім році наше Товариство доложило дуже багато праці. Майже не було одної членки в нашім Товаристві, котра не положила б багато свого часу для якогось відділу воєнної праці або для Червоного Хреста. Підчас кампанії продажі воєнних Бондів поверх 10 членок поза членками Комітету брало участь в розголошенні і в продажі Бондів Свободи. Знова підчас кампанії — “Кенвесінг” за продажею “Вор Сейвінгс Стемпс” і “Сертифікейтс” поверх 15 членок Жіночого Товариства враз із членками Комітету по кілька днів брали участь в цій великій міській кампанії. В “Стемп Бар” по 6 наших членок, 2 дні в місяць від 10 години рано до 10 години вечора чергувалися по 4 години продавати воєнні марки. Протягом року яких 30 членок нашого Товариства брало участь в цій праці. Також наші членки положили дуже багато праці в контролі цін та у виписуванні купонів в розподілі цукру (Шюгар Рашонінг) в Комітеті “Вортайм Прайсес Контрол Борд”, та в “Салведж” (збірці уживаних речей).

Протягом 1941 року наші членки Товариства вшили для Червоного Хреста 92 кавалки шмаття. А це: 10 суkenок, 22 “під-

жемас" (нічне шмаття), 42 пошевки і 18 простирал, все те мусіло бути пране, прасоване і паковане. Крім того наші членки виплели: 11 светрів, 10 шалів, 8 пар панчіх та кілька пар рукавиць. До "Суперфлуїти Шап" зібрано багато речей та презервованих овочів і огирків, як також заряджено продаж українського печива, що принесло для Червоного Хреста поважну суму грошей.

Членки Комітету Червоного Хреста при співпраці членок Товариства устроїли "Срібний Чай" в домі добр. Мельничук й чистий дохід \$30.00 передано на Червоний Хрест. Доця Е. Яндова устроїла "Срібний Чай" в своїм домі на Червоний Хрест з нагоди своїх вродин. Приходу було \$65.00 і його в цілости Товариство передало на Червоний Хрест. В тім чаю Комітет помагав подавати перекуску та сайнявся збіркою грошей коло дверей.

Того року знова поверх 20 наших членок і 6 Сумківок помагали по кілька годин, а декотрі й цілий день помагали Юнацькому Червоному Хресту підчас "Тег Дей", в якому наш Комітет очолював певну частину міста.

На 1942 рік до Комітету Червоного Хреста та Воєнної Праці були вибрані Катерина Міських, Доця Е. Яндова і Марія Паланич. Пані Міських очолювала "Суперфлуїти Шап" і загальну грацію Червоного Хреста; пані Паланич очолювала Комітет Шиття; а Доця Яндова очолювала Комітет Плетення і "Тег Дей" Червоного Хреста та інші Воєнні Комітети.

Пані Міських при помочі членок Комітету і членок Товариства збрала велику скількість речей та около 100 слоїків презервів до "Суперфлуїти Шап." Доця Яндова сама подарувала 30 слоїків презервованих овочів, ярини і повідл. Дальше вони зібрали дуже велику скількість уживаних речей для "Салтедж", та посортували їх для висилки до Англії.

Комітет Червоного Хреста зарядив дві великі збірки українського печива для продажі в "Суперфлуїти Шап" на дохід Червоного Хреста. Одну збірку печива перед Великодними Святими, а другу перед Різдвом. З продажі печива перед Різдвом було приходу \$53.00, а з попереднього було десь около \$45.00.

Того року в червні Доця Яндова знова устроїла "Срібний Чай" в своїм домі на дохід Червоного Хреста з нагоди Ювілею Подружжя, з якого весь прихід \$64.00 було передано до Товариства для Червоного Хреста. Комітет і членки Товариства помogli Доці Яндовій перевести той чай.

Членки Жіночого Товариства виплели кількадесять кавалків светрів, шалів, панчіх та рукавиць для жовнірів, як також вшили около сто штук різного шмаття для Чедвоного Хреста. Також 10 членок Товариства, 7 Сумківок та 6 студенток Інституту брали участь в "Тег Дей" Червоного Хреста, як також 3 членки Комітету давали свої авта на весь день розвозити і звозити добровільних працівниць по всьому місті.

В 1942 році Доця Яндова дальше була представницею і "Прес Конвінер "Вор Стемпс." Того року поверх 20 членок нашого Товариства помагали продавати "Вор Стемпс" раз або два рази в місяць протягом року. Дальше К. Міськова як голова Комітету, Д. Е. Яндова, Е. Верховин та Р. Говда як голова Товариства,

входили до “Вор Файненс” Комітету і підчас провадження кампанії Третьої Позички Перемоги велике число наших членок брало участь під їх проводом в “Лейдіс Віктори Лоан Дейс Драйв.”

В офісі Червоного Хреста членки нашого Комітету чергувалися щотижня по півдня виконуючи всяку потрібну працю, найбільше в складі з шматтям із висилками до Англії. А в офісі “Вор Тайм Прайсес Контрол Борд” в жіночій відділі, Д. Е. Яндова, яка входила до головного заряду, працювала один день кожного тижня протягом року, виконуючи різну працю, секретарську, коло телефону та перекладаючи щотижневі потрібні новинки у звязку цін і звідомлень до кількох українських часописів (цю послідну працю вона виконувала до кінця війни). Інші членки Комітету, як К. Міськів і Е. Верховин та інші також час до часу чергувалися та виконували всяку потрібну працю.

Та найбільше праці вони всі положили в помочі зорганізування “Шюгар Решонінг”, в котрій праці Доця Е. Яндова була одна з чотирьох головних наглядочок (супервайзор) над 800-ма охотниками, які виписували купони розподілу цукру. На це вона посвятила тиждень праці. Три капітанки і 16 охотниць помагали від Жіночого Товариства, а 4 капітанки і 26 охотниць помагали від СУМК і Дівочого Товариства, з яких тепер є багато нашими членками в Товаристві. Можна напевно сказати, що не було в нашій Товаристві ані одної членки, котра не положила б багато своєї праці і часу для Воєнної Праці Червоного Хреста.

В жовтні 1942 року вибрано додатковий Комітет до Пакунків, Д. Е. Яндову, Е. Верховин і Е. Вінтоник, які занялися збіркою грошей і висланням пакунків з сигаретками на свята нашим воякам за морем. Також до весни 1942 року такі родини, як: Верховини, Янди, Говди та кілька інших брали до себе українських вояків щонеділі по Богослуженні на обід, а часами й на вечерю. А від весни Жіноче Товариство перебрало цей гарний обовязок на себе й всі членки почали щонеділі чергуватися брати уукраїнських вояків до себе на обід і вечерю. Це надзвичайно високо оцінили ті наші вояки, які були з далеких сторін Канади і нікого в Едмонтоні не знали. Між ними були українські вояки з Америки, які в цей спосіб мали нагоду ближче познайомитися з нашим громадським життям. Той гарний гостинний звичай наших всіх членок, Жіноче Товариство продовжало аж до кінця світової війни.

На 1943 рік до Комітету Червоного Хреста і Воєнної Праці вибрано: Е. Верховин на голову головного Комітету; К. Міськів, Д. Е. Яндову та Е. Вінтоник. Відтак заряд Товариства назначив ще Ю. Олеську, а пізніше вибрано ще М. Михайлишин. А вони собі до своїх Комітетів покликали ще багато більше число членок до помочі.

В 1943 році пані Ю. Олеський очолювала Комітет “Стемп Бар” і під її проводом яких 20 членок нашого Товариства брало участь по кілька разів продавати щадничі марки, раз або два рази в місяць протягом року. А в Комітеті кампанії в справі 4-ої Позички Бондів Побіди від нашого Товариства брали участь в продажах Д. Е. Яндова, Р. Говда, С. Васишин, Е. Верховин та пані Филипс. Також Д. Е. Яндова, як “Поблиситі енд Прес Конвінер” в “Стемп Бар” дальше занималася розголошуванням про

розпродаж щадничих стемплів через писанням в пресі й через промовами по міських радіях.

Дальше пані Міськів очолювала Комітет Плетення а Е. Вінтоник і Д. Е. Яндова занималися шиттям і того року знова наші членки Товариства вшили і виплели поверх 100 кусників шмаття для Червоного Хреста.

Наше Жіноче Товариство брало участь в "Тег Дей" Червоного Хреста і поверх 10 наших українських жінок під проводом Д. Е. Яндової взяло участь у збірці грошей, між ними й кілька Сумківок. Перших три роки війни "Срібний Чай" на дохід Червоного Хреста щороку устроювала у своїм домі Д. Е. Яндова. Але в 1943 році наше Товариство перебрало устроєння "Срібного Чаю" на себе й відтоді дотепер рік-річно устроєє такі "Срібні Чаї" на добродійну працю Червоного Хреста. В тім році Комітет поміг членкам Товариства перевести такий "Срібний Чай", з якого передано на Червоний Хрест \$53.00.

Від початку війни, від 1939 до 1943 року, Доця Е. Яндова була назначена Червоним Хрестом до його Дерекції як представниця від українців. В 1943 році на її місце до Дерекції Червоного Хреста була вибрана Катерина Міськів, в якій вона також вибула кілька років.

Того ж року пані Міськів відповідала за Комітет збирання речей, презервів та українського печива для "Суперфлуїти Шап" і в тій ділянці Товариство зробило дуже багато протягом року. А знова Доцю Яндову Червоний Хрест назначив деректоркою до відділу збирання вживаного шмаття. Ця кампанія провадилася щодня протягом майже двох місяців. Під її управою працювало 56 охотниць-жінок від яких 28 різних жіночих організацій, з того 10 членок нашого Товариства, які чергувалися щодня у відбиранні, сортуванні та в пакуванні подарованого шмаття.

Пані Е. Верховин як голова Воєнного Комітету хводила до Районного Дорадчого Комітету Воєнної Ради Контролі Цін, в яким заряді стало була Доця Яндова. Цього року, як і попередно велике число наших членок брало участь у виписуванні "купонів" для розподілу цукру. І від нашого Товариства очолювали-надглядали "Шюгар Решонінг Бутс" слідуючі членки: пані Р. Говда як голова, Т. Лазарович, М. Саїк, М. Будник, Ю. Олекій, Ольга Янда, Наталя Базюк та Леся Івасюк від Дівочого Товариства "Зірка." Також наші представниці Товариства мали дві промови по радіо в справі контролі цін і ошадности та брали участь у провінційальній Конвенції Ради.

Того року Доця Яндова й Марія Михайлишин очолювали Комітет пакунків для українських вояків за морем. Вони зі своїм Комітетом і в порозумінні з парохом о. Мітр. Мельничуком зарядили збірку грошей у церкві на пакунки для вояків й української Кантини в Лондоні. В цій справі щиро заапелював Всеч. Мітр. Мельничук і збірка принесла \$102.25. Поза те майже кожна членка Комітету та багато членок Товариства вислали від себе по кілька пакунків для українських вояків за морем.

Передові жінки англійських жіночих організацій ставилися з дійсною повагою до праці нашого Жіночого Товариства і числилися зо всіма нашими провідницями, в кожній галузі воєнної праці. Те, що наших аж дві членки, Доцю Яндову і Емму Вер-

хomin, покликано бути дорадницями головної Ради “Ситизенс Вименс Волунтір Бюро”, котре плянувало і вирішувало діяльність військової праці для всіх жіночих організацій в Едмонтоні вказує, що вони наше Жіноче Товариство високо ставили і з ним та його працею числилися. (Такою дорадницею в тім Бюрі пані Яндова була аж до кінця війни).

Того року наше Жіноче Товариство мало ще два додаткових важних відділи військової праці. Один був “Блод Донорс Клинік.” Коли 1942 року в Едмонтоні зорганізовано “Блод Донорс Клинік” Червоного Хреста для дарування крові, для рятування життя ранених та попечених вояків за морем, то директор Червоного Хреста покликав і назначив Доцю Яндову зорганізувати і очолювати одну групу жінок з 6 осіб для помочі миття інструментів і пляшок з крові пів дня в тиждень. В цій групі працювало во кілька наших членок.

Коли в 1943 році при едмонтонським “Блод Донорс Клинік” був зорганізований “Мовбайл Блод Донор Юнит” для відбирання дарованої крові на околиці і по містах в північній Алберті, то панна Д. Гюгел, директорка того “Мовбайл Блод Донор Клинік” назначила Доцю Яндову директоркою - конвінер зорганізувати три таких групи жінок по 6 осіб для тижневої помочі в клініці.

І так вона зорганізувала три групи по 6 жінок і дівчат, які постійно працювали в “Блод Клинік” раз в тиждень по пів дня протягом трьох років війни — 1943, 1944 і 1945. Першу групу, яка складалася з членок нашого Жіночого Товариства очолювала три роки Д. Е. Яндова, а заступала її в проводі впродовж трьох років і перебрала при кінці війни головство Розалія Галюк. Ця група працювала кожної п'ятниці від 2-гої до 5-тої години пополудні. Друга група складалася з членок Дівочого Товариства “Зірка”, яку впродовж трьох років очолювала панна Ольга Янда-Гвайт (Білик), а заступала її в проводі також впродовж трьох років Любка Плавюк-Грегори. Ця група працювала кожного тижня по три години в четвер від 7-мої до 10-тої години ввечером. Третя група складалася з англійських жінок під проводом норси, пані С. Кид, і яка також працювала по три години в середу від 2-гої до 5-тої години пополудні.

Тому, що ця ділянка військової праці Червоного Хреста була надзвичайно важною, бо дарована кров вратувала життя не одному жовніреві на війні і тому, що ця ділянка вимагала від членок багато часу і тяжкої праці, тут подам імена всіх тих, що найдовше працювали від наших українських товариств. Перше подам членок Дівочого Товариства “Зірки”: Найбільше вечорів працювали Ольга Янда і Любка Плавюк. Вони положили від 42 до 46 вечорів річно, а поверх 130 вечорів в трьох роках. Другі, що положили багато часу, але трохи менше вечорів були: Розалія Саїк, Віня Чумер і Марія Челядин; інші, що працювали трохи менше були: Розалія Маланчук, Моніка Мудра, Галя Мазяр, Розалія Орлецька, Наталя Базюк, Вікторія Саїк, Лелія Челядин, — а інші лиш по кілька разів.

А в групі жінок-членок нашого Жіночого Товариства найбільше днів працювала Доця Яндова і Розалія Галюк, які річно працювали від 42 до 46 днів, а в трьох роках поверх 130 пів-днів. Вони, як провідниці мусіли все скорше приходити і все трохи довше залишатися. Інші членки Товариства і їх доньки, які в трьох роках працювали: Наталка Костинюк 76 пів-днів, К. Гу-

дима 51 разів, С. Чаглей 40 разів, Лусі Костинюк-Смолик 34 рази по 30 пів-днів: Анна Горецька, Раїна Янда, Марія Михайлиш; по 25 пів-днів: Беті Гудима-Криса, П. Гудима; по 16 пів-днів: Лелія Черняк, Д. Тягло, Анна Данилович, Анна Романюк; по 10 разів були: Емма Верхомин і Вікторія Криса; по 5 разів (у Г. С. Магус, Емілія Плавюк, Марта Ляхман, Марія Саїк і пави Юрчак, Чернівчан, Наталка Фербей, Розалія Гладиш і П. Могло бути ще кілька членок по разу або по два, але їх імена чомусь не зарекордовано.

За цю так важну і довголітню працю наших членок Дирекція Червоного Хреста кілька разів складала подяку Жіночому Дівочому Товариствам в пресі, на своїх річних провінціальних конвенціях а також листовно.

КУРСИ “ГОМ НОРСІНГ” І “ФІРСТ ЕЙД”

В 1943 році при нашій Жіночій Товаристві в залі при кві відбулися два наукові курси Червоного Хреста “Сейнт Джонс Ембюленс Асоцієшон” при технічній допомозі нашого Комітету Матерів, який очолювала Доця Яндова при співпраці секретарки Анни Горецької і Емми Верхомин та при допомозі касієрки залі Галюк. 50 членок нашого Жіночого Товариства користувалися з 12 лекцій 6-тижневого курсу “Домашньої Помочі” (“Гом Норсінг”) а 52 членки користалося з 12 лекцій 6-тижневого курсу “Першої Помочі” (“Фірст Ейд”). Лікарські лекції від 7-ї до 9-ї години вечером викладав Др. Лобсінгер, а про догляд хворих і про бандажі від 9-ї до 11-ї години вечером викладав кваліфікована норса пані Кид при допомозі двох кваліфікованих демонстраторок Червоного Хреста. Самим заряджуванням, виконанням, проголошенням, замовленням речей, перекуски, провадження рекордів та всякими іншими справами в звязку з курсами займався наш Комітет Матерів. Такі курси продовжались при Жіночій Товаристві в залі при Церкві під проводом Комітету Матерів в 1944 році, а у Вікторія Гай Скул в 1945 році, всего три роки, і декотрі наші членки, як й членки Дівочого Товариства “Зірка” і Сумківки брали ті оба курси по два і три рази; в кінці кожного курсу всі, що добре здали іспити, які переповнювали Др. Лобсінгер і норса пані Кид, діставали дипломи певного степеня першого, другого або третього, коли хто кінчав третій курс. Ті, що добре здали всі іспити, по трьох курсах діставали дипломи “Сейнт Джонс Ембюленс Асоцієшон” помічниці інструкторок в курсах і праці Червоного Хреста і право давати першу поміч в наглих випадках та право доглядати хворих вдома. Більшість з наших членок і дівчат брало лиш один або два з тих двох курсів; лише кілька дівчат з СУМК і Товариства “Зірки” дістали таку дипломку. Таку дипломку одержала також Доця Яндова, яка брала такі курси ще в 1941, 1942 і 1943 роках, і яка в роках 1944 і 1945 роках помагала в демонстраціях бандажів “Першої Помочі” Домашнього Догляду Червоного Хреста.

На 1944 рік Воєнний Комітет і Комітет Червоного Хреста складався з слідуєчих членок Жіночого Товариства: Р. Говда, Ю. Олеський, Е. Вінтоник, М. Паланич, К. Міськів, Д. Е. Яндова, К. Гарасим і Л. Івасюк. Вони розподілили працю між собою таким способом — Пані К. Міськів була вибрана на головну “керівник” всеї “Воєнної Праці”, і до прийняття вояків соціальної Розалія Говда очолювала “Суперфлуїти Шан” працю; К. Гарасим очолювала Комітет Плетення; Євгенія Вінтоник і Марія Пачиш

ранич очолювали Комітет Шиття; Доця Яндова очолювала Комітет до Пакунків за Морем і "Блод Донорс Клинік," а Лесю Івасюк призначено репрезентувати наше Жіноче Товариство в Контролі Цін і "Консумерс." Всі вони подобирали собі інших членок Товариства до помічі. Военна праця в тім році вже була розвинена на дуже велику скалю і тут вже майже не було одної членки в нашім Товаристві, яка б не мусіла працювати і помагати в якійсь важній ділянці военної праці, добродійної праці або праці Червоного Хреста.

Наші членки того року вшили поверх 85 кавалків різного шмаття для Червоного Хреста. Також наші членки виплели поверх 50 кавалків різного шмаття для жовнів за морем і для Червоного Хреста. Протягом року 23 членки продавало щадничі марки, по 6 жінок раз в місяць; вони продали марок на \$663.25; 17 жінок і дівчат продавали щадничі марки підчас 4-ох "Тег Дейс"; а 23 членки і дівчат помагали в "Тег Дей" Червоного Хреста; подаровано українське печиво до "Суперфлуїти Шап", що продано на \$60.00; Военний Комітет Товариства зібрав багато шмаття, презервів і речей для "Суперфлуїти Шап"; Комітет поміг Товариству устроїти і перепровадити чайне прийняття з котрого передано на Червоний Хрест \$89.40; другий чай Военний Комітет устроїв на куплення речей для української Кантини в Лондоні, з якого прийшло \$53.50; до української Кантини в Лондоні і воякам за морем наше Товариство вислало пакунків з поживою і всякими потрібними речами вартости \$291.00; разом вислано 27 пакунків з їдою, біллям та коцами до кантини, а 28 пакунків з їдою і 24 пакунки цигаретків; членки Комітету і Товариства брали участь в продажі Военних Бондів; Товариство купило бондів на \$750.00, а Дитяче Товариство Недільної Школи купило бондів на \$250.00; по 6 членок Товариства робили по пів дня в тижні в Подорожуючій Клиніці Збирання Крови при інструментах і пляшках, разом того року робили 165 пів-днів і зладили 330 тузинів пляшок з інструментами для збирання крови в північній Алберті; членки Товариства гостили 150 українських вояків обідами по своїх домах; поверх 30 членок Жіночого Товариства брало участь у виписуванні купонів для розподілення цукру на весні й в осени, всі членки Военного Комітету були призначені надглядати відділами (бутс) "Шугар Рашонінг" в різних частинах міста. Поза те членки Комітету брали участь у всяких інших военних комітетах.

В 1945 році до Военного Комітету і Червоного Хреста були обрані наступні членки Товариства, які між собою розподілили працю в такий спосіб: Розалія Говда, голова Военного Комітету; К. Гарасим призначена до плетення; Євгенія Вінтоник до шиття; Галя Оробко до "Суперфлуїти Шап"; К. Міськів до пакунків для вояків за морем; Ю. Олеські до "Стемп Бар"; Доцю Яндову і Розалію Галюк до Комітету "Мабайл Блод Донорс Клинік"; і до "Волунтірс Вименс Бюро" та Доцю Яндову і Лесю Івасюк до "Вор Тайм Прайсес і Контрол Борд." Кожна згадана референтка, що очолювала окремих военний комітет, добирала собі до помічі ще кілька членок Товариства. В такий спосіб велике число наших членок було заанганзовано до военної праці в тому році.

Членки Товариства вшили 35 дитячих сукенок і 2 тузини распеленок для Червоного Хреста, а виплели 24 светри і 3 парі пан-Пачіх для жовнів за морем; Товариство в 1945 році вислало 54

пакунків для українських вояків за морем, вартости \$151.50 33 пакунків було вислано до української Кантини в Лондоні вартости \$135.00; продано воєнних значків перемоги за \$196.00 в цій праці брало участь 16 членок Товариства; куплено воєнних бондів для Товариства за \$2,800.00 і яких 10 членок Воєнного Комітету брало участь в кампанії продажі воєнних бондів; членки Товариства дарували багато українського Великоднього поєдання на продаж до "Суперфуїти Шап" Червоного Хреста; дарували презерви та інші речі на продаж; Товариство при допомозі Воєнного Комітету устроїло чай на Червоний Хрест, з якого було приходу \$85.00; устроєно одно підприємство, з якого приходу \$50.00 вислано на поміч Скитальцям в Європі; Товариство брало велику скількість доброго шмаття для "Неціонал Ідентіфікатор Реліф" УНРИ в Європі; велике число членок помагало "Тег Дей" молодечого Червоного Хреста; також велике число членок брало участь в "Шугар Решонінг" у виписуванні цукру нів цурку; поважне число наших молодших членок гостило членами в своїх домах 170 українських вояків, а також наше Товариство гостило їх безплатно на всіх своїх великих спільних зборах; це наше Товариство почало робити ще в 1942 році при проводом Доці Яндової велике число членок також брало участь в "Блод Донорс" Клініці, в "Ситизенс Волунтір Бюро", в "Вотайм Прайсес Контрол Борд" та в "Консумерс"; також наше Товариство вислало \$10.00 англійським дітям, сиротам на молочної.

Жіноче Товариство постійно підтримувало Українську Вояківську Кантину в Лондоні. Готівкою даровано \$50.00, а вислано пакунків з біллям та іншими потрібними речами на \$100.00 з самого початку кантини аж до кінця, Товариство постійно вислало пакунки з поживою і папіросами для вояків в кантину поза кантиною, а головню підчас українських свят. Таких пакунків вислано 300, вартости \$1,151.59. Поза те багато членок найбільше ті, що були звязані з воєнною працею, посилали речі кам пакунки від себе, як членок Товариства, та часто гостили вояків у себе.

ПОВОЄННИЙ КОМІТЕТ ТОВАРИСТВА

Повоєнний Комітет Товариства на 1946 рік складався з чотирьох: Розалія Говда, голова, а членки Комітету, що очолювали різні ділянки повоєнної і добродійної праці були: Доця Яндова, Євгенія Вінтоник, Юліянна Олеська і Надя Боднар. На кожній ділянці праці вони покликали собі до помічі ще й інших членок.

Хоч в 1945 році війна скінчилась, однак висилка пакунків української кантини продовжувалась, як також продовжувалась і інша добродійна праця, локальна і та, яку спричиняла війна. Поза те виринула ще одна важна велика потреба, а це коли Фонд Допомоги Українців Канади переводив кампанію збірки грошей на поживи для українських скитальців в Європі, то членки нашого Товариства щиро віднеслися до тої справи й заподадливо виконували ще й тую ділянку праці.

В 1956 році вислано українським скитальцям 55 пакунків поживи і шмаття, вартости \$221.25, яких сама пересилка коштовувала \$147.54. Готівкою зібрано від наших членок \$175.75, передано на пакунки для скитальців. А кілька великих пакунків з поживою вислано нашим воякам до кантини. Наше Товариство

також брало участь в збірці одержі для скитальців і вислано їм 500 фунтів доброго шмаття. До того наші членки ще брали участь в загальній збірці одержі для потребуєущих в Європі.

Товариство передплачувало два числа Українського Голосу для скитальців, і справило бенкет для 50 повернувших українських вояків з їх родинами. Членки Комітету відвідали наших повернувших вояків в шпиталях підчас Різдяних і Великодних Свят та роздали їм чоколяду і цигарети, а декотрих здорєвших брали до себе на свята.

Наш Комітет також занявся чаєм на Червоний Хрест, який приніс \$81.00. Дальше Комітет поміг перепровадити “Тег Дей” Червоного Хреста в яким брало участь 32 членки Товариства і дівчата СУМК, та велике число жінок брали участь в праці Контролі Цін, в роздаванню “купонів.”

Повоєнний Комітет на 1947 рік складався зі слідуючих осіб Пані Михайлина Будник, голова Комітету. Членками Комітету, що очолювали різні ділянки праці, які входили в той Комітет були: Марія Гавриш, Доця Яндова, Софія Гриник і Анна Мельник.

Той Комітет перевів збірку ужитого, але доброго шмаття для скитальців в Європі. Товариство вислало через Союз Українок Канади 500 фунтів шмаття, оплативши пересилку. Комітет також перевів збірку грошей від поодиноких членок та устроїв чай на пакунки нового шмаття і поживи для українських скитальців в Європі. Товариство вислало 27 пакунків, з того: 5 до Баварії, 5 до Бельгії, 7 до Німеччини, 3 до Польщі, 6 до Чехословаччини та один до Італії — вартости \$216.00. Також Товариство передплачувало кілька чисел Українського Голосу і Вістника для скитальців в Німеччині. Поза те членки Комітету і декотрі членки Товариства вислали по одному або й по кілька пакунків від себе.

Комітет зайнявся чаєм для Червоного Хреста, який приніс \$75.60. Комітет також зайнявся частиною “Тег Дей” Червоного Хреста, в якому брало участь поверх 20 членок Товариства. Дальше членки Комітету ввесь тиждень праці посвятили в “Кампанії Кенвесінг” для “Комюніті Чест”, в якому брало участь около десять членок Товариства. Друга така велика загальна кампанія була “Чест Екс-Рей Сорвей”, в якому впродовж кілька С. Гриник, М. Солован, Н. Мисак, М. Лазарук, Р. Говда, Р. Галюк, Т. Лазарович, Н. Фарина, К. Гарасим, М. Зайчук і Л. Голубіцька. Т. Лазарович, Н. Оарина, К. Гарасим, М. Зайчук і Л. Голубіцька. Наш Комітет брав ще участь в праці “Консумерс” та в інших ділянках. При кінці того року поза пакунки, Д. Е. Яндову призначено займатися українськими новоприбулими на просьбу Комітету Українців Канади.

До Повоєнного Комітету на 1948 рік були вибрані: Ольга Німчук, голова; Доця Яндова, заст. голови і референтка до шування праць і приспособлення новоприбулих українців; Марія Саїк, Розалія Галюк і Параня Винничук, членки Комітету.

Повоєнний Комітет урядив чай при помочі членок Товариства і перевів збірку грошей на зборах і в Церкві на закупно пакунків з харчами для скитальців. Комітет вислав від нашого Товариства 76 великих пакунків з харчами для наших скитальців в Європі, вартости \$490.97, а шмаття через Союз Українок Ка-

нади вислано 550 фунтів. Поза те членки Комітету і декотрі членки Товариства закупили пакунки з харчами в склепі і вислали їх через наше Товариство для скитальців у шпиталях і сенаторіях в Європі.

Того року восени при Албертійським Комітеті Українців Канади (К.У.К.) був створений Комітет Приспосіблення для новоприбулих з 10 членів-представників від всіх українських організацій. Головою того Комітету був Др. Д. Мельник. К.У.К. призначив Доцю Яндову референткою для шукання праць і помешкань, та для виписування аплікацій і перекладання документів і шкільних дипломів. Вона була рівночасно призначена репрезентанткою Жіночого Товариства до того Комітету.

Того року знайдено працю для поверх 150 осіб, дівчат, жінок і мужчин в різних професіях. Вишукано спонсорів і виписано аплікацій на приїзд до Канади для поверх 60 родин. Перебедено около 25 документів і дипломів (при помочі Д. Янди, який знає кілька європейських мов). Вишукано помешкань для яких 20 родин. Наш Повоєнний Комітет помагав референтці в деякій праці, як також зайнявся чаєм для новоприбулих. Жіноче Товариство також справило одну велику вечерю для привитання новоприбулих. Членки нашого Комітету також чергувалися в праці один або два дні в тиждень в канцелярії Приспосіблення К.У.К. Референтка по кілька годин денно посвячувала свій час і авто для виконання призначеної праці для новоприбулих. (Така праця тривала тільки років і наша референтка занималася працею для новоприбулих аж до 1956 року, хоч праця послідніми роками робилася на меншу скалю).

Того року, як і попередньо, Комітет зарядив і перепровадив чай на Червоний Хрест, з якого було \$91.21 приходу. Велике число членок Товариства брало участь в "Тег Дей" Юнацького Червоного Хреста, і в кампанії "Комюніті Чест", які очолювала Д. Е. Яндова і Р. Галюк. О. Німчук зайнялася працею для "Сейфа чілдренс фонд", а пані Т. Лазарович зайнялася поміччю Товариства в прийнятті новоприбулих з різних країв в Y.W.C.A.

Весною того року, Мейор міста Едмонтону, Г. Ейнлі, і головний директор Червоного Хреста, Р. Мюр, назначили Доцю Яндову директоркою Едмонтонського Жіночого Відділу "Б. С. Флор Реліф Фонд" для збірки \$40,000.00 в Едмонтоні для помочі потерпілих в повині в Брітіш Колумбії. Під її управою впродовж двох місяців (липня і серпня) працювало 160 жінок з 35-ох різних жіночих організацій міста. Звичайно працювало по яких 20 жінок від 9:00 рано до 5:30 год. пополудні, а по кінах працювало по 8-10 жінок вечорами від 7-ої до 10-ої години.

Між ними велике число членок Жіночого Товариства щиро й дуже багато працювало в різних міських збірках та в "Тег Дей", мабуть тому, що між тими, що найбільше потерпіли з причини страшенно великої повині у Фрейзер Валей від Агесі-Чилевек аж до Валі-Валі й Лулу Айленд коло Ванкуверу, було не менше, як 30 до 40 відсотків українських поселенців. (У всіх тих містах є наші церковні громади і відділи Союзу Українок Канади). Також помагали членки від ОУК і членки від ЛУКЖ, та найбільше поперття дали 32 жіночі організації Льокальної Жіночої Ради, якої в той час Доця Яндова була першою заступницею голови.

Під старанною директивою і щирою працею всіх жінок цей Жіночий Відділ “В. С. Флод Реліф Фонд” із мужеським відділом причинилися до поважної збірки грошей — \$38,000.00, які то гроші було вислано на шмаття, поживу, потрібні меблі та на відбудову домів, знищених в повінню. Відтак частину грошей було ужито на поміч в повіні у Вінніпегу.

На 1949 рік до Повоєнного Комітету вибрано слідуючих пань: Доцю Яндову до Червоного Хреста і як репрезентантку до Комісії Праць і Приспосіблення КУК-а, для помочі новоприбулим; Тетяну Лазарович до соціальных прийнять для новоприбулих з різних держав в У.В.С.А., а Ольгу Німчук наглядати над пакунками для скитальців в Європі. Вона однак по кількох місяцях виїхала на фарми до мами і зрезигнувала. Її роботу при пакунках перебрали Доця Яндова і Тетяна Лазарович.

Діяльність Повоєнного Комітету при щирій співпраці членок Товариства була того року досить обширна. Уряджено чай на дохід Червоного Хреста, з якого було \$92.32 приходу. Переведено збірку в Церкві на пакунки для скитальців і гроші в сумі \$200.89, переслано до Консисторії у Вінніпегу. Товариство вислало пакунків для скитальців за \$49.65, а Д. Е. Яндова додала на пакунки ще \$18.00. Заряджено велику виставу прекрасних малюнків видатного маляра-артиста Вадима Доброліжа і чай підчас вистави, з якої було \$89.49 приходу. З того за \$50.00 вислано смальцю скитальцям у Санаторії в Європі, а за решту грошей вислано пакунки для хворих скитальців перед Різдом.

Під проводом Комітету велике число членок Товариства брало участь в “Тег Дей” Юнацького Червоного Хреста; в кампаніях збирання грошей для “Комюніті Чест” і “Кенсер Клиник”, та в збірках “Сейв да Чілдренс Фонд”, на який Товариство дал \$25 00. Комітет Товариства мав 6 чайних прийнять для новоприбулих дівчат і жінок в У.В.С.А. Цю працю очолювала Т. Лазарович, а Д. Е. Яндова очолювала працю “Поміч скитальцям.” До її виїзду до Європи в липні, виписано аплікації для поверх 60 родин; знайдено помешкання для поверх 20 родин; стрінуті на стаціях з інформаційними порадами поверх сто родин; а знайдено працю для около сто новоприбулих, з того яких 50 професіоналістів, яким треба було ще перекладати дипльоми, документи та різні папери (в цій праці помагав Д. Янда). Приїджаючих новоприбулих референтка часто брала додому на обід, вечерю або й на нічліг. Часами треба було кілька днів їздити, щоб знайти для них працю.

Вернувшись домів по відвіданні українських скитальських таборів в Європі в справі помочі і переселення, референтка дальше продовжувала працю в Товаристві для новоприбулих. Тієї осени виписано аплікації для яких 150 родин на приїзд до Канади. Около 100 новоприбулих дістали посади, а Комітет поміг підняти помешкання для багатьох родин.

До Повоєнного Комітету на 1950 рік були вибрані: Доця Яндова, голова Комітету і репрезентантка до Комісії Праць і Приспосіблення КУК, для помочі новоприбулим: Стефанія Пауш і Ольга Фіголь — займатися пакунками для скитальців, Марія Саїк — до помочі в чайних прийняттях для новоприбулих дівчат і жінок в У.В.С.А.

Переведено збірку в Церкві для помочі скитальцям і зібрано

\$117.50, які то гроші пішли на пакунки поживи і білля, переслані через Консисторію у Вінніпегу. Зібрано поверх 500 фунтів шмаття для скитальців в Європі, яке переслано через Союз Українок Канади. Вислано 11 великих пакунків з харчами і 12 пакунків з убранням до скитальських таборів в Німеччині на руки наших церковних достойників та голов організацій. Переслано до Союзу Українок збірки, які були зроблені підчас відчиту референтки Товариства, на поміч скитальським вдовам і сиротам: з Вегревил \$91.25, з Калмар \$25.00, з Торсбі \$37.00. Збірку на поміч скитальцям, яку зроблено підчас докладу референтки в Едмонтоні, в сумі поверх \$250.00, ті гроші переслано до КУК.

Комітет зайнявся чаєм на Червоний Хрест, з якого приходило було \$87.05. Під проводом Комітету велике число членок Товариства брало участь в кампаніях "Комюніті Чест" і "Кенсерв Кліник", та в "Тег Дей" Юнацького Червоного Хреста. Також Комітет під проводом пані Саїк помагав в шести чайних приїздах для новоприбулих дівчат в Y.W.C.A.

Того року приїхало до Едмонтону дуже багато новоприбулих, а між ними около 200 українських професіоналістів. Членки Комітету помагали новоприбулим знайти помешкання. Референтка виписала поверх 100 аплікацій в Алберті і допомогла около 100 новоприбулим дістати працю, декотрим навіть по їх професії, як також дальше була їх переводчицею.

РЕФЕРЕНТКА МИСТЕЦТВА

Жіноче Товариство вже другий рік вибирає референтку мистецтва, котрої обовязком є займатися всіми справами, які відносяться до народнього мистецтва.

В 1956 р. референткою мистецтва була Анна І. Данилович, яка занималася проектом взорів вишивок для Провінційного Музею С.У.К. В 1957 році такою референткою мистецтва була Ольга Семчук, яка провадила виклади вишивання для Молодшого Відділу СУМК, а також зайнялася проектом вишивання Союзу Українок Канади. Обидві помагали з виставами українського мистецтва.

МАЕТКОВІ ГОСПОДИНІ

Вже від якогось часу Жіноче Товариство вибирає зпоміж членок маеткові господині, які рекордують і тримають списки речей Товариства.

Ці господині мають найбільше праці при кінці року, з рекордуванням кухонного начиння, яке на протязі року зібеться або ушкодиться, і тому щороку треба його наново перераховувати та зладити список для річного звіту.

Маетковими господинями Товариства були: пані Марія Руснак в 1953 р.; пані Катерина Костик в 1953-54-55-56-57 роках; пані Р. Кніцька в 1953-54-55 роках; пані В. Маланчук в 1956-57 роках; пані Анна Грицюк в 1956 році.

АРХІВІСТКА ТОВАРИСТВА

Наше Товариство має архівістку, яку вибирається щороку. Її завданням є збирати і заховувати новинки про Товариство, звіти Товариства та зберігати всі старі записки-рекорди, які

Товариство заховує в Катедрі Української Православної Церкви. Пані Леся Івасюк була архівісткою Товариства від 1955 до 1957 року.

КОМІТЕТ ГОРОЖАНСТВА

Пані Розалія Говда вже третій рік є репрезентанткою нашого Товариства в Комітеті Горожанства ("Ситизенс Кавнсил"). Вона тримає звязки між нашим Товариством а цим Комітетом. — Радою Горожан, займається українським печивом для продажі, замовляє українське печиво на різдвяні обіди для нових канадійських горожан, помагає з перекускою в різних імпрезах Ради Горожан, та виконує інші обовязки звязані з горожанством. Пані Т. Лазарович є членкою заряду цієї Ради Горожан.

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

Цивільна оборона приготує мешканців міста Едмонтону охороняти себе на випадок воєнного нападу. До комітету Цивільної Оборони від нашого Товариства входить пані Евгенія Яремчук від 1955 року. Вона учає на сходинах того комітету, бере участь у всяких вправах та інформує наше Товариство про способи і методи безпеки на випадок війни.

ФОНД ФУНДАЦІЇ ІМ. НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ

В 1954 році на Загальнім З'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні створено Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської, піонерки жіночого руху в Галичині, з нагоди 70-ліття першої української жіночої організації в Західній Україні. Наталія Кобринська, яка збирала й зредагувала перший жіночий альманах "Перший Вінок" ще в 1887 році, в яким помістила вибрані праці по верх десятиох українських письменниць, "мріяла видавати книжки для українського жіноцтва та зібрати до гурту всіх тих, які мають дар писати і творити." Цю її гарну мрію Союз Українок Канади бажає продовжувати та перетворити для неї у "вічно-живий пам'ятник."

Для того, щоб започаткувати видавничу працю наших сучасних письменниць і громадянок в Канаді при Союзі Українок Канади створено Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської.

На З'їзді вибрано Видавничу Комісію Союзу Українок Канади, яка опрацьовує грамоти трьох категорій, які будуть відмінні й відповідні до зложеної суми та які одержать всі ті, які зложать поважну суму грошей на цілі фундації.

Наші жінки можуть стати членками цієї Фундації першої, другої, або третьої категорії:

Перше — Фундаторка, коли зложить \$100.00;

Друге — Добродійка, коли зложить \$50.00;

Третє — Спомагаюча членка, коли зложить \$25.00.

Всі ті, що зложуть на Фонд Фундації повище вичислені жертви, котру будь, стають правними членками Фонду Фундації, і

мають рішачий голос у всіх видавничих справах на з'їздах Союзу Українок Канади привно або на письмі.

Наше Жіноче Товариство радо прийнялося помагати Союзу Українок Канади в тій так дуже важній праці. Вибрало Комітет, який очолює пані Марія Михайлишин і який виконав велику працю у збірці грошей.

ЖЕРТВИ НА ФОНД ФУНДАЦІЇ ІМ. НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ ЧЛЕНОК ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ПРИ НАШІЙ КАТЕДРІ

Жіноче Товариство при Українській Православній Катедрі		\$200.00
Пані Анна Мельник.....	\$100.00	Пані Елена Винничук..... \$ 25.00
Пані Емма Верхомин.....	\$100.00	Пані Палагія Мельник..... \$ 25.00
Пані Доця Е. Яндова.....	\$100.00	Пані Марія Фербей..... \$ 25.00
Пані Катерина Міськів.....	\$100.00	Пані Марта Ляхман..... \$ 25.00
Пані Текля Куриш.....	\$100.00	Пані Єва Челядин..... \$ 25.00
Пані Марія Гавриш.....	\$ 50.00	Пані Валентина Доброліж..... \$ 25.00
Пані Лукія Голубіцька.....	\$ 50.00	Пані Софія Коваль..... \$ 25.00
Пані Софія Васишлишин.....	\$ 50.00	Пан Петро Федько..... \$ 25.00
Пані Марія Михайлишин.....	\$ 25.00	Пан Іван Веретільник..... \$ 25.00
Пані Анна Шевчишин.....	\$ 25.00	Пан Никола Кніцький..... \$ 25.00
Пані Наталя Базюк.....	\$ 25.00	Пан Федір Бойко..... \$ 25.00
Пані Наталя Фарина.....	\$ 25.00	Пані Гафія Янішевська..... \$ 5.00
Пані Йосипа Фарина.....	\$ 25.00	Пані Анна П. Данилович..... \$ 5.00
Пані Софія Гриник.....	\$ 25.00	Пані Александра Фарина..... \$ 5.00
Пані Марія Солован.....	\$ 25.00	Пані Марія Лазарук..... \$ 5.00
Пані Варвара Маланчук.....	\$ 25.00	Пані Любка Грегори..... \$ 5.00
Пані Леся Івасюк.....	\$ 25.00	Пані Марія Винничук..... \$ 5.00
Пані Анна І. Данилович.....	\$ 25.00	Пані Параня Саламандик..... \$ 5.00
Пані Параня Сліпчук.....	\$ 25.00	Пані Марія Косташ..... \$ 5.00
Пані Олена Данилюк.....	\$ 25.00	Пані Марія Солоня..... \$ 5.00
Пані Стефанія Пауш.....	\$ 25.00	Пані Параня Яремчук..... \$ 5.00
Пані Геня Яремчук.....	\$ 25.00	Пані Стефанія Купченко..... \$ 5.00
Пані Олена Слюсарчук.....	\$ 25.00	Пані Анна Кирильчук..... \$ 5.00
Пані Катерина Дмитров.....	\$ 25.00	Пані Емілія Пронюк..... \$ 5.00
Пані Емілія Плавюк.....	\$ 25.00	Пані Людвіна Охитва..... \$ 3.00
Пані Анна Гричук.....	\$ 25.00	
Пані Марія Сулима.....	\$ 25.00	Разом..... \$1,668.00

КОМІТЕТИ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА — КОЛИ ІХ ЗАПОЧАТКОВАНО

Тут хочу представити, в який спосіб наше Жіноче Товариство так широко розрослося і розгалузилося в таке велике число різних комітетів, які входять в склад Товариства і працюють як одно тіло.

Всі ці комітети повставали поступенно рік по рокові задля конечної потреби в даний час або з самої ініціативи наших членів для того, щоб поширити освітньо-культурну працю Товариства на ширшу скалю, або для того, щоб робити добродійну і на родню працю не тільки для нашої громади в Едмонтоні, але і для нашої народньої справи в загалі.

Деякотрі з тих комітетів повстали з конечности лиш на даний час, як на приклад воєнні комітети, але більшість з тих ко-

мітетів повстали для сталої праці при Товаристві і функціонують рік-річно. Таких сталих комітетів тепер Товариство об'єднує яких 14, які мають свої голови або референток. А кілька важніших комітетів мають свої окремі заряди як: Українська Школа, Недільна Школа, Дитячий Садок, Комітет Українських Танків і Молодий Відділ СУМК, і мають свої окремі фінансові доходи і розходи, яких сума доходів часто була \$500.00 або й поверх. Та є ще такі комітети, які вибирається раз в рік для якоїсь одної імпрези, вистави і т. п. Поза те Товариство ще має свої представництва.

Спис Комітетів Товариства і Представництва:

1927 — Комітет Господи́нь, і Базаровий Комітет, 1928 — Забавовий Комітет, Програмовий Комітет, і Комітет Відвідин Хворих, 1929 — Комітет Недільної Школи, Комітет Театральний, і Комітет Церковний, 1930 — Просвітний Комітет, 1932 — Бібліотекарка, і представництво до Льокальної Жіночої Ради, 1933 — Просвітно-забавовий Комітет, 1937 — Вистовий Комітет, 1938 — Комітет Матерей і започатковано Місячні Комітети, та Добродійний Комітет, 1939 — Червоний Хрест, 1942 — Комітет Української Школи (перебрано Рідну Школу під свою опіку), повстав Воєнний Комітет, Комітет Червоного Хреста відділу Дорощання Крови, 1943 — Комітет до Пакунків для Вояків, 1945 — Повоєнний Комітет, 1947 — Привітальний Комітет, 1948 — зресорганізована Недільна Школа, Комітет Преспосіблення і для помочі Скитальцям, 1949 — при Товаристві зорганізовано Молодий Відділ СУМК, 1950 — Комітет Матерей перетворено в Комітет Освітньо-Культурний і зорганізовано Дитячий Садок, 1955 — Комітет Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської, Представництво до Горожанського Комітету, Представництво до Комітету Взаємної Оборони, Представництво Комюніті Сервіс, Референтка до Архівів і Референтка до Музею і Мистецтва.

Поза те, що всі важніші Комітети мають свої окремі засідання раз у місяць для уплянування своєї праці і для вирішення своїх справ в присутності голови або заст. голови Товариства, то кожна голова Комітету ще учає раз у місяць на засідання ширшого Заряду Товариства, де має нагоду порушувати потрібні справи для вирішення свого Комітету. Також кожна голова Комітету дає звіт праці свого Комітету на місячних зборах Товариства, а при кінці року дає повний річний звіт свого Комітету на річних зборах Жіночого Товариства.

В той спосіб наше Товариство має нагоду провадити свою корисну працю пляново й обширно. В такий спосіб дуже велике число наших членок має нагоду працювати в Комітетах, бо кожний Комітет складається від 6 до 8 а часами й 10 членок. І кожна здорова і здібна членка має нагоду працювати в такому Комітеті й у такій ділянці, до якої вона має найбільшу здібність і охоту.

А що вже у Місячних Комітетах до празників, обідів, весіль, бенкетів та всяких прийнять, то тут бере участь протягом року майже кожна здорова членка, а декотрі навіть по кілька разів у рік. А головно всі ті членки, які мають трохи менше обов'язку в інших Комітетах, беруть більше участи в Місячних Комітетах або вистав народнього мистецтва і базарів та перекуски підчас "екшебішен" в Едмонтоні, за що їм всім належить велика і щира подяка.

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІД 1928 РОКУ

Жіноче Товариство завжди цікавилось всякою народньою працею й завданнями всіх наших союзних організацій та дбало про зріст і розвій Української Православної Церкви та Інституту ім. М. Грушевського. Товариство цікавилось зростом Провінційної Екзекутиви і Централі Союзу Українок Канади, даючи потрібну моральну й фінансову поміч. Товариство мало на году найбільше причинитися для Союзу Українок під час з'їздів, що відбувалися в Едмонтоні, приготувляли спільні обіди, прийняття, концерти та вистави для делегаток і гостей з'їзду.

Від початку вступу до Союзу Українок Канади, Товариство багато користало з різних матеріалів і вказівок Союзу. А головне, з відчитів, обіжників, з різних плянів, проєктів, з програм на різні свята, із взорів писанок і вишивок, книжечок, звітів, програм на День Матері й Ювілейних книжок та промов.

Жіноче Товариство вислало делегатки на головні з'їзди Союзу Українок: 18 до Саскатуну, а 14 до Вінніпегу, а також вибирало делегаток на провінційальні з'їзди, 2 до Торонто, а 70 на 26 з'їзди в Едмонтоні. Також вислано 4 делегатки на 4 Конгреси КУК у Вінніпегу. Товариство також брало участь в 19 окружних з'їздах в місцевостях: Смокі Лейк 3 рази, Редвей 2, Ту Гилс 2, Вегревил 2, Вилингдон, Спеден, Торсбі, Васетна, Редвотер і Мирнам.

СТОРІНКА СОЮЗУ В “УКРАЇНСЬКІМ ГОЛОСІ”

Сторінка Союзу в “Українськiм Голосі” була корисною для членок Товариства тим, що давала відомості з життя і праці по других товариствах, і надавала напрям праці. Членки Товариства найбільше користали з наукових статей: про письменництво, літератури, самоосвіти, з рефератів про виховання дітей, про здоров'я дітей, з нашої історії, про культуру й народне мистецтво, святочні статті, взори вишивок, приписи й поради С. Стечишин і зо звітів з'їздів і відділів.

Членки Товариства завжди піддержували вагу виховання молоді в українських Інститутах і Колегії св. Андрея, тому всі давали моральну й матеріальну допомогу цим виховальним Інституціям. 14 членок були питомками Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, 8 членок були питомками Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Поважне число синів і дочок наших членок були на літніх курсах Колегії св. Андрея.

ЗАГАЛЬНИЙ ПРИХІД І ЖЕРТВИ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

Мабудь нема в Канаді другого відділу Союзу Українок Канади який мав би такі великі приходи і такий оборот грошей, як Жіноче Товариство, що потверджує історію його великої громадської праці, яка заслуговує на пошану.

Загальний прихід Жіночого Товариства за минулих 30 років від 1926 до кінця 1956 року був окола \$235,022.06, то є близько чверть міліона доларів. З додатковими приходами, що виносили \$16,000.00, які мали його Комітети: Українська Школа, Дитячий Садок, Відділ СУМК і Комітет Танків впродовж їх існування при Товаристві, для їх окремих потреб, Товариство може з тим представити загальний оборот поверх чверть міліона доларів.

З того приходу від 1926 до кінця 1956 року передано готівкою і \$6,000.00 бондами на стару Церкву й на будову нової Катедральної Церкви — \$143,194.38. Поза те Дитяче Товариство Недільної Школи, яким колись опікувалися членки Жіночого Товариства, передало бондів на \$2,000.00 і щороку поважну суму грошей на будову нової Катедральної Церкви.

Решту грошей Товариство видало на різні свої потреби та для прикраси й купна речей для церкви; на речі для кухонь у двох саях. Також поважну суму грошей передано на народньо-культурні справи й на виховні Інституції в Канаді і в Старому Краю.

Жертви на виховні Інституції: на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні — \$25.00; на Інститут ім. М. Грушевського-св. Івана в Едмонтоні — \$1,000.00; на музейну кімнату провінційної Філії С.У.К. в новім Інституті св. Івана — \$100.00; на прикрасу салі ім. М. Грушевського — \$50.00; на потрібні речі в залі — \$500.00; на такі речі як два морозильники, кухні, піч, обруси, столики, фіранки і на начиння для двох кухонь — кілька тисяч доларів, а на прикрасу Церкви і Катебри також кілька тисяч доларів (впродовж 30 років); на бібліотеку в залі при Українській Православній Катедрі — \$1,000.00; в **Вінніпегу:** на Колегію св. Андрея — \$270.00; на Дівочий Інститут при Колегії — \$200.00.

Товариство зложило на видання читанки для Української Школи (Ілії Кіріяка) в Саскатуні — \$30.00, а Комітет Української Школи дав \$25.00; на фонд Української Школи у Вінніпегу — \$215.25; на Українську Бібліотеку ім. Романа Гонцета при Албертійським Університеті, (якою завідує Проф. О. Старчук) — \$165.00; на Катебру Пресв. Тройці у Вінніпегу — \$25.00; на Ювілейний Фонд Консисторії у Вінніпегу — \$25.00; на Пресовий Фонд “Українського Голосу” — \$216.00; на Ювілейний Фонд “Українського Голосу” — \$131.75; на Сторінку СУМК в Українським Голосі — \$19.44; передано СУМК-ові — \$72.45.

На організації в Канаді: Організаційний Фонд Союзу Українок Канади від 1946 до 1956 року — \$226.00; на “Буджет” Союзу Українок від 1951 до 1956 року — \$680.45; на нову Ювілейну Книжку (“Чверть Століття”) Союзу Українок Канади і кліші в 1951 році — \$250.00; чай з нагоди 70-ліття Жіночого Руху, для Союзу — \$65.00. Товариство під проводом Наталки Фарини продало Ювілейних Книжок на \$283.50. На Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні, Товариство зложило \$55.00; на степенді Союзу Українок для українських студентів — \$105.00; на степенді Албертійської Провінційної Екзекутиви С.У.К. — \$55.00; на Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської для друкування і видавання книжок Союзу, Товариство дало \$200.00 на тую ж ціль, під проводом Марії Михайлишин, голови Комітету, зібрано від членок Товариства \$1,668.00; на організаційний фонд СУС-а — \$30.00. Дитячий Відділ Недільної Школи дав \$30.00 на видання підручника для дітей, а Товариство дало \$25.00. На фонд КУК-а — \$60.00, а також увесь прихід зі срібного чаю. Товариство багато причинилося до збірки фонду КУК-а, яка принесла поверх \$800.00 підчас піонерського свята в Елк Айланд Парк в 1951. Товариство дало дар \$100.00 одній родині, що потребувала помічі. Кільком родинам помагало меншими сумами

або пакуйками зі шматтям і поживою. Дар для поетки Олени Лятуринської — \$31.00.

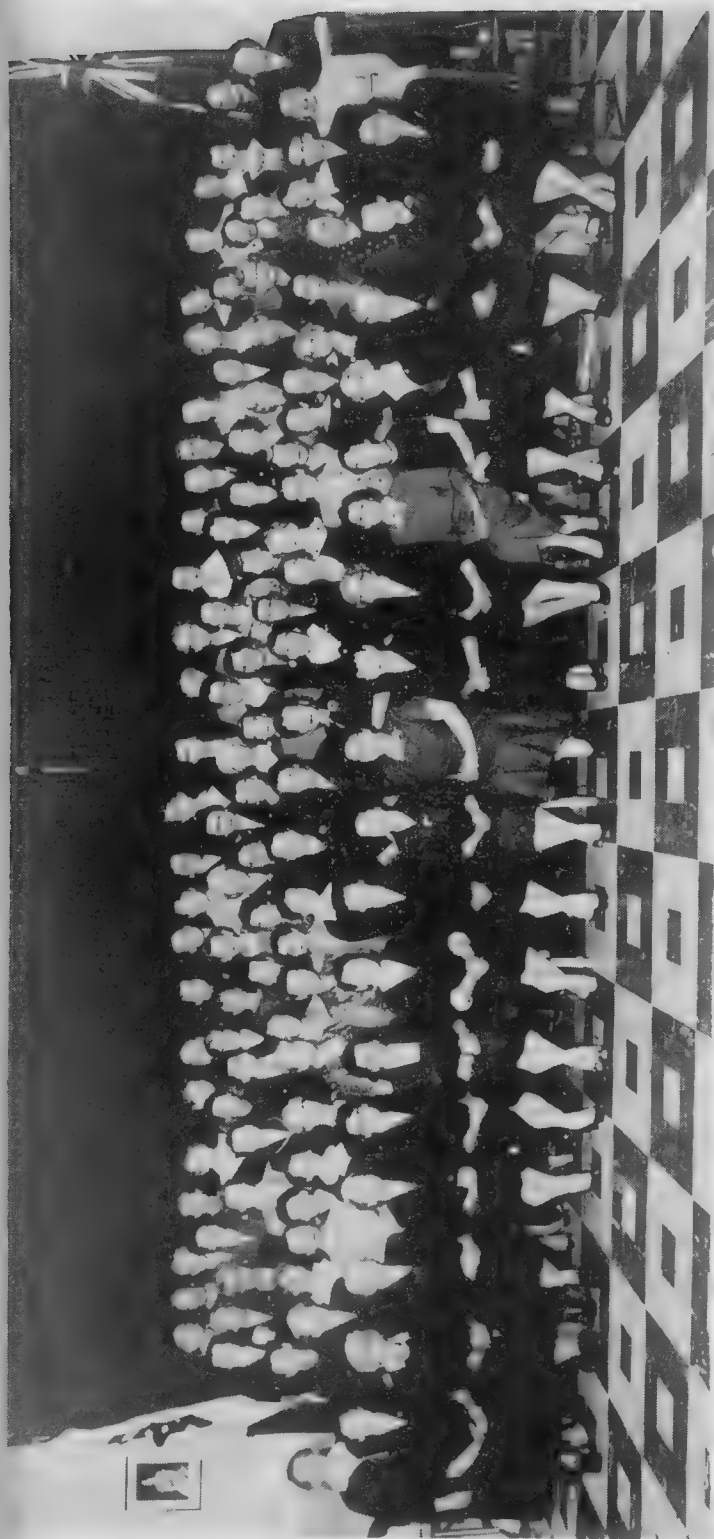
Товариство подарувало \$772.40 на меблі і на кабінети для літньої оселі “Барвінок”, коло озера Піджон Лейк. Дало на Історію України в англійській мові Дмитра Дорошенка \$20.00, а на Історію Буковини \$50.00. На підтримання Дитячого Садку в Німеччині дало \$28.00 і вислало Дитячим Садкам кілька пакунків зі шкільними речами та поживою. На “Сейв да Чілдренс Фонд” дало \$25.00; дітям на молоко в Англії, \$20.00.

З чайних прийнять, які устроїла від Товариства Доця Яндова у своїм домі, передано на Червоний Хрест \$264.95, а з 14-ох чайних прийнять, які Товариство устроювало щороку при Церкві від 1943, передано на Червоний Хрест \$1,145.83. З кіна української фільми передано на Червоний Хрест \$40.00; на амбулянку для Червоного Хреста за морем, який був куплений Союзом Українок Канади — \$100.00. З продажі подарованих речей і печива до “Суперфіюті Шап” Червоний Хрест мав поверх \$550.00 приходу.

Товариство також підтримувало Українську Військову Кантину в Лондоні. Готівкою дарувало \$50.00, а вислало пакунків з біллям та іншими потрібними речами на \$100.00. Від початку кантини аж до кінця, Товариство постійно вислало пакунки з поживою й папіросами для вояків в кантині і поза кантиною, а головню під час українських свят. Таких пакунків вислано 304, вартости \$1,151.59.

Для українських скитальців в Європі вислано з поживою і шматтям поверх 350 пакунків, вартости около \$1,883.00. Видано на пакунки готівкою, \$320.39, які були вислані до хворих і потребуєщих скитальців через Консисторію Української Православної Церкви; на Фонд Допомоги КУК, \$50.00.

Жертви на народні ціли в Старому Краю: На інвалідів — \$10.00; на фонд політичних в'язнів — \$10.00; на Рідну Школу в Галичині, \$30.00; Ювілейний дарунок О. Кобилянській, \$22.00; дар для Ольги Петлюрової, \$95.00; Ювілейний дар для Софії Русової, \$8.00; по \$10.00 на пресовий фонд “Жіночої Долі”, “Жінки” і “Нової Хати.” Для делегатки Союзу Українок в Галичині на Міжнародний Конгрес, \$26.00. Прихід поверх \$30.00 на викуп хати Лесі Українки. На Карпатську Україну \$50.00 готівкою і Комітет Помочі Карпатській Україні при Жіночій Товаристві, який очолювала Доця Яндова, при помочі Марії Гавриш, причинився до збірки поверх \$2,000.00. Доця Яндова їздила своїм автом збирати ці гроші впродовж двох місяців. Інші члени Комітету, що також деколи їздили з Яндовою були: Е. Верхомен і П. Лукіяничук.

Членки Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, в 1956 р.

СПИС ЧЛЕНОК ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ В ЕДМОНТОНІ

Н. Базюк	М. Зайчук	А. Мельник
М. Батюк	К. Засійбіда	М. Михайлишин
С. Бережанська	В. Звіздецька	Й. Михайлишин
М. Будник	М. Зробек	Н. Мисак
М. Буряник		П. Митцак
Н. Боднар	О. Івасюк	Н. Михайлюк
І. Бойчук	Л. Івасюк	К. Міськів
С. Бойко	С. Ільків	Ф. Мокрицька
		Л. Милан
М. Вавринюк	О. Камінська	М. Мудра
С. Василишин	М. Комаринська	П. Мудра
А. Велешук	П. Конашевич	
Е. Верхомин	Н. Кос	А. Неєвчас
Добр. М. Василів	М. Косташ	Л. Никифорок
Н. Володько	Е. Костів	Ю. Никифорок
І. Винничук	К. Костик	Н. Николин
А. Винничук	Д. Корпан	
П. Винничук	Т. Куриш	С. Обуновська
Є. Вінтоник	С. Купченко	Ю. Олескі
	С. Купченко	А. Особа
П. Гавриляк	М. Королик	Е. Острроверха
М. Гавриш	Р. Кей	Р. Олеськів
А. Ганасик	А. Кирильчук	Н. Оробко
О. Ганночко	А. Куцкало	Л. Охітва
А. Ганущак	А. Крамар	М. Онишук
Л. Голубіцька	А. Крис	М. Олійник
С. Голубіцька	В. Криса	
А. Голубіцька	Б. Криса	А. Павлій
М. Гошовська	М. Кривко	І. Пакуш
М. Гулейчук	К. Кругляк	С. Пауш
С. Гриник	Ф. Кругляк	А. Паранич
А. Гричук	П. Кузик	О. Пасочник
Добр. М. Грицина	М. Копот	Р. Познанська
М. Гнатюк		Ф. Пелех
К. Гарасим	Т. Лазарович	М. Петрук
	М. Лазарук	А. Перун
Р. Говда	М. Ляхман	П. Пітунова
О. Гордійчук	К. Ляхман	Р. Піхота
А. Грегорі	В. Леськів	А. Пронюк
Л. Грегорі	О. Лукомська	Е. Пронюк
М. Грекул	П. Лупул	Е. Плавюк
О. Грекул	М. Луцак	М. Плавюк
А. І. Данилович	В. Маланчук	М. Рогожа
А. П. Данилович	Р. Маланчук	В. Рокішка
О. Данилюк	Д. Малик	Ю. Романчук
В. Доброліж	П. Малицька	Е. Репка
П. Довганюк	К. Магера	А. Рибка
К. Давидюк	С. Магус	Р. Руснак
Т. Дяків	Добр. Ю. Мельничук	М. Руснак
А. Демко	Н. Мельничук	А. Романюк
М. Демянів	М. Мельничук	
Ю. Джоніс	М. Мандрик	М. Саїк
М. Джура	П. Мендрик	П. Саламандик

К. Самиця
М. Самиця
О. Семчук
М. Солован
З. Сорохан
М. Солон
Е. Сиротюк
Е. Симонова
К. Сидор
П. Сліпчук
М. Сліпченко
О. Слюсарчук
М. Сулима
К. Сулима
О. Сулима
Р. Скаун
А. Скуба
П. Стечик
Н. Стефанець
Е. Стринатка
П. Стечишин
Р. Стечишин
М. Стратійчук

Н. Сенів
М. Страшок
М. Томин
Т. Тимчишин

Н. Фарина
О. Фарина
О. Фарина
М. Федорук
Л. Феняк
А. Фербей
М. Фербей
М. Фещук
О. Фещук
О. Фіголь
Добр. Р. Фик
З. Федорків

А. Цибак

М. Чернецька
Л. Чеглей
Е. Челядин

А. Челядин
Д. Челядин
А. Чоботар
А. Чорнел
В. Чумер
О. Чернявська

В. Шандро
А. Шевчишин
В. Шевчук
А. Школьна
А. Школяр
П. Шиманська

А. Щербанюк

О. Юсипчук

Д. Е. Яндова
А. Янішевська
Е. Яремчук
П. Яремчук

ВШАНОВАННЯ ПОМЕРШИХ ЧЛЕНОК

Наше Жіноче Товариство гідно вшановує кожного року пам'ять померших членок, котрі за свого життя положили так багато свого труду, праці та грошей для добра й поступу Товариства — Панахидою.

Також кожного року починаючи річні збори Товариства, передсідниця читає спис імен померших членок. Всі членки тоді встають і тихою молитвою вшановують їх пам'ять.

Жіноче Товариство також постаралося про пропам'ятний "Скрол" з іменами померших членок, який у гарних рамцях висить на стіні в залі при нашій Катедрі.

Тут подаємо імена померших членок:

Анна Мельник, Анастасія Боднарук, Бабуня Марія Зварич, Калина Рупташ, Анна Бойко, Марія Чабанюк, Агафія Федьо, Єлисавета Івасюк, Марія Гудима, Іванна Чоботар, Олена Дмитрук, Анна Марчишин, Петруня Скорий, Софія Лупул, Анна Грекуляк, Бабуня Марія Левицька, Марія Мандрик, Калина Солянич, Катерина Кінашевич, Анна Веретільник, Анна Конашевич, Розалія Кініцька, Дарія Тимчишин, Розалія Лоба, Василина Каланча, Василина Бойко.

ТРЕТЯ ЧАСТИНА

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА В ЕДМОНТОНІ

Неділя 26-го серпня, 1951 року, назавше залишиться в приємній пам'яті нашої громади св. Івана в Едмонтоні, бо це був наш великий день святкування Ювілею 25-ліття Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві. Рано по Богослуженні відбулася панахида за всіх померших членок Жіночого Товариства, яку відправив Всеч. Прот. о. Хруставка. На цій панахиді всі присутні членки Товариства тримали свічки в глибокій пошані за померших.

В шостій годині вечером всі членки нашого Жіночого Товариства й громадяни нашої церковної парафії численно зійшлися до салі ім. Михайла Грушевського, щоб разом ще більше звеличати цей святочний день. Салі й столи були гарно святочно прибрані. Тут наші господині Товариства вже наперед приготували смачну вечерю на величавий Ювілейний бенкет для всіх членок, громадян та гостей. Молоді донечки наших заслужених членок, спеціально прибрані на цей вечір в українських костюмах, чемно обслуговували до столів. На головнім столі стояв великий ювілейний торт, прикрашений цвітами.

По вечері почалася найважливіша частина святочної програми. Пані Софія Васишин була предсідницею підчас бенкету. Вона перше піднесла "товст" до Короля. Відтак в своїй привітній промові сказала, "що ціль ювілейної програми є представити 25-літню працю Жіночого Товариства, а та праця проявляється в різних формах. Зорганізоване жіноцтво в Товаристві самообразується й виробляє собі світогляд. На полі виховавчім, Жіноче Товариство робить велику роботу, маючи під своєю опікою Українську Школу, Недільну Школу, молодий СУМК і Дитячий Садок. Ще є одна діяльність на котру зорганізоване жіноцтво посвячує багато часу, а це придбання грошей на будову нової Катедри."

Пані Доця Е. Яндова піднесла "товст" до перших членок основниць нашого Жіночого Товариства. Вона в своїй привітальній промові піднесла заслуги перших членок основниць в заснуванні Товариства й зложила їм всім велике признання за їх довголітню щирю працю. А відповіла пані Г. Янішевська.

Відтак слідував "товст" до Жіночого Товариства, який пропанував пан П. А. Міськів, голова нашої церковної громади, а відповіла йому пані М. Будник. Тоді пані Л. Івасюк піднесла "товст" до Союзу Українок Канади, а відповіла пані Е. Сиротюк.

Потім слідувала найважливіша точка того вечора, а це вшанування перших членок нашого Товариства з нагоди 25-літнього ювілею. Перших чотири основниць: паню М. Михайлишин, паню Г. Янішевську, паню Р. Галюк і паню А. Шевчишин, вшановано почесним членством Жіночого Товариства за їх участь в основанні Товариства й за їх 25-літню невпинну працю для добра Товариства й церковної громади. Пані Е. Пронюк врочисто перевела цю церемонію, вручуючи згаданим основницям грамоти іменуючи й вписуючи їх в рекорди почесними членками Жіночого Товариства. Цю Книгу Почесних Членів Товариства підписали: членки заряду Жіночого Товариства, членки Ювілейного Комітету й о. А. Хруставка.

Тут подаємо зміст цьої Грамоти: "ГРАМОТА" — "Жіноче

Товариство, Відділ Союзу Українок Канади, при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, з нагоди двадцяти-пятих роковин Товариства, наділяє цією Грамотою Основницю й Членку, Вельмишановну Паню: за її заходи коло оснований й многолітню віддану працю в Товаристві.”

Разом із врученням цієї грамоти вписується її в Книгу Почесних Членів Товариства.

Також були вручені їм членські відзнаки Товариства “СМОЛОСКИП” з додатком року.

Того вечора також були відзначені: пані А. Челядин, пані П. Мельник і пані М. Саїк, як перші членки, що положили 25 років безперервної праці для добра Жіночого Товариства. Їм було вручено відзнаки “Смолоскип” і корсажі. Також підчас тої святкової програми були згадані всі бувші голови, які очолювали Товариство на протязі 25 років і їм також вручено корсажі. Присутні бувші голови були: пані А. Михайлюк, пані М. Михайлишин, пані Р. Галюк, пані Е. Верхомин, пані М. Будник, пані Т. Лазарович, пані С. Васишин, пані М. Саїк, пані Г. Янішевська, пані Д. Е. Яндова, пані В. Маланчук, пані Р. Говда і пані К. Гарасим. Лиш пані Крет, пані В. Шандро й Добр. Грицина не були присутні.

Концертова частина програми складалася із слідуючих точок: Скрипкове сольо відграв Зенон Магус при акомпаніменті пані Е. Мадай. Панночки Ліона Лазарович і Ліда Пауш відспівали дует при акомпаніменті панни Є. Винничук. Панна Емілія Панчук відграла пянове сольо.

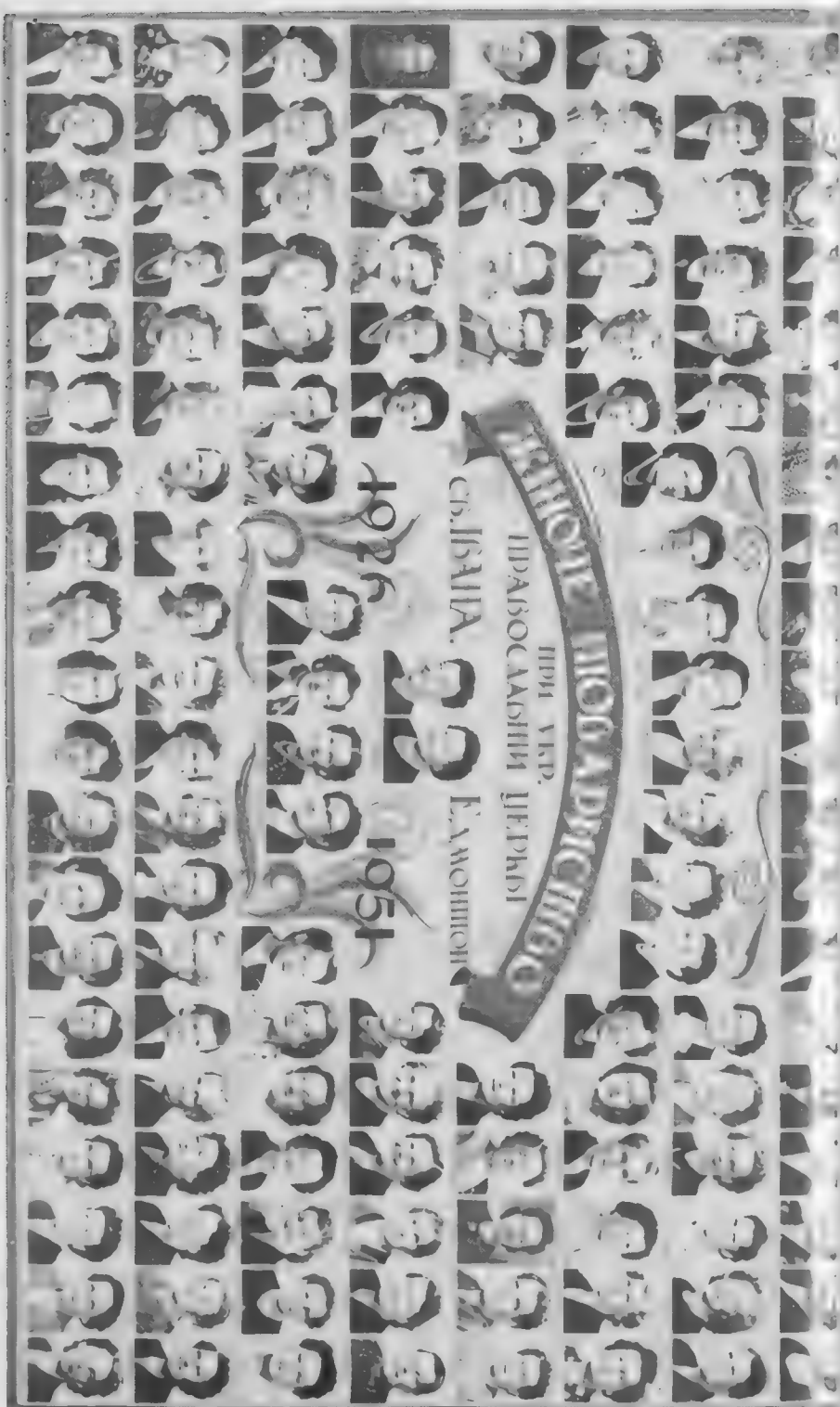
Далі пані Е. Верхомин коротко говорила про співпрацю нашого Товариства з іншими товариствами й піднесла “товст” до Союзу Українців Самостійників, а Др. Левко Фарина відповів короткою промовою, даючи признання Жіночому Товариству за його велику працю та кооперацію.

Пані М. Михайлишин, голова Жіночого Товариства й одна з основниць Жіночого Товариства, виголосила довшу промову про працю Товариства. Вона у своїй промові досить докладно приставила історію й діяльність від самого початку його заснування.

По її промові покликано до слова нашого пароха Всеч. о. А. Хруставку. Він виголосив влучну промову з нагоди Жіночого Ювілею в котрій дав признання Жіночому Товариству за його велику працю в церковній громаді. На кінець він побажав Жіночому Товаристві далі витривалости досягнути свої цілі.

По відспіванню “Де згода в родині” пані пресідниця запросила усіх членок і гостей на перекуску споживати ювілейний торт.

Ювілейний Комітет, який заряджував Ювілейним Святком, складався із голови Товариства, пані М. Михайлишин; голови Комітету пані С. Васишин і з панів: М. Саїк, Е. Пронюк, і В. Шандро. А 25-літню діяльність й Історію Жіночого Товариства збирала й описала пані Д. Е. Яндова, яка була поміщена в Ювілейній Книзі “Чверть Століття” Союзу Українок Канади.

Бувші Голови і Почесні Членки:

ПАНІ МАРІЯ МИХАЙЛИШИН

Голова в 1928, 1929 і 1951 роках. Почесна Членка Жіночого Товариства в 1951 році.

Пані Марія Михайлишин є одною з перших основниць Жіночого Товариства, яке на своїм 25-літнім Ювілейнім Святі в 1951 році вшанувало її почесним членством, як першу передову оснувательку й довголітню велику працівницю на громадським і культурним полі.

Як одна з передових і найсвідоміших членок вона вже 30 років з великою посвятою безпереривно працює в Жіночій Товаристві, яке вона своєю першою промовою допомогла зорганізувати.

Свою діяльність для української справи в Канаді вона почала виявляти ще за молодих літ. Нема такої справи в церковному чи громадському житті, котрою вона не інтересувалася б. Чи то був народний З'їзд наших Інститутів, чи З'їзд Союзу Українок Канади, чи Церковний Собор, а чи яке інше поважне зібрання, вона з заінтересуванням свідомо ставилася в повному розумінні свого завдання супроти національної справи.

В минулих 25 роках не пригадую ні одної важної справи чи якоїсь важної okazji в якій вона не була б заінтересувана й не брала участі. Вона інтересується так церковними, як й народними справами, а спеціально освітньо-культурним поступом українського жіноцтва.

І ще перед заснуванням Жіночого Товариства, вона брала активну участь в конкурсі на всю Канаду за збиранням передплатників для Українського Голосу. Її енергійна праця увінчалася добрим успіхом, бо виграла другу нагороду. Поширення нашого часопису немало причинилося до освідомлення українського жіноцтва про потребу жіночої організації в Канаді.

Багато літ перед заснуванням Української Православної Громади в Едмонтоні, Інститут ім. Михайла Грушевського був важним осередком культурного й освітнього життя. І вже тоді вона радо давала свою поміч бо в 1926 році очолювала перший базар і "тег дей" в користь фінансового підтримання Інституту.

Від самого початку заснування Жіночого Товариства вона сповняла два роки функцію касієрки, а відтак ще один рік пізніше. Становище голови занимала також два роки в початках (в 1928 і 1929 роках). На початках було багато трудніше бути

головою, бо тоді ще не було певних вироблених плянів проведення товариства громадської праці, ані не було ще вказівок від Союзу Українок Канади. І голова часто мусіла сама придумувати всякі способи ведення праці Товариства, тому вона мусіла подвійно працювати.

В 1931 році вона була рекордовою секретаркою Жіночого Товариства. І тут вона положила багато праці, бо в той час Товариство ще не вибрало кореспонденційної секретарки і тому треба було сповняти дві функції, ще до того треба було секретарювати й на базарі.

Рівночасно 1931 року вона занимала становище першої голови повного заряду Провінційальної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Алберту і занимала цей уряд до кінця 1932 року. Тут знова в початках мусіла вона проломлювати лід, бо треба було щось робити, а не було ще певних вироблених плянів до праці, на яких можна було взоруватися. Та маючи здібність до проводу вона зуміла прекрасно повести вперед організаційну працю Провінційальної Екзекутиви.

В пізніших роках вона була в Провінційальній Екзекутиві для роки секретаркою, а 4 роки заступницею голови. Свій обов'язок в цих зарядах сповняла якнайкраще. Вона також деколи виїжджала з відчитами на околиці й помагала організувати відділи Союзу Українок Канади. В 1935 і 1936 роках вона була активною членкою заряду Централі Союзу Українок Канади, коли Центральний Союз був в Едмонтоні.

Також в 1951 ювілейнім році Товариства вона була вже третьою головою Жіночого Товариства, яке до того часу розвинулося в багато складнішу організацію, маючи під своїм керівництвом многі відділи праці різних Комітетів. Поза те вона майже кожного року сповняла важну функцію в різних комітетах, як кожного членка.

Вона очолювала багато різних комітетів впродовж кількох років як: Церковний Комітет, Освітньо-Культурний і Програмовий, Базаровий, Соціальний, Добродійний, Відвідання Хворих, різні виставові комітети, та через кілька разів очолювала Ювілейні Комітети Жіночого Товариства та інші.

В останніх трьох роках була головою Комітету Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської для збирання грошей на видання книжок Союзу Українок Канади. І до великої міри завдяки її добродію проводові наше Жіноче Товариство зібрало найбільшу суму грошей за всі відділи в Канаді.

Вона все проявляла велике замилювання до читання добрих книжок, отже коли в 1932 року започатковано бібліотеку при Жіночій Товаристві, то вона доложила багато праці, щоб її розбудувати та була візницею бібліотекаркою протягом 19 років, аж поки не вибрано її знова головою.

Коли її донечка Наталя була касіркою і провідницею в дитячій товаристві Недільної Школи, то вона положила багато праці й труду для розвинення їх діяльності. Поза те вона також шила підризники та стихарі для парохів нашої Церкви та для молоденьких хлопців, які обслуговують коло престолу. А вже в церковних базарах і з продажем базарових білетів вона надзвичайно багато зробила для успіху Товариства.

Пані Михайлишин велика громадська праця дорівнює її материнству, бо вона зуміла виховати своїх дітей, Наталю й Богдана, взірцево, на національно свідомих українців. Її діти учасили до Недільної й Української Школи та брали активну участь у про воді організації СУМК і Дитячого Товариства Недільної Школи.

Наталя, замужна Базюк, скінчила вищу школу й торговельний курс. Около 10 років була учителькою Недільної Школи, 4 роки рєкордовою секретаркою Провінційальної Екзекутиви, а вже четвертий рік є касієркою головної Екзекутиви Союзу Українок Канади, та протягом кількох літ була секретаркою-касієркою Дитячого Садку.

Та важне те, що вона виховує своїх дітей також старанно в українським дусі, плекаючи чисту українську мову, що в теперішніх обставинах не є легко робити.

Богдан, Др. Михайлишин, скінчив медицину на 22-гім році життя з великими відзначеннями, одержавши кілька разів “сколоршип”, служив 4 роки як офіцер в канадійській армії за морем, а відтак ще 5 років спеціалізувався в Мекгіл Університеті в хірургії. Тепер практикує в Едмонтоні й є професором-асистентом у Албертійським Університеті.

Початки праці в Товаристві були тяжкі, що вимагали багато витрєвалости, завзяття й великої посвяти. Ці дві прикмети пані Михайлишин має й тому вона була дійсним впливовим чинником у розвою Жіночого Товариства, а також немало причинилася для рідної церкви, за що наша церковна громада ще в 1950 році вшанувала її почесним членством враз із її мужем як перших основників і фундаторів української православної громади.

Вона своєю веселою й активною вдачею всюди вносить життя, рух і охоту до народної праці, додаючи членкам запалу й завзяття сповняти свої громадські обовязки. Вона посвятила 30 літ своєї щирої праці для добра нашої організації, за що їй належить глибока пошана й заслужене признание.

Пані Михайлишин належить щира подяка, яку я тут складаю в імени Редакційного Комітету, а також й Жіночого Товариства за її поміч мені у зібранні інформацій про бувших голов і вшанованих членок; як також за поміч у зібрані деяких фотографій і клішів. Та вже найбільше належить їй сердечна подяка за всякі добрі поради та моральну підтримку в тій великій праці в приготуванні і виданні цієї Ювілейної Книги. А також належить їй подяка за поміч у збиранні оголошень і привітів.

ПАНІ ГАФІЯ ЯНІШЕВСЬКА

Голова Жіночого Товариства в Едмонтоні в 1934 і 1935 роках.
Вшанована Почесна Членка Товариства в 1951 році.

Пані Гафія Янішевська належить до перших основниць Жіночого Товариства, котра на протязі 30 літ сіяла здорове зерно, що з нього вирости теперішні здобутки української православної громади в Едмонтоні. Своєю невтомною, довголітньою працею, вона заслужила собі на передове місце в рядах членок Жіночого Товариства.

Її громадська й культурна праця починається ще багатьма роками перед заснуванням нашої жіночої організації. Коли куплено будинок Інституту ім. Михайла Грушевського в 1919 році та відбулося урочисте отворення, вона з великою радістю й захопленням сповляла

обовязок головної господині з нагоди тої великої okazji. Рівнож, коли відбулася перша Архієрейська візитація Високопреосвященного Архiepіскопа Іоанна Теодоровича в 1924 році, вона знову займає необхідний обовязок господині в приготуванні великого святочного обіду.

Відтоді до теперішнього часу трудно було б почислити скільки храмів, різних свят, великих святочних обідів та з'їзів відбулося, де головною кухаркою-господинею була пані Янішевська. Нехай ніхто собі не уявляє, що праця куховарства є легка. Це є одна з найтяжчих і найважливіших відділів громадської праці в нашій Жіночій Товаристві.

Ця високоцінна й ідейна членка очолювала Товариство два роки, в 1934 і 1935 році. Будучи головою, вона вміло провадила працю Товариства. Протягом 30 літ вона брала участь у різних ділянках громадської праці, а головно входила в комітети господинь і в церковні комітети. Клопоталася й була душею в кожнім. Вона вшила багато підризників і стихарів для парохій і старалася всякими способами прикрасити вигляд нашої церкви. Часами вона залишала свої домашні обовязки, бо ставила церковну й громадську працю на першому місці.

У кожній ділянці пані Янішевська виявляла той питомий характер Зваричів, з якого роду вона походить, а це завзяття, підприємчовості, великої посвяти й щирої жертвенности. Вибравши собі певну ціль життя й виробивши власний український світогляд, вона з глибоким почуттям національної свідомости неохитно прямує до тієї цілі протягом останніх 35 років.

Крім корисної й великої громадської праці в нашій організації, пані Янішевська виховала четверо дітей, двох доньок і двох синів та старанно дбала про те, щоб вони виховалися в українському дусі. Всі її діти ходили до недільної й української школи.

та брали живу участь в кожній ділянці українського громадського життя.

Всі діти нашої почесної членки покінчили вищі школи, а Марія, замужня Ткачук, вдоватку закінчила й учительський семінар і довгі роки учителювала в кількох околицях в Алберті, де також щиро працювала для організації українського жіноцтва. В праці Союзу Українок Канади вона була заступницею голови Централі в 1935 і 1936 році в Едмонтоні, а головою Централі Союзу в 1939, 1940 і 1941 роках в Саскатуні. Поза те вона занимала різні функції в Союзі й в Товаристві. Пані Марія Ткачук тепер працює як визначна українська діячка в громадському й церковному житті в Саскатуні. Все це найкраще свідчить про велику заслугу її вірцевої матері й вимагає належної пошани від канадійського українського громадянства за те, що виховала нам провідницю.

За її великі громадські заслуги й за 25-літню щиру працю, Жіноче Товариство вшанувало її почесним членством, як членку-основательку на 25-літнім Ювілею Товариства в 1951 році. Нехай цих кілька рядків будуть ознакою скромного признання й вдячності для нашої оснувательки й цей образець нехай служить іншим членкам за добрий примір. Бажаємо пані Янішевській кріпкого здоров'я, сили й витривалости на многі літа.

ПАНІ РОЗАЛІЯ ГАЛЮК

Голова Жіночого Товариства в Едмонтоні в 1930 і 1940 роках.
Вшанована Почесна Членка Товариства в 1951 році.

Пані Розалія Галюк, як одна з перших чотирох основниць також була вшанована почесним членством в 1951 році з нагоди Ювілею 25-ліття Жіночого Товариства за її 25-літню велику й щиру громадську й культурну працю для добра нашої української громади в Едмонтоні.

Вона вписалася в членство Товариства на перших зборах і як поступова членка дуже багато праці вложила в піднесенні нашої організації культурно й матеріально. Від самого початку нашої промади, скільки не відбувалося різних культурних і громадських підприємств, у зв'язку з церковним рухом чи

працею Жіночого Товариства, то пані Галюк завсіди брала активну участь і своєю вірцевою посвятою представляла гарний образець працюючої, інтелігентної членки, гідної пошани й прикладу.

В громадській праці вона ніколи не виявляла невдоволення або недбайливости, а навпаки, з веселою вдачею була привітна, згідлива й виrozumіла супроти других. Тому в скорому часі вона

почала входити майже кожного року до заряду Жіночого Товариства або в склад різних комітетів. Вже в 1930 році займала становище голови, а 1940 року другий раз була головою Жіночого Товариства, і вміло його провадила. Поза те була два роки заступницею голови й кілька років головою різних комітетів. Та вже найбільше вона заслужилася в Товаристві, коли протягом сім літ солідно сповняла тяжку й відвічальну працю касієрки нашого Жіночого Товариства. Як касієрка вона мусіла входити в усіх комітетів, що мали до діла з фінансами Товариства, а спеціально, щороку мала дуже багато праці з базаровим комітетом і з колядою Товариства. Тому, що наше Жіноче Товариство робить таку кольосальну громадську роботу й має такі великі фінансові приходи й розходи, то кожна касієрка нашого Товариства виконує страшенно багато роботи, щоб сповнити відносно свій обов'язок.

Одною з визначних прикмет пані Галюк є її здібність і замишування до аматорських і драматичних вистав. Ця частина праці Жіночого Товариства була дуже важною ділянкою в початках, бо наше Товариство майже кожної неділі приготувляло якусь гарну драму при допомозі пані Галюк. Її участь як акторка в українських представленнях вимагали від неї великої посвяти й багато часу. Часами вона мусіла посвячувати на проби кілька вечорів на тиждень.

Вона дуже любила українські народні й церковні пісні та коляди, тому поверх 25 літ належала до церковного й світського хору й майже ніколи не пропускала одної проби. Для неї співати в церковнім хорі кожної неділі по три-чотири години було великою приємністю, як рівнож вона мала велику приємність вислухати в хорі на різних культурних і освітніх концертах. І хоч скільки мені відомо, то вона кожного року впродовж 25 літ знаходила колядувати від Жіночого Товариства на українську православну церкву, бо колядою тоді було ще найлекше збагатити фінансовий стан громади. Зразу нераз треба було ходити колядувати пішки підчас прикрих морозів, але це ніколи її не спиняло.

Мимо своєї великої народної праці при Товаристві й церкві вона рівнож находила ще час брати активну участь в англійських добродійних товариствах, як Червоний Хрест та "Комюніті Чест" а також входила в різні воєнні комітети, як "Блод Довіж Кліник" Червоного Хреста, в якому вона на протязі 4-ох років по кілька годин кожного тижня помагала Д. Е. Яндовій, а після кінця війни очолювала той комітет один рік.

На протязі цих довгих і повних праці років вона ніколи не падала духом, а в повній надії на кращу будучність доложила свою одну цеголку в розбудову нашого Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві в Едмонтоні. За все це належитися їй щира подяка й глибоке признання. І хоч вона тому кілька років відіхала від нас і тепер живе в Америці, (в Сіятел), то всі ми, що з нею довгі роки працювали при Жіночій Товаристві, ніколи її не забудемо.

ПАНІ АННА ШЕВЧИШИН

Вшанована Почесна Членка Жіночого Товариства
в Едмонтоні в 1951 році.

Пані Анна Шевчишин це теж одна з перших оснувальниць Жіночого Товариства, що вложила в його підвалини свою цеголку щирої праці. Багато років перед заснуванням Жіночого Товариства вона брала участь у просвітнім товаристві Івана Франка, а пізніше в Інституті ім. Михайла Грушевського, як помічниця в праці свого здібного мужа, бл. п. Григорія Шевчишина, що довгий час був директором і секретарем дирекції Інституту, а коли заснувалася парохія св. Івана, став першим її членом і фундатором, вона ввесь той час співпрацювала з ним. Хоч сама в згаданій праці не брала проводу, то всіма силами сприяла й заохочувала свого мужа в тій праці.

Коли в 1926 році засновується Жіноче Товариство, то вона бере живу участь в перших зборах, списується до нього й відтоді безперервно працює в різних ділянках громадської праці. Хоч не любила брати участі в самім провіді Товариства, то за те завше щиро й завзято працювала, як членка в різних комітетах. Як свідомо українка, вона завше розумно ставилася до всякої важної народної справи. За її постійну 25-літню працю, наше Жіноче Товариство вшанувало її почесним членством ще в 1951 році з нагоди 25-ліття Ювілею.

Маючи талант до народнього мистецтва, вона відзначалася в писанні українських писанок. Її писанки нераз прикрашували наші вистави мистецтва. Це улюблене мистецтво вона поширювала не лиш між своїми, але також між англійцями, які полюбили українське мистецтво в Едмонтоні. Її демонстрації писання писанок на виставі "Кенедієн Гендікрефт Гілд" були притягаючі.

Енергійна й завзята вдачею, вона багато свого часу й праці посвятила для моральної й матеріальної підтримки нашої церкви, не нехтуючи при цьому обов'язки матері. Пані Шевчишин виховала двох синів, Володимира й Євгена на свідомих українців. За її запопадливим старанням обидва часто виступали з деклямаціями, належали до церковного хору та взагалі брали активну участь в молодечих організаціях. Євген, як молодий сумківець, виграв щит у красномовстві підчас нашого народного з'їзду в Саскатуні. Покінчивши вищу школу, обидва учащали до Університету.

Тут треба згадати про ще одну важну заслугу пані Шевчишин, а це, що вона із своїм мужем, який був учителем, помимо великого браку фінансових засобів у тих тяжких часах, спромоглися стягнути до себе зі Старого Краю родичів і двоє сиріт по своїй покійній сестрі, Івана й Марійку Верхоминів. Що вона

була для них дійсно доброю мамою, видно з їх доброго виховання й високого вишколення. Марія, замужна Піл, була першою українською норсою в Алберті, а Др. Іван Верхомин, учитель а пізніше визначний лікар, сьогодні широко знаний, як щедрий і великий український народний працівник і фундатор на культурному полі в Канаді.

Пані Шевчишин входила в склад різних комітетів нашої Жіночого Товариства, а саме: церковний, базаровий, куховарський, соціальний, добродійний і до відвідин хворих. Хоч її вміння праця все була пожадана, то вона ніколи не любила фігурувати на переді, любила працювати в рядах членства й завжди обстоювала за розумними стремліннями в розвитку нашої організації.

Ще про одну характеристичну прикмету пані Шевчишин треба згадати, бо вона так дуже рідко проявляється в товариському житті, а це є її здоровий, щирий гумор. Нераз у напружених або прикрих моментах її дотепний жарт і практична порада злагіднюють напруження й успокоюють нерви.

Напротязі минулих 30 літ свого життя вона й нахвилинку не зійшла з шляху свідомої ідейної ціли, якою була для неї праця для добра Української Православної Церкви. Тому недиво, що церковна громада в 1950 році вшанувала її разом з її бл. п. мужем почесним членством, як основників. Тут належить дати пані Шевчишин шире признание за її громадські заслуги й жертвенну працю. Бажаємо, щоб вона діждала 50-ліття громадської діяльності ще з кращим успіхом.

Бувші голови і вшановані членки

ПАНІ АНАСТАСІЯ МИХАЙЛЮК

Перша голова і одна з перших основниць Жіночого Товариства в 1926 році. Вшанована членка Жіночого Товариства 1956 р.

Коли 26-го серпня, 1926 року група найсвідоміших українських жінок в Едмонтоні зійшлася в домі пані Анастасії Боднарук, щоб організувати перше Жіноче Товариство в Едмонтоні, то пані Анастасія Михайлюк була пресідантою тих перших організаційних зборів.

Це зовсім не були легкі збори до перепроводження. На цих зборах було 30 жінок, але лиш 16 жінок погодилися на zorganizuvannya такого Жіночого Товариства і відразу вписалися в членство, а других 14 членок були проти zorganizuvannya такого Товариства, на тій підставі, що воно може пошкодити вже існуючому Інституту.

Але пані Михайлюк, як предсідниця на це не звертала уваги, вона перевела зорганізування Жіночого Товариства, вибрання першого заряду та перевела дискусію над цілями та плянами праці Товариства.

І на тих перших зборах вона була вибрана першою головою Жіночого Товариства. В тім першім році не було легко бути головою, бо на початках нашого організаційного життя не було ще ніяких плянів ані вказівок, як вести працю Жіночого Товариства, як є тепер.

Вона мусіла сама із членками свого нового заряду придумувати перші способи праці нашого Товариства. Виглядає, що їх перші способи і спроби були добрі, бо бачимо по звітах, що вже першого року наше Товариство мало досить гарний успіх.

Від самого початку аж до свого нестяття в 1932 році вона була дуже активною членкою Товариства. Не було такої праці, щоб вона не виконувала і не було такого комітету, щоб вона не була його членкою. Вона ще від 1927 року очолювала такі Комітети як: Комітет Господиень, Програмово-освітний Комітет, Базаровий Комітет, Церковний Комітет, Відвідування Хворих, "Тег Дей" для Церкви й Інституту ім. Мих. Грушевського і Комітет Коляди. Пізніше була ще членкою багато більше Комітетів. Але коли втратила аж двоє своїх дітей, то її здоров'я так було приупало, що через час вона не могла брати активної участі в праці Товариства.

Тепер вона живе при своїй самотній наймолодшій донці і хоч є слабого здоров'я, то ще деколи помагає працювати в Товаристві.

В 1956 році підчас 30-літнього Ювілейного свята Жіноче Товариство вшанувало її за 25-річну працю для Товариства, врученням грамоти і відзнаки. Та честь належиться їй не менше тим, що вона була першою головою нашого Товариства.

ПАНІ МАРІЯ КРЕТ

Друга Голова Жіночого Товариства в 1927 році.

Пані Марія Крет вписалася до нашого Жіночого Товариства ще 1926 року. Майже від самого початку заснування Товариства вона стала незвичайно активною членкою, яка не тільки що сама працювала, але ще й других заохочувала до активної громадської праці.

Марія Крет була образована й читана жінка й ще в перших роках існування Товариства дала членкам кілька добре приготованих і повчальних відчитів.

З початком 1927 року пані Крет була вибрана до заряду другою головою Жіночого Товариства. Маючи широке знання, вона зуміла відразу добре поводити працю цього Товариства.

Під її вмілим проводом Товариство розвинуло свою діяльність досить широко й вже в тім другім році свого існування мало досить великий успіх.

В 1928 і до половини 1929 року пані Крет була секретаркою Жіночого Товариства й як секретарка вона також виконувала свою працю дуже добре. Вона була б й на даліше з нами працювала, коли б її обставини не склалися так, що 1930 року виїхала з родиною до Вінніпегу і ми втратили її, як добру членку. За те громада у Вінніпегу скористала, де вона ще й досі живе й працює.

Її муж є відомий з того, що зібрав і приготував Українсько-Англійський Кишенковий Словар, який ще й тепер вживається. Правдоподібно, що вона й у цій та подібній праці співпрацювала зі своїм чоловіком.

ПАНІ ВАРВАРА ШАНДРО

Третя голова Жіночого Товариства в 1928 році.

Пані Варвара Шандро була одна з перших 16-ох членок, що відразу вписалася до нашого Жіночого Товариства на перших організаційних зборах. На тих перших зборах вона була вибрана першою заступницею голови. А в 1927 році знов була вибрана заступницею голови, і той обов'язок на початках вимагав дуже багато праці.

В тих двох перших роках розвитку нашого Жіночого Товариства вона причинилася дуже багато, як членка проводу в розвитку його громадської й освітньо-культурної праці. Кожна членка в проводі в той час мусіла бути "Каменяркою", бо наш нарід в той час ще не був такий свідомий, як тепер.

Будучи енергійної вдачі, пані Шандро брала участь в кожній ділянці нашого Товариства від самого початку як: у базисах, "Тег Дей", в коляді, обідах, празниках, пікніках, співала в церковнім хорі й у світським хорі на всяких концертах та імпрезах. Та вже найбільше праці вона вложила, як членка Театрального Комітету.

Майже не було одного тижня, щоб вона не грала якесь представлення, — одно-актівку чи поважну драму в кількох діях. І все вона мала важну, тяжку і трудну роль, яка забирала багато часу і труду, щоб добре вивчитися, а проби були кілька разів у тижні, а відтак вистава штуки для публіки.

Все те робилося задля культурно-народної справи, перше, щоб придбати грошей на нашу Церкву, а друге, щоб в той спосіб освідомлювати наш ще в той час не зовсім свідомий нарід. Добрі представлення часто спричинялися до пробудження національної свідомости.

В 1928 році пані Шандро була вибрана головою Жіночого Товариства. Вона була головою Товариства лише кілька місяців, аж поки не виїхала з Едмонтону, але за той час вона старалася багато зробити для Товариства.

Коли панство Шандри довший час мешкали на околиці, то пані Шандро й там дальше інтересувалася громадським і церковним життям. В околиці “Шандро” ще в 1929 році вона була організувала танки Авраменкової Школи для нашої молоді.

Коли панство Шандри вернулися до Едмонтону в 1944 році і тут замешкали настало, то пані Шандро відразу вписалася до нашого Жіночого Товариства і почала працювати в різних комітетах. Вона кілька років була активною членкою Добродійного Комітету і по кілька років ходила на колекту для “Комюнеті Чест”, “Кенсир Клиник” та помагала в Комітеті Червоного Хреста і з пакунками для скитальців в Німеччині.

Вона також дуже часто помагала в Місячних Комітетах при всяких okazіях, помагала в Комітеті Господинь і була кілька разів в комітетах Вистави Народного Мистецтва. Та найбільше причинилися до поширення українського народнього мистецтва тим, що, як референтка мистецтва Молодшого СУМК в 1952 і 1953 роках вчила молоденьких Сумківок вишивати по-українськи різними стібами. Вона помогла кожній Сумківці навчитися гарно вишивати по-українськи і помогла кожній з них вишити собі щось гарне. Також учила Сумківок писати українські писанки. Декотрі з її учениць тепер прикрасно вишивають і гарно пишуть писанки.

Тут треба ще згадати, що панство Шандри були фундаторами нашої Церкви.

Пані Шандро виховала свою донечку Діяну в українським національним дусі. Вона часто виступає в концертах, як п'яністка. Кілька років була головою Дитячого Товариства Недільної Школи, а вже кілька років є учителькою Недільної Школи. Два роки Діяна була шкільною кореспонденткою до щоденника “Едмонтон Джорнал”, а тепер учительює та вчить дітей музику на п'яно.

ПАНІ ЕММА ВЕРХОМИН

Голова Жіночого Товариства в 1931 і 1941 роках. Вшанована
Членка за 25-літню працю для Товариства 1953 року.

Пані Емма Верхомин є однією з найсвідоміших жінок в нашій громаді в Едмонтоні. Вона зачислюється до наших передових членок так в Жіночій Товаристві, як й в Провінційній і Центральній Екзекутиві Союзу Українок Канади.

Членкою нашого Жіночого Товариства вона ще стала дівчиною (панною Невчас) в 1928 році. Зразу з початку була вибрана до Комітету "Тег Дей" для Інституту ім. Михайла Грушевського. І ще того першого року вона також була вибрана заступницею секретарки, якою була цілий 1928 рік і до половини 1929 року. Коли пані Марія Крет, секретарка відійшла з Едмонтону в половині року, то вона перебрала секретарство і була секретаркою Товариства другу половину 1929 року, далше в 1930 і 1932 роках вона знов була вибрана секретаркою. А пізніше знов була рекордовою секретаркою Товариства в 1938, 1939 і 1940 роках, аж доки її не вибрано головою Товариства.

Бути рекордовою секретаркою в нашій Жіночій Товаристві шість років це є надзвичайно велика праця. Свою важну функцію рекордової секретарки пані Верхомин виконувала якнайкраще і з великою посвятою. Поза рекордування звітів з місячних і річних зборів, вона ще часто секретарювала на численних річних базарах, на річних Виставах Народнього Мистецтва, як також писала звіти до Жіночої Сторінки та не раз подавала репортажі до едмонтонських щоденників.

Пані Верхомин була головою Жіночого Товариства в 1931 і 1941 роках. В тих двох роках вона поклала дуже багато праці для нашого Товариства, а спеціально в 1941 році, коли вже наше Товариство складалося з великого числа різних комітетів, бо в той час в додатку було ще 6 воєнних комітетів. Всю ту працю голова мусіла доглядати.

Коли 1938 року засновано Комітет Матерів, то вона була його секретаркою 6 років, а заступницею голови 2 роки. А коли в 1950 році Комітет Матерів перемінено в Освітньо-культурний Комітет і засновано Дитячий Садок, то вона знов була 2 роки заступницею голови, а 2 роки головою Дитячого Саду.

Вона очолювала Просвітно-програмовий Комітет в 1949 році, а головою Освітньо-культурного Комітету була 3 роки — від 1952 до 1955. Референткою мистецтва ручних робіт для Молодшого Відділу СУМК була 2 роки (1952 і 1953) і при допомозі інструкторок провадила лекції вишивання різними стібами для дівчат.

Коли Жіноче Товариство в 1942 році перебрало Українську Школу під свою опіку, то пані Верховин була секретаркою-касиркою Комітету Української Школи в 1942-43-44-45 роках, касиркою була 1946, а головою була 3 роки (1947, 1948 і 1949). Тут вона доложила немало своєї праці й часу для корисної праці Української Школи, а спеціально тоді, коли треба було придбати фондів різними способами для провадження Рідної Школи.

Пані Верховин була учителькою Недільної Школи поперх 5 років. Була кілька років в Старшій Раді для Відділу СУМК. В 1947 році була головою Привітального Комітету. В 1938 році була в Комітеті Карпатської України для збірки фондів. Поперх 4 роки була членкою Контрольної Комісії Товариства. Багато разів була членкою Місячного Комітету.

Делегаткою на Загальний З'їзд Союзу Українок Канади пані Верховин була в 1931, 1947 і 1954 роках. Репрезентанткою до Льокальної Жіночої Ради була 6 років, — в 1933, 1934, 1936, 1940, 1942 і 1943 роках. Як голова Жіночого Товариства входила до ширшої Екзекутиви Л.Ж.Р. в 1941 році. І десь в тих роках стала членкою Комітету Умового Здоров'я, який очолювала пані Г. Е. Смит, М.А., а тепер вже другий рік є членкою Л.Ж.Р. Комітету Мистецтва й Письменства, який очолює Д. Е. Яндова.

Пані Верховин ходила колектувати речі на базарі поперх 10 років, головою базарових комітетів була кілька років, а секретаркою поперх 5 років. Таксамо ходила колядувати на Церкву й Українську Школу поперх 10 років, а давала авто їздити колядувати майже щороку.

Ще перед війною, пані Верховин була членкою V.O.N. і Червоного Хреста та спеціально все помагала в "Тег Дейс." А коли вибухла війна, то вона кілька років працювала у військових комітетах Червоного Хреста, а в 1943 році була головою головного Військового Комітету, який об'єднував всі наші військові комітети. Патім ще була членкою у Військовій, Повійськовій та Добродійній Комітеті і ходила "кенвесінг" на "Комюніті Чест." Тепер є членкою "Кенедієн Клоб."

В Союзі Українок Канади праця пані Верховин була також видатна. Коли Централь Союзу Українок Канади за головування Д. Е. Яндової була в Едмонтоні в 1935 і 1936 роках, то пані Верховин була рекордовою секретаркою, а коли Централь С.У.К. в 1954 році знов перейшла до Едмонтону, то пані Верховин була другою заступницею голови в 1954 і 1955 роках. А ще в 1945 і 1947 була членкою Статутної Комісії С.У.К.

В Албертійській Провінційній Екзекутиві Союзу Українок Канади пані Верховин була кореспонденційною секретаркою в 1933 і 1934 роках за головування Д. Е. Яндової, а відтак знова за її головування в 1937, 1938, 1939 і 1940 роках. За той ввесь час вона вложила немало труду для поширення провінційної праці Союзу, а спеціально в З'їздах та в започаткованні спільних Вистав і Музею Народного Мистецтва. І в тих спільних Виставах Пров. Екзекутиви С.У.К. і Товариства вона була секретаркою у Виставовій Комітеті десь від початку 1937 до кінця 1940 року.

Коли в 1944 році формально започатковано Філію Музею при Албертійській Провінційній Екзекутиві, то вона стала першою головою цього Музею і була його головою десять років, від

1944 до 1954 року, а від 1949 до 1954 року перебрала під своє головуство Комітет Мистецтва. В тих роках вона багато причинилася до розбудови Музейної збірки та до заведення рекордування музейних річей, як також часто в тих роках очолювала і помагала перепроводжувати наші спільні Вистави та заряджала при допомозі інших членок свого Комітету (Яндової й Івасюк) українські Виставки на Англійських Виставах "Едмонтон Генерал-крафт Гилд", зразу два рази в рік, а від 1942 року раз у рік.

Пані Верховин не тільки вложила багато щирої праці у наш Жіночій Товаристві, але вона (як і її муж, Др. Верховин) є щедрими фундаторами нашої Катедри св. Івана й Інституту св. Івана, як також є фундаторкою Фонду Фундацій ім. Наталії Кобринської для Союзу.

Пані Верховин має п'ятеро гарних дітей, яких виховує в українській душі. Найстарший Орест закінчив Університет і є фармацевтом, Ромко закінчив курс агрономії у Верміліоні і тепер фермерує, Івась і Оленка, які ходять до вищої школи, надзвичайно пописуються в музиці, а Петрусь ще ходить до середньої школи. Всі діти ходили до Української Школи, до Недільної Школи і беруть участь в СУМК.

ПАНІ МИХАЙЛИНА БУДНИК

Голова Жіночого Товариства в 1932, 1944, 1945, 1946, 1949 і 1950 роках. Вшанована Членка в 1954 р.

Пані Михайлина Будник є широко відома своєю активною діяльністю в Жіночій Товаристві при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні. Вд часу коли вступила в членство, вона чи не кожного року, брала на себе обов'язки урядниці в з'ряді або очолювала даного комітету.

Вона була головою п'ять і пів років, найдовше зо всіх інших голов, за який час доложила дуже багато часу і свого туду для успіху Товариства; 2 роки урядувала як заступниця голови. За час її урядування Жіноче Товариство перший раз започаткувало переведення весільних обідів, з чого й по нині побираємо найбільші фінансові засоби на користь церкви та інших громадських потреб.

Свою різноманітну діяльність виявляє вона найкраще в укладі праці при всяких комітетах. Комітети: Церковний, Соціальный. Відвідин Хворих, вона очолювала, вчерзі, по два роки, а також була членкою контрольної комісії, Української Школи та Недільної Школи по кілька років.

По одному рокові вела голову в таких комітетах: Повоєнним, Програмовим, Добродійним і Привітальним. В базарових комітетах, в яких вона була багато разів і роками ходила колектувати на базарі, її поміч була завжди побажана й радо прийнята. Використовуючи довголітній досвід, вона вміє заохочувати членок до гармонійної співпраці і цим забезпечує успіх базару.

Помимо великого навалу праці, дома і в Товаристві, пані Будник знаходила досить часу й витривалости брати участь у хорі, (поверх шістнадцять років) і рівночасно в театральних виставах Товариства, що в ті часи, приносило Товариству певний дохід на ведення праці, але що забирало багато більше часу, як декотрий Комітет.

Коли, в початкових роках, Товариство заряджувало збірки на власну бібліотеку, вона й до цюї праці охотно причинилася.

В додатку, не зважаючи на всяку місцеву працю, пані Будник ще учащала на збори Льокальної Жіночої Ради і чотири роки була тут представницею від Жіночого Товариства.

На протязі довгих років пані Будник вела провід в організуванні коляд підчас Різдвяних Свят, не шкодуючи ні себе ні свого авто, щоб тільки перевести це завдання з найкращим успіхом. Це потягало за собою нерідко і потребу поїхати, засніженими дорогами, й по околицях.

Дальше, на протязі двох років була касіркою Провінційальної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Алберту, а один рік заступницею голови, як також була кілька років в Контрольній Комісії, та кілька разів репрезентувала наше Товариство на З'їздах Союзу Українок Канади.

Близькою і дорогою для пані Будник є справа нашої Української Православної Церкви. В той час, коли започатковано будову Катебри св. Івана, вона (разом зі своїм мужем) посвятила безліч часу і труду для збирання пекучо-потрібних фондів на цю благородну ціль. Їх гарний взір жертвенности й посвятили заохотили неодного члена громади йти їхніми слідами. Пані Будник не шкодувала свого авто збирати гроші на Катедру.

Управа церковної громади високо оцінила цю посвяту і поміч пані Будник і в 1951 році вшановано її відзнакою і почесним членством церковної громади.

За постійну діяльність в Жіночій Товаристві, на протязі 25 років, в 1954 році вона була вшанована відповідною грамотою і відзнакою, що пані Будник дійсно належалося. А спеціально належить їй велика подяка за те, що вона такі довгі роки несла тягар проводу нашого Жіночого Товариства, а ще тоді, коли церковна громада потребувала якнайбільше грошей на будову нашої Катебри. Звичайно голова Товариства мусить найбільше напроцюватися, а ще більше напроцюється та, котра найдовше була головою.

Пані Будник належить до тих людей, що коли вона взяла на себе якийсь обов'язок, то вона старалася його виконати якнайкраще. Вона є дуже енергійна жінка й ту свою енергію використала для праці Жіночого Товариства.

Позате пані Будник виховала дві донечки і дала їм вищу школу, як також посилала їх до Української і Недільної Школи. Старша замужна за дентистом, І. Оробком, який тепер є шкільним радним міста. А молодша замужна за лікарем, д-ром Міськовим, у Віндзорі, Онтаріо.

Написала Стефанія Пауш.

ПАНІ ТЕТЯНА ЛАЗАРОВИЧ

Голова Жінчого Товариства в 1932 і 1947 році.
Вшанована в 1952 році.

Пані Тетяна Лазарович зачисляється до найсвідоміших членок, які виявляють свій організаційний хист в різних ділянках праці в нашій Жіночій Товаристві при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні.

Приїхала вона, як молоденька ще дружина ректора Інституту ім. М. Грушевського і вложила чимало свого труду та енергії, допомагаючи своєму чоловікові в його нелегкій справі — виховувати численних питомців Інституту та добрих українців і громадських діячів. Треба згадати, що пані Лазарович була заздалегідь призначена до цього зобов'язання — сама вона була рік питомкою Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

Як учителька й дбайлива мати, вона враз із своїм чоловіком зуміла виплекати в своїх чотирьох дітях небуденний музичний талант й ніжне почуття та любов до музики, і цими здібностями кожне з них нині відзначається в музичних кругах в Канаді.

Зараз після свого приїзду до Алберти, увійшла пані Лазарович в хід жіночого організаційного життя, про що свідчить ця історія:

Ще перед тим як створено Провінційальну Екзекутиву Союзу Українок Канади на Алберту, вона була два роки представницею головної управи Союзу на Алберту. Пізніше, була два роки секретаркою, рік касієркою а два роки заступницею голови Провінційальної Екзекутиви.

В Товаристві вона цікавилася постійно всякими ділянками народної й культурної праці. Найдовше була рекордовою секретаркою Товариства на протязі п'яти і пів років, один і пів року була головою Товариства, один рік заступницею секретарки, рік фінансовою секретаркою, один рік фінансовою секретаркою-касієркою, три роки заступницею голови і кілька років секретаркою базарного комітету, а два роки була головою Української Школи.

Довший час була головою Театрального і Програмового Комітету, а один раз членкою контрольної комісії. Брала участь в хорі, в колядах та всяких підприємствах Товариства, коли тільки мала змогу чимось допомогти. Була членкою Комітету Червоного Хреста, воєнної і повоєнної праці, Рідної і Недільної Школи.

На серці завжди лежала її справа нашої Недільної Школи. Всякими способами старалася розвинути цей найважливіший чинник релігійного життя, закорінити в молоденьких дитячих серцях любов до своєї церкви, до краси нашого обряду, до народних зви-

чаїв і традицій. Довгі роки була учителькою а кілька років головою Комітету Недільної Школи. Можна сміло сказати, що нині наша взірцева Недільна Школа завдячує до певної міри свій розвій старанням і дбайливості пані Лазарович. Всі ділянки в проводі і в комітетах вона виконувала старанно і щиро.

Поза своїми родинними обов'язками та працею при Товаристві Тетяна Лазарович бере активну участь також в Льокальній Жіночій Раді і вісім років була тут представницею від нашого Товариства, а як голова входила один рік в склад ширшого заряду цієї Льокальної Ради. Також виявляє зацікавлення і діяльність в YWCA, де була довший час в Комітеті і від цієї організації була кілька років репрезентанткою до Льокальної Жіночої Ради. Вона також є членкою Екзекутиви Комітету Горожанства і членкою Канадійського Клубу.

Пані Лазарович дбала про те, щоб її діти ходили до Української та Недільної Школи, брали участь в хорі та концертних підприємствах, а рівно ж були активними членами СУМК і Молодого Братства при Церкві.

В 1952 році на святі річниці Товариства вона була відзначена Жіночим Товариством за її постійну, активну діяльність на протязі 25 років тим, що вручено їй відзнаку та грамоту. Пані Лазарович вповні цього собі заслужила за свою довголітню працю в нашім Товаристві, а спеціальне призначення належить їй за такі довгі роки секретарської праці та за очолювання різних комітетів. Тепер вона є першою заступницею голови Товариства і далі ще вкладає багато труду в громадській праці.

написала Стефанія Пауш.

ПАНІ СОФІЯ ВАСИЛИШИН

Голова Жіночого Товариства в 1933 році.

Пані Софія Васишлишин, значна членка Товариства і Союзу, вписалася до Жіночого Товариства ще при кінці 1932 року. І вже в нашім Товаристві є 25 років активною членкою, хоч вміжчасі учительувала кілька років на околиці.

Ще перед тим (1928 року) вона була одною з основниць, членкою і головою Жіночого Товариства в Борден, Саск. Пізніше (в 1929 році) була членкою Жіночого Товариства в Геффорд, Саск., де учительувала. В 1930 році переходить учителювати до Смоки Лейк в Алберті і там при допомозі Ганки Романчич, пані В. Чумер та інших організує Жіноче Товариство. В 1931 році учителює в Стрію, Алберта, де гуртує дівчат. Як

учителька вона всюди вчила по шкільних годинах по-українськи і приготувляла представлення та дитячі концерти.

В літі 1932 року її чоловік був покликаний на ректора Інституту Михайла Грушевського і тут в Інституті вона два роки працювала між дівчатами. В 1933 році була заступницею секретарки Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Алберту, а рівночасно й головою Жіночого Товариства перших 4 місяці.

В 1934 році вона була секретаркою Провінційної Екзекутиви, а в 1935 і 1936 роках була головою Провінційної Екзекутиви на Алберту і як голова входила до Централі Союзу Українок Канади в ролі другої заступниці голови. В 1947 році знов була головою Провінційної Екзекутиви, 1948 року заступницею голови, а 1952 і 1953 роках провінційною референткою освітньо-культурної праці.

Коли підчас ревізії статуту С.У.К. Статутова Комісія запропонувала до складу Комітетів додати ще Комісію Стипендій, так як має І.О.Д.Е., то цю справу зреферувати на З'їзді покликано Софію Василишин. Відтак вибрано її референткою, якою була кілька років.

В 1954 і 1955 роках пані Василишин була референткою цивільної оборони при Союзі Українок Канади. В першій році Централі Союзу Українок вислала її на курс цивільної оборони до Оттави.

Рівно ж в 1954 і 1955 роках вона була третьою заступницею голови Союзу, а в 1956 році була вибрана головою Союзу Українок Канади, де вона вже рік працює даючи відділам свій провід для поширення їх освітньо-культурної праці. Головство Союзу завжди вимагало й вимагає великої праці, витривалості та уваги, бо це є найбільш відповідальна жіноча посада у нашій організації в Канаді.

Цього року була вибрана делегаткою репрезентувати Союз Українок Канади на конгресі Національної Жіночої Ради в Монреалі і була як гість на конгресі Міжнародної Жіночої Ради.

В нашій Товаристві поза головою, пані Василишин була ще головою й в різних комітетах. Очолювала впродовж кількох років Культурно-Програмовий Комітет, Освітньо-Культурний та рік чи два очолювала Привітальний Комітет. Кілька років брала участь в комітетах Вистави Українського Народного Мистецтва та була членкою багатьох інших комітетів.

В 1949 році в осіні допомогла zorganizувати при нашій Церкві молодший Відділ СУМК, який Жіноче Товариство прийняло під свою опіку й якого вона була першою головою в 1950 році. Тут вона положила чимало праці, щоб розвинути програму і працю молодого Відділу СУМК.

Вона також кілька років була учителькою Недільної Школи. А в 1951 році була головою Ювілейного Комітету, і перепрограмувала програму ювілею 25-их роковин нашого Товариства, підчас якого вшановано Почесним Членством наших основниць та вишановано кілька перших членок.

Пані Василишин виховала дві донечки, які брали участь в СУМК і в програмах Товариства. Одна закінчила Університет в Домашній Економії й працює, а друга закінчила вищу школу й музику та одружилася.

ПАНІ МАРІЯ САЙК

Бувша голова й Вшанована Членка Жіночого Товариства

Пані Марія Сайк належить до тих членок, які вписалися до Жіночого Товариства ще в першому році його існування. Як свідомі і щира українка вона постійно щороку працювала для добра нашого Товариства. В 1951 році на Ювілейнім Святі з нагоди 25-ліття Жіночого Товариства вона була вшанована відзнакою Товариства за її 25-літню громадську велику працю для того ж Товариства. В тім році вона була членкою Ювілейного Комітету.

Ще в перших роках вона була активною членкою в різних ділянках праці Товариства і очолювала різні комітети. В роках 1927 і 1928 вона очолювала Церковний Комітет і була господинею; а в 1929 році очолювала Забавовий

і Програмовий Комітет. Спеціально добре пописалася, коли вона очолювала Театральний Комітет в 1930 році. Того року при допомозі голови Товариства пані Галюк, вона приготувала 13 представлень і кілька з них були повторені по два рази. Пані Сайк в той час сама часто брала участь як аматорка в цих представленнях. В тих перших роках вона брала участь в "Тег Дей" для Церкви і нашого Інституту.

В 1930 році вона була заступницею голови, а в 1933 році була головою нашого Товариства, і в той час вона поклала багато своєї праці для його добра. Кожного року вона була активною членкою а часто і головою в різних комітетах Товариства. Кілька років була членкою Военного і Повоєнного Комітетів, а також кілька років була членкою Червоного Хреста і "Супер-флуїті Шап." Поверх 8 років помагала в "Тег Дей" Юнацького Червоного Хреста і помагала перепроводжувати чаї Червоного Хреста. Брала участь в збірці і в "Тег Дей" на фонд помочі для потерпілих від повіні в Бритіш Колумбії.

Пані Сайк часто очолювала різні комітети підчас Вистав Народного Мистецтва, наприклад: комітет продажі вишивок, фартушків і печива, комітет чаю і програми. Попри це поверх 10 років ходила збирати речі на базарі, багато років була членкою, а кілька років головою Базарового Комітету. Поза згадану працю, ще була головою й інших Комітетів Товариства по кількох роках як: Соціального, Освітньо - програмового, Театрального і Комітету Відвідин Хворих. Кілька років була членкою Добродійного Комітету, в яким положила багато праці.

Що вже відноситься до Місячних Комітетів і до Комітету помочі господиням, то вона так, як її сестра Ева Ганасик, була членкою Комітету кожного року впродовж довгих років, деколи була по два рази в рік, а багато разів очолювала Місячні Комітети, беручи на себе повну відповідальність за обіди чи перекуски.

Колись на початках пані Саїк багато років ходила колядувати на Церкву і кілька років співала в Церковнім хорі. Була 4 роки в Контрольній Комісії Товариства. Про неї можна сказати, що коли вона візьме, який важний обов'язок на себе, то вона його напевно старанно виконає.

Пані Саїк виховала дві гарні донечки, які покінчили вищу школу і брали участь в молодечих організаціях відділів СУМК і в Товаристві Недільної Школи. Вони роками співали в Церковнім хорі і ходили колядувати на Церкву. Підчас війни, як членки Дівочого Товариства "Зірка", брали активну участь впродовж 4 роки в праці Червоного Хреста "Блод Донорс Клини" та в інших. Тепер вони обидві одружені.

ДОБРОДІЙКА МАРІЯ ГРИЦИНА Бувша голова Жіночого Товариства.

Добродійка Марія Грицина була два роки головою жіночого товариства в Шіго, Саск., — ще в 1926 і 1927 роках. В тій місцевості вона вчила Українську Школу і помагала вчинити Недільну Школу, помагала займатися концертними програмами та приготувляла представлення. Також помагала в обідах, базарах, а попри це виглошувала промови, що їх приносив день.

В 1928 р. добр. Грицина zorganizувала жіноче товариство ім. Святої Ольги в Толстей, Ман., і була його головою від 1928 до 1931 року. Там вона вчила Рідну Школу і також вчила Недільну Школу, брала живу участь в кожній ділянці праці того товариства. Вона

вчила дівчат і жінок українського вишивання і мереження.

В 1931 р. вона zorganizувала Жіноче Товариство ім. Святої Анни в Давфин, Ман., і була його головою 2 роки, від 1931 до 1933 року. Як і в попередніх місцевостях так і в Давфині вона вчила дітей в Українській й у Недільній Школі, а жінок вчила українського вишивання і мереження. Була два роки репрезентанткою Провінційної Екзкутиви С.У.К.

1933 року добр. Грицина перенеслася з родиною до Едмонтону і була тут членкою нашого Жіночого Товариства від 1933 до 1940 року, вона відразу взяла участь в громадській праці нашого Товариства. Була вибрана його головою в 1934 році і за її ініціативою і старанням при Товаристві zorganizовано в 1938 році Добродійний Комітет. Вона очолювала цей Комітет протягом двох років і була його активною членкою аж до свого виїзду з Едмонтону.

Добродійка Грицина була кілька років у Комітеті Відвідин

Хворих, а по кілька років була в таких Комітетах: Базаровім, Церковнім, Виставовім і в Комітеті Недільної Школи.

В 1940 р. вона з родиною переїхала до Вакав, Саск., де перебувала аж до 1946 року. Там зорганізувала українську школу, в якій учила дітей рідної мови. Також зреорганізувала там жіноче товариство, котре було занепало, і брала участь у всіх його підприємствах. В тих же роках вона також зорганізувала Жіноче Товариство в Кадворт, Саск.

Від 1946 до 1948 року вона з родиною замешкала в парафії в Йорктон, Саск. Там вона належала до Жіночого Товариства і брала активну участь в його праці, а попри це учила Українську і Недільну Школу.

Від 1948 до 1950 р. добр. Грицина замешкала знов у Давфіні, Ман., і там дальше працювала при Жіночій Товаристві, виголошувала промови на День Матері, концертах та інших okazіях. Поча те вчила Українську і Недільну Школу.

В 1950 р. родина о. Мітрата Грицини перенеслася до міста Вінніпегу і була там до 1955 року. В тих роках добр. Грицина належала до трьох жіночих товариств: (1) ім. Лесі Українки при Катедрі Св. Тройці, де була 2 роки референткою освітньо-виховавчого комітету; (2) ім. Ольги Кобилянської при Церкві св. Михаїла, де була 2 роки в контрольній комісії, і (3) була членкою Жіночого Товариства при Соборі Святої Покрови, і в тому товаристві була членкою програмового комітету.

В роках свого перебування у Вінніпегу добр. Грицина була 2 роки в контрольній комісії Союзу Українок Канади і в тих же роках зорганізувала Жіноче Товариство в Сарто, Ман., в якому була членкою.

Від 1955 року добр. Грицина знов є активною членкою Жіночого Товариства при Катедрі Української Православної Церкви. Вона помагає в різних ділянках праці Товариства та учить Недільну Школу. Любить займатися квітами кслю Церкви і прикрашувати Церкву. Вже третій рік є вона членкою Музейного й Мистецького Комітету Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади, помагала в спільних Виставах українського народного мистецтва при нашій Катедрі, а таксамо очолювала Виставки збірок мистецтва з околиць. Також помагала в Українських Виставах, заряджених для англійської публіки, з яких одна відбулася на албертійськім Університеті на виставі "Кенедієн Гендікрефт Гилд", а друга на отворенні Авдиторії в Едмонтоні. Треба признати, що вона взагалі щиро працювала в тім Комітеті для поширення і збереження українських вишиваних речей.

Добродійка Грицина є дружиною о. Мітрата Є. Грицини, який є настоятелем нашої Катедри. Вони виховали сина і дочку, які досягнули вищу науку і тепер учителюють. Одарка скінчила університет в Манітобі й досягнула степнь В.А.

ПАНІ ВАРВАРА МАЛАНЧУК

Голова Жіночого Товариства в 1936, 1937 і 1939 роках.

Пані Маланчук належить до найбільш активних членок нашого Товариства, яка вже впродовж 25 років щиро і невпинно працює для добра Жіночого Товариства та нашої громади взагалі.

Вона належить до тих членок, які вміють пристосувати себе до всяких обставин, і завжди старанно виконує всякі обов'язки, які Товариство на неї накладає.

Пані Маланчук була головою Жіночого Товариства три роки, (1936, 1937 і 1939). В тих тяжких і прикрих часах депресії вона сповняла свій важний обов'язок якнайкраще.

Вона не тільки старанно працювала, щоб придбати потрібні фонди для підтримки Церкви, але також для того, щоб поширити

освітньо-культурне життя при Товаристві.

Дальше, була вона в Товаристві один рік заступницею голови, один рік касієркою і кілька разів в контрольній комісії.

Поза те вона була активною членкою в різних комітетах і по кілька років очолювала багато комітетів.

Та вже найдовше була вона в Комітеті Господинь і в місячних комітетах і майже неможливо пригадати собі якогось великого обіду чи якоїсь імпрези з перекускою, в яких пані Маланчук не брала б участі в кухні чи коло урядження столів.

В місячних комітетах вона помагала яких 20 років, з того не менше як 10 разів очолювала їх. В Комітеті Господинь була 10 років і очолювала його як головна господиня три роки.

Як голова Товариства вона в 1937 і 1939 роках очолювала частину спільної вистави народнього мистецтва, яку Товариство заряджувало і устроювало спільно із Провінційальною Екзекутивою Союзу Українок Канади.

Відтак впродовж 20 років вона була в комітетах майже кожного року та очолювала комітети продажі печива, вишивок і писанок, підчас вистави багато разів.

Поза те пані Маланчук була членкою Церковного Комітету довгими роками і очолювала цей Комітет чотири роки: колись два роки, а в 1954-5 знова два роки. В цім Комітеті вона посвятила масу часу і праці для прикрашення Церкви. Вона вишила гарний обрус на тетропод в Церкві.

Очолювала кілька років базарові комітети, була членкою комітету багато разів, поверх 10 років збирала речі на базарі не раз по кілька днів а часами по тижневі.

На курсах вишиття від половини тридцятих років пані Маланчук багато разів вчила жінок і дівчат українського хрестикового вишивання, а таксамо дуже багато сама вишивала речі на базарі і вистави. Довгими роками колядувала на Церкву.

Як голова Товариства вона входила до ширшого заряду Льокальної Жіночої Ради через два роки, а також була делегаткою від нашого Товариства до цієї Ради.

Впродовж кількох років була членкою дорадчого комітету Недільної Школи в часі, коли її донька була в проводі Дитячого Товариства Недільної Школи. Була також в надзірній раді старшого і молодшого відділів СУМК.

Підчас війни пані Маланчук була кілька років активною членкою в нашій комітеті Червоного Хреста: до шиття, плетення, тег-дей і “суперфлюїти шап.”

За її 25-літню щиру працю для нашої громади, Жіноче Товариство складає їй сердечну подяку і признання.

Пані Маланчук виховала трое дітей, які ходили до української Недільної Школи. Одна донька скінчила Університет; друга учительює, а син також покінчив вищу школу.

ДОЦЯ Е. ЯНДОВА

Голова Жіночого Товариства в 1938 році.

Пані Доця Яндова є визначна і много заслужена українська суспільно-громадська діячка та журналістка в розвою Української Жіночої Організації в Канаді, а то в Сюзі Українок Канади. Вдачею рухлива і відважна, повна індивідуальности, свідомости та своїм захопленням і завзяттям до народньої праці була одною з тих, що відограла провідну роль в житті розвою Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі впродовж минулих 25 років.

Вродилася в Гімлі, Манітоба, й походить з свідомого українського роду, Антона й Анни Конашевичів, що прибули до Канади в 1900 році. Поза те, що батьки виховали її на свідому українку, вона осягнула свою вищу освіту в Саскатуні, де була шість літ студенткою в Інституті ім. Петра Могили. Брала живу участь в Студентському Кружку “Каменярі”, світським і церковним хорі та належала до Дівочого Гуртка Могилянок як одна з провідниць і була також в 1925-26 роках настоятелькою над дівчатами.

Почала вона інтересуватися народньою працею і жіночим рухом ще дуже молодою дівчиною, будучи студенткою в Інституті ім. Петра Могили. Тут наведу цитат з Ювілейної Книги Союзу Українок Канади "Чверть Століття": "Визначною статтю в жіночій русі в Канаді є Доця Яндова. В той час вона була студенткою в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні, належала до дівочого гуртка Могилянок і була членкою від початку Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні. Жива, енергійна і дуже здібна, вона захоплюється планами та потребами жіночої організації в Канаді. І такою вона залишилася назавжди в організаційній та народній праці. Поселившись опісля в провінції Алберта, вона відзначилась там в організуванні поважного числа відділів Союзу."

Як Могилянка, була одна з молодших основниць Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні в 1923 році, де якого Товариства належала впродовж 9 років, і в яким занимала уряди в зарядах по два роки як: голова Товариства, секретарка, заступниця, касієрка і реджісерка (ще дівчиною в 1924-25 роках), як секретарка була перша делегатка Товариства на першій Жіночій З'їзді Союзу Українок Канади. Це Жіноче Товариство було перше в Канаді, що стало відділом Союзу Українок Канади.

В тім Товаристві вона щиро віддала свій талант та наймолодший цвіт свого життя для різних громадських і народних справ. Поза те грала представлення, співала в церковній і світській хорі та кілька років була секретаркою Церковного Сес-трицтва при Українській Православній Церкві в Саскатуні.

Доця Яндова є одною з чотирьох перших основниць Союзу Українок Канади, за що була відзначена і вшанована Почесним Членством в 1952 році на Ювілейній З'їзді Союзу Українок Канади у Вінніпегу. Від часу заснування Союзу вона працювала довгі роки в проводі Централі: в першій році — 1927, була заступницею касієрки, від 1928 до 1932 — 3 роки була заступницею секретарки, а один рік, коли перша секретарка була хвора, виконувала працю секретарки; в 1932 році була касієркою; в 1933 і 1934 роках була заст. голови, а відтак, як Провінційна голова, ще була кілька років заступницею голови Союзу, а в 1935 і 1936 роках була головою Союзу Українок Канади.

В перших двох Статутівих Комісіях була членкою, а третій раз в 1945-47 була головою Статутівих Комісії Союзу Українок Канади. При співпраці Комітету перевела ревізію статута і на підставі прийнятої ревізії написала новий зміст Статута для Союзу Українок Канади; для Провінційних Екзекутив та для Відділів, а на прозьбу Союзу в 1947 році, переклала його на англійську мову. Ця важна ділянка приготування і друкування нового Статуту Союзу для Відділів у двох мовах забрала її поверх два роки тяжкої праці, бо Статут приймався аж на двох З'їздах і вона мусіла 50 сторін Статуту в одній і другій мові передруковувати по три і чотири рази. Цю працю вона також виконала для Союзу Українок Канади, зовсім безплатно.

В 1934 і 1935 роках приготувала і зредагувала дві книжки — річників — звітів Жіночих З'їздів і відділів Союзу Українок Канади, а в 1936 році була редакторкою першої Ювілейної Книжки Союзу Українок Канади. Від 1942 року до половини 1950 року Доця Яндова була референткою освітньо-культурної праці Союзу Українок Канади, якій посвятила багато своєї діяльної і

писаної праці для поширення освіти, Комітетів Матерей та Дитячих Садків. За її ініціативою в закликах на Жіночій Сторінці в "Українським Голосі" і в Обіжниках, повстало кілька Комітетів Матерей, а відтак кілька Дитячих Садків: в Едмонтоні, у Вінніпегу, Етелберт, Саскатуні, Торонті, Монтреалі, Венкувер, Геффорд та в кількох інших містах.

На початку заснування Жіночої Сторінки в "Українським Голосі" впродовж 5 років була членкою редакційного Комітету, а відтак від 1932 року була головною редакторкою Жіночої Сторінки в "Українським Голосі" понад 10 років, лиш з одним перервом двох років, коли в 1935 і 1936 роках вона була головою Союзу Українок Канади, а Савеля Стечишин була редактокою. Та й в той час вона майже постійно писала до Сторінки. Через слабе здоров'я десь в 1943 році зрезегнувала з головної редакторки, але на бажання З'їзду і голови Союзу продовжувала свою журналістику, як співредакторка впродовж кілька років і дописувала до Сторінки в "Українським Голосі" аж до 1952 року. Всю цю повище згадану широку журналістку працю для Союзу вона, як все виконувала добровільно й зовсім безплатно та сама покривала свої видатки зв'язку з писанням.

Весною 1932 року Доця Яндова була делегаткою Союзу Українок Канади з Савелею Стечишин на Конгрес Союзу Українок Америки і в повороті з Конгресу вони зробили обїздку з відчитами по відділах Союзу Українок Канади. Вони відвідали відділ в Монтреалі й п'ять відділів в Онтаріо, де zorganizували і приєднали до Союзу кілька нових відділів. Також по дорозі відвідали з промовами три відділи в Манітобі й три відділи в Саскачевані. Відтак того року восени вона зробила поїздку з відчитом по всіх відділах і жіночих товариствах в Алберті й при тій нагоді zorganizувала і приєднала кілька нових відділів для Союзу Українок Канади. Всю цю згадану поїздку по відділах в Канаді вона зробила своїм автом і своїми коштами. В той час Союз Українок не мав ще грошей на такі видатки, тому організаторки Союзу мусіли від себе докладати до коштів.

Бути головою Союзу Українок Канади це вже є найвище досягнення, яке можна досягнути в нашій жіночій Організації. В 1936 році 10-літний Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади вшанував Доцю Яндову за її велику і щире народню працю для Союзу, вибираючи її одноголосно Почесною Головою Союзу Українок Канади, якою вона була кілька років за головства Савелі Стечишин. Перед нею Почесною Головою була Савеля Стечишин.

В 1932 році, родина Яндів перебирається до Едмонтону на сталий побут. Пані Яндова не перериває своєї діяльності в організації, але відразу записується в членство нашого Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві й разом з нами щиро працює до сьогодні.

Зараз при кінці 1932 року вона була вибрана головою Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Алберту, і була головою Екзекутиви в 1933 і 1934 роках. В 1935 і 1936 роках головний З'їзд Союзу вибирає її головою Централі, але вона на 1937 рік не приймає головства Союзу через маленьку дитину і слабе здоров'я. З початком 1937 року її знова вибирають на голову Провінційної Екзекутиви на Алберту, якою вона була 4 роки, до кінця 1940 року, коли з причини слабости знова зрезегнувала. Провінційний Жіночий З'їзд в 1940 році також вшанував Доцю Ян-

дову за її щирю і довголітню працю, вибираючи її Почесною Головою, а відтак в 1944 році, Провінційний З'їзд С.У.К. вже другий раз вшанував її Почесною Головою.

Підчас свого урядування, як голови вона часто робила поїздки по провінції, скликала жіночі наради і зсуду захоплюючими промоваи перекопувала всіх про потребу організації та просвіти для нашого жіноцтва. Вона розгортала працю Екзекутиви щораз краще з кожним роком й її живий ясний погляд і патріотичне захоплення до народної справи довели до великих організаційних успіхів, бо коли до її приїзду до Едмонтону в липні 1932 року Союз Українок Канади в Алберті мав лише 4 відділи, то з кінцем 1940 року число відділів Союзу побільшилося до 30 відділів. В ті часи вона зорганізувала при допомозі Екзекутиви багато нових жіночих товариств, які стали відділами Союзу Українок Канади, а вже існуючі жіночі товариства, переконала, щоби стали відділами Союзу.

Як одна з ініціаторок зродження думки створення Музею Мистецтва в Саскатуні, вона ще в роках від 1935 до 1938-их, сильно підтримувала думки і задохи головної ініціаторки, Савелі Стечишин в започаткованні головного Музею Союзу в Саскатуні. Вона ще в 1938 році на засіданні Екзекутиви і на З'їзді піддала думку заснувати філію Музею в Едмонтоні, яку справу підтримувала через кілька років, та рівночасно поширювала знання і заінтересування в всіх галузях народного мистецтва. За її ініціативою, в 1937 році, започатковано спільні веснянні Вистави Народного Мистецтва Провінційної Екзекутиви зі Жіночим Товариством з чаєм та продажем вишивок і печива. Брала провідну участь у переведенні 20 Вистав Народного Мистецтва, а перед тим в кількох провінційних і в кількох великих Виставах Союзу.

Належала поверх 20 років до "Кенедієн Гендікрефт Гілд" і кілька років входила до його Екзекутиви, де часто брала участь у його виставах з виставками українських вишивок нашого мистецтва. Останніх 4 роки вона є головою Музейного й Мистецького Комітету при Албертійській Екзекутиві, а попередно впродовж кілька років була активною членкою цього Комітету. Тепер є в заряді провінційного урядового Комітету "Елайд Артс", який був зарядив Вистави підчас отворення Міської Авдиторії.

Підчас війни була провінційною референткою Военної Праці Екзекутиви С.У.К. через 4 роки та кілька років референткою Повоенної Праці. В цих двох ділянках вона вклала немало праці. В першій: поміч Албертійських відділів українським воякам, кантині і в праці Червоного Хреста; в другій: поміч з пакунками скитальцям і в переселенні новоприбулих. Ось тут цитат з Ювілейної Книги "Чверть Століття": "Одна з заслужених членок Союзу, Д. Е. Яндова з Едмонтону, допомгла багатьом скитальцям пересилитись до Канади, вишукуючи для них працю та збираючи зфідейвіти від фермерів." В 1942 і 1943 роках була секретаркою ТУС в Едмонтоні.

На протязі 25 років в Едмонтоні, пані Яндова занимала різні посади в зарядах та в Комітетах Жіночого Товариства й є одною з тих, які своєю щирою працею причинилися до великого поступу і успіху Товариства. Жіноче Товариство складається з різних комітетів, які є допомоговим чинником у виконанні обширної праці. Доця Яндова очолювала різні комітети Товариства, де

вложила багато часу, сили і доброї волі. За її ініціативою започатковано Свято Книжки і бібліотеку в Товаристві. Вона піддала думку заперенумерування жіночих журналів: "Жіночу Долю", "Нову Хату", "Жінку" і "Наше Життя."

В 1938 році занимала пост голови Товариства, в 1939 році була заступницею голови. Ще в 1933 році була вибрана заступницею секретарки, а коли виринула потреба приготувати резолюції й мемурандо в справі голоду на Україні, до Льокальної Жіночої Ради, в англійській мові, то вона прийняла на себе обов'язок ще й кореспонденційної секретарки, і так пізніше в кількох роках з конечної потреби занимала тих два пости. Заступницею секретарки була п'ять років, кореспонденційною секретаркою була п'ять років, а в 1934 і в першій половині 1935 року з причини резигнації інших, виконувала обов'язок рекордової секретарки, поза те була кілька років Базаровою секретаркою.

В 1938 році започаткувала Комітет Матерів при Жіночій Товаристві для поширення самоосвіти і на протязі 12 років була головою того Комітету. Відтак вона зорганізувала Дитячий Садок при допомозі членок Комітету Матерів, який вона очолювала через перших два роки, потім була три роки заступницею голови, кілька років дорадницею та є його фундаторкою, що жертвувала на початок \$50.00, а відтак від 1950 року по \$25.00 річно на продовження виховної праці Садочка, який вже існує з гарним успіхом вісім років. В 1950 році Комітет Матерів перетворено у Освітньо-культурний Комітет, який опікувався Дитячим Садком в перших роках поза культурну працю, а тепер існує для цілей поширення освіти і культури, який вона очолювала два роки.

Коли в 1942 році за її ініціативою Жіноче Товариство перебрало Українську Школу під свою опіку, то вона була його першою головою та при допомозі секретарки Е. Верхмин зреорганізувала та поставила Українську Школу фінансово на ноги, заряджуючи для тієї цілі чайні прийняття, концерти св. Николая, Свято Книжки і День Матері при допомозі учительки С. Магус, та річну коляду. Головою Комітету Української Школи вона була п'ять років в 1942, 1943 і 1944 роках, а відтак у 1954 і 1955 роках. В перших роках побільшила Дитячу Бібліотеку Української Школи, даруючи поважну скількість своїх дитячих книжок.

Позате вона по кілька років очолювала Освітньо-програмовий Комітет; різні Виставові Комітети Товариства; Базарові Комітети; ходила збирати речі на базарі поперх 10 років; ходила колядувати на Церкву поперх 15 років; була в Місячних Комітетах багато років і багато разів делегаткою на з'їзди С.У.К. та К.У.К. В 1938 році Доця Яндова очолювала Комітет Товариства для збірки-помочі Карпатській Україні, для якої посвятила два місяці часу з автом і при допомозі інших членок Комітету причинилася до поважної збірки грошей.

За її старанням Жіноче Товариство восени 1932 року вписалося до Едмонтонської Льокальної Жіночої Ради, і яких 20 років була там репрезентанткою Товариства. Також була активною членкою Екзекутиви Льокальної Ради на протязі довгих років: була там 3 роки першою заступницею голови, а кілька років другою і третьою заступницею. Очолювала там же різні Комітети: освітний, самообразування, умового здоров'я, проми-

слу і професії, радіо-кіна і друкованих матеріалів, горожанства, а найдовше, аж 6 років Іміграційний Комітет, а тепер є головою вже третій рік Комітету Мистецтва і Літератури. В її гостиннім домі відбулося три великі чаї для різних потреб і цілей Льокальної Жіночої Ради. Перших два вона сама урядила.

Частинно завдяки її впертим і вмілим старанням, Союз Українок Канади був прийнятий в членство всеканадійської Національної Жіночої Ради. В 1954 році Доця Яндова була відзначена життєвим членством в Льокальній Жіночій Раді за її довголітню заслужену працю в тій Раді.

В 1956 році Доцю Яндову відзначено і вшановано почесним доживотним членством у Всеканадійській Національній Жіночій Раді. Це відзначення було за її особисті заслуги для Льокальної й Національної Жіночої Ради, як також за загальну велику громадську працю в Едмонтоні.

Підчас другої Світової Війни, Доця Яндова виконувала дуже багато різної воєнної праці. Була членкою Екзекутиви Червоного Хреста кілька років, і була кілька років в Провінційній Дерекції Червоного Хреста, як репрезентантка Українців воєнної праці в Алберті. Впродовж війни вона входила в різні ділянки і комітети воєнних змагань Червоного Хреста.

В Жіночій Товаристві вона була головою Комітету Червоного Хреста і Воєнної Праці в перших трьох роках війни і була членкою того Комітету до кінця війни. Відтак кілька років по війні ще очолювала Повоєнний Комітет. Кілька років репрезентувала Товариство і була членкою дирекції Комітету Контрольних Цін; Ради Жіночого Добровільного Бюра; була Пресовою Референткою бюра щадничих значків; була в дирекції Воєнних Бондів; брала участь у збірках воєнних фондів і була директоркою 4 роки відділу Дарування Крови Червоному Хрестові. У всіх тих вичислених ділянках вона положила незвичайно багато праці й труду. Її активність підчас і після війни була така велика, що в 1948 році вона була назначена Іміграційним Бюром а відтак і Комітетом Українців Канади, головною референткою албертійського Комітету Приспосіблення і Праці для новоприбулих українців, і там була поверх 6 років.

В 1949 році вона виїхала з мужем з доручення КУК та ІРО до Європи на обїздку по українських таборах, як соціальна репрезентантка і робітниця в справі помочі й спровадження українських скитальців до Канади. Відвідавши поверх 20 українських величезних таборів у Німеччині і поверх 10 таборів та скитальських осередків по багатьох інших державах, вона з мужем була ще запрошена Директором і його заступником Американської Місії ЗУДАК-у обїхати більші міста Східної Америки в справі заохоти до помочі і переселення скитальців.

Повернувши з Америки вони взяли у Віндзор авто і на позицію ІРО і КУК-а зробили обїздку по всіх більших українських осередках Канади, починаючи зі Східної Канади в справі збирання аплікацій для спровадження новоприбулих і для збірки помочі українським скитальським вдовам і сиротам. Повернувши до Едмонтону вони поверх року продовжували такі поїздки на околицю в Алберті збираючи аплікації від фермерів на приїзд новоприбулих до Канади. Всі ті згадані поїздки й працю вони виконували своїм коштом. В Едмонтоні вона своєю теплою при-

язністю зустрічала новоприбулих на стації, їздила шукати їм працю і приміщення. Цю шляхотну і добровільну працю для їх добра вона продовжувала кілька літ з добрим успіхом. Завдяки її старанням і впливам між англійцями багато найновіших українців з Європи знайшли добру працю або й посаду по своїм фаху. Ми всі знаємо, як багато вона посвятила часу, коштів та здоров'я для помочі й переселення новоприбулих а вже найбільше повинні про це знати ті, котрими вона так совісно заопікувалася.

Коли у червні в 1948 році була повинь в Брітіш Колумбії, тоді населення в околицях вздовж "Фрейзер Велій" потерпіло страшне матеріальне знищення домів і зруйнування збіжжя, городини і овочевих садів, а між тими, що потерпіли, було 40 відсотків українського населення. Доця Яндова впродовж 6 тижнів очолювала Комітет Допомоги Повіні у Венкувері, який з рамені Червоного Хреста провадив гуманну та помічну працю в потерпівших околицях довкола Венкуверу. Вона була призначена спеціально для помочі українцям. Коли вона вернулася з Венкуверу, то зараз Мейор Едмонтону, Геррі Ейнлі, і директор Червоного Хреста, Роберт Мюр, призначили її директоркою збирання грошей для Фонду Повіні в Брітіш Колумбії. Вона очолювала поміч в збірці від 32-ох організацій і 160 жінок. Цей Комітет "Б. С. Флод Реліф Фонд" під її директивною із мужеським Комітетом причинився до збірки \$38,000.00 у двох місяцях.

На полі журналістики, Доця Яндова колись довгі роки редагувала Жіночу Сторінку в "Українським Голосі", а тепер вже другий рік редагує Жіночий Відділ в "Канадійським Фармері." Поважне число її статей і коротких оповідань містилися в інших українських і англійських журналах, календарях та ювілейних книжках. Книжка збірки її друкованих матеріалів, яка обіймає біля 400 сторін, вже надрукована і в скорім часі вийде з друку. На припоручення Жіночого Товариства в 1951 році, Доця Яндова збрала інформації й написала 25-літню історію Жіночого Товариства до Ювілейної Книжки Союзу.

При кінці 1956 року, на просьбу зборів Жіночого Товариства, пані Яндова згодилася зібрати, написати і зредагувати 30-річну працю-історію нашого Товариства до Ювілейної Книжки, над якою вона посвятила поверх рік старанної праці, яку членки оцінюють. Вона також збрала поверх \$500.00 за оголошення до цієї Ювілейної Книжки на покриття коштів її видання.

Доця Яндова виховала четверо дітей, двоє з них, Роман і Раїна, покінчили університетську освіту з високим відзначенням. Роман є лікарем, недавно тому виїхав на три роки далше спецілізувати в медицині. Раїна, яка була 5 років лекторкою в Університеті, виїхала з мужем на дальші студії на два роки до Англії. Віктор ходив два роки до Університету, а тепер є репортером в "Едмонтон Джорнал," Володимир ще ходить до 7-ої класи. За молодих літ всі діти ходили до Української і Недільної Школи, співали в хорі та брали активну участь в Недільній Школі й СУМК. Старші брали участь в з'їздах і програмах Товариства.

Жіноче Товариство є щасливе, що має в своїх рядах таку ідейну і здібну членку, Доцю Яндову, яка під кожним оглядом показала себе піонеркою в жіночій русі в Канаді. В додатку, вона дуже жертвенна. Нема української справи, на яку вона не жертвувала б дуже щиро, а спеціально положила поважні жертви на наші виховні Інститути, нашу Катедру та на працю Союзу

Українок Канади. Як довголітня журналістка Жіночої Сторінки в "Українським Голосі", вона багато причинилася до поширення освіти, до поширення жіночих організацій та до піднесення української культури взагалі.

Їй належить велике признание та щира подяка й оцінка за те, що вона положила значні заслуги в розвитку Жіночого Товариства, а вже найбільше праці положила в написанні і в зредагованні нашої Ювілейної Книжки, для якої вона посвятила дуже багато часу, сили та старанної праці у виконанні такого трудного завдання

Емма Верхомин
і Марія Михайлишин.

ПАНІ РОЗАЛІЯ ГОВДА

Голова Жіночого Товариства в 1942, 1943 і 1954 роках.

Пані Розалія Говда перейнялася українською народною працею при Інституті ім. Михайла Грушевського й працею церковного хору Української Православної Церкви ще в молоденьких роках. В церковнім хорі вона співала по-верх 20 років. В тих роках вона дуже багато праці положила wraz із своїм щедрим чоловіком для нашого виховачого Інституту.

А активною членкою нашого Жіночого Товариства вона є вже 23 роки. Що вже до громадської й церковної праці, то пані Говда є одною з найбільш активних членок — провідниць в нашій організації. В Товаристві майже нема такої ділянки ні комітету, в яких вона не працювала б рік, або довше.

Вона є свідомо своїх українських громадських обов'язків і дуже старанно виконує всяку працю, яку очолює. Будучи живою енергійною вдачею, вона кожну ділянку в Товаристві пильнує, щоб була добре виконана. Де треба щось наглого зробити, а нема кому піти, то вона поїде й зробить це безнайменшої церемонії.

Головою в проводі Жіночого Товариства вона була 3 роки. За той час вона положила дуже багато праці й труду, бо в нашім Товаристві, яке об'єднує так багато різних комітетів, і яке виконує таку велику громадську працю, обов'язки голови є дуже тяжкі. А ще більше в тих роках, коли фондів було потрібно на будову нової Катедри.

Пані Говда вже третій рік є заступницею голови Товариства в 1941, 1956 і 1957 роках. Тут вона не тільки виконує свій обов'язок заступати голову в її відсутности, але також постійно ви-

конувала і виконує свій призначений обов'язок, а це займається перепроводжуванням весільних обідів, празників та бенкетів, поза інші обов'язки, які на неї наложувано.

Вона також була один рік касієркою Товариства в 1947 р., а кілька років в Контрольній Комісії. Касієрська праця в нашій Товаристві, яке має такий великий прихід, також є дуже тяжка.

Громадська праця пані Говди входить в різні комітети. Вона була головою центрального Воєнного Комітету 2 роки --- в 1944 і 1945 роках, в якого склад входило багато різних воєнних комітетів. А в 1946 році очолювала Повоєнний Комітет. Будучи головою Товариства, пані Говда належала три роки до ширшої Екзекутиви Льокальної Жіночої Ради, а три роки була представницею Товариства до тієї Ради.

Пані Говда також була 3 роки (1949-50-51) головою Церковного Комітету, в якому положила багато свого часу і праці. Один рік очолювала Комітет Відвідування Хворих, а один рік Привітальний Комітет. Була активною членкою 3 роки Української Школи, на яку ходила колядувати роками. Була також членкою Комітету Матерів, Театрального Комітету та членкою Надзірної Ради старшого і молодшого СУМК, в той час коли її дівчата перше належали до молодшого а відтак старшого Відділу.

Будучи головою Товариства вона 3 роки очолювала частину спільної Вистави Українського Народного Мистецтва, як також нераз була членкою різних виставових комітетів. Була членкою Дорадчої Ради Дитячого Товариства Недільної Школи і вчила кілька років у Недільній Школі.

Багато разів була членкою Базарового Комітету і часто ходила колектувати на Базар. Також довгі роки ходила колядувати на Церкву і Рідну Школу, була також членкою світського хору.

В Провінційній Екзекутиві була кілька разів у Контрольній Комісії; була кілька разів делегаткою на З'їзди Союзу Українок Канади. А коли Д. Е. Яндова була в половині сорокових років головою Статутової Комісії Союзу Українок Канади, то вона була членкою в тій Комісії. Також була 3 роки касієркою, а один рік заст.-голови в Албертійській Провінційній Екзекутиві.

Поза всю ту працю вона ще дуже часто помагала з різними обідами та прийняттями в місячних комітетах. За всю ту згадану велику працю належить їй признання і щира подяка.

Тут треба ще згадати, що пані Говда виховала трое дітей. Її діти ходили до Недільної Школи, Української Школи, відтак дівчата співали в церковнім і світським хорі та брали участь у Відділі СУМК і в Молодім Товаристві Церковного Братства. Тому пару років обидві доні (Клавдія і Мальвіна) покінчили факультет Домашньої Економії, здали свою практику в Торонто і тепер працюють по своїй професії. Її син Ерл ще учає до Албертійського Університету і бере дентистику.

На закінчення хочу зазначити, що як пані Говда так і Др Говда не тільки щиро довгі роки працювали для нашої Церкви та Інститути, але вони також щедро давали гроші на ті Інституції.

ПАНІ КАТЕРИНА ГАРАСИМ

Голова Жіночого Товариства в 1948 році.

Пані Катерина Гарасим вписалася до Жіночого Товариства в 1943 році. В початку вона виконувала обов'язки членки, а в 1944 і 1945 роках помагала в праці в різних ділянках Червоного Хреста, як: в плетенні светрів та інших речей для жовнірів, помагала в "Суперфуїті Шап" і в "Тег Дей", а кілька разів в "Стемп Бар" в розпродуванні щадничих значків.

У 1946 і 1947 роках ходила збирати гроші для "Комюніті Чест", брала участь в праці Червоного Хреста, помагала з пакунками для скитальців в Європі, а також брала участь в місячних комітетах та в базарах.

В 1948 році була головою Жіночого Товариства і того року вложила для Товариства багато праці. Як голова Товариства в тім році входила до ширшої езекутиви Льокальної Жіночої Ради.

В 1950 році була заступницею голови Товариства, а в 1951 році очолювала Добродійний Комітет, в якому також вложила немало праці, а також брала участь в інших комітетах Товариства.

В першій половині 1954 року була касієркою Жіночого Товариства, але весною того року перебралася мешкати до Мондер, Алта., а тепер мешкає у Вегревил. Ще донедавна була дальше членкою нашого Товариства. Вона виховала четверо дітей і дала їм нагоду осягнути вищу освіту.

ПАНІ МАРІЯ ГАВРИШ

Голова Жіночого Товариства в 1952 році.

Вшанована членка в 1955.

Пані Марія Гавриш є одною з найактивніших членок в Жіночій Товаристві при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Вступила вона в ряди членок відділу Союзу Українок Канади 1930 року, а ще до того часу брала живу участь в драматично-співацькій гуртку "Кобзар", в якому була вибрана першою секретаркою. Рівно ж на протязі 25 років була постійно членкою як церковного так і світського хору. Як довголітня голова хору, вона чимало причинилась до його розвою та в досягненні гарних успіхів. Кілька років була також головою 15-го відділу товариства "Взаємної Помочі."

Пані Гавриш є фахівцем в надбанні жертв і в продажі тикетів на всякі цілі. До якоїсь міри тре-

ба їй завдячувати подальші успіхи збірок на такі цілі як: Карпатська Україна, Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської, на Ювілейну Книжку Товариства, а також незрівнані досі досягнення із вистав пам'ятних оперет "Вечерниці" і "Назар Стодоля" і того роду підприємств. Вона довгі роки ходила колядувати на Рідну Школу і Церкву, а навіть кілька років очолювала групу колядників.

Вона не тільки успішно переводила збірки а й сама є взором венності, напр.: жертвує \$50.00 на Фонд Фундації, \$25.00 на бібліотеку Жіночого Товариства та на багато громадських потреб.

Ще одну визначну прикмету пані Гавриш мусимо тут признати, а саме, її сильне почуття відповідальності. Взявши на себе якийсь обов'язок, вона вложує всю свою силу й енергію в нього та старається всякими способами виконати його понад сподівання. Про це свідчать многі гарні успіхи, коли тільки вона перевозила пікніки, базари та коляди в громаді.

По рокові вона займала в зарядах Жіночого Товариства пости заступниці голови та рекордової секретарки. Була нераз головою різних комітетів при Товаристві і будучи на чолі Української Школи при Інституті ім. Михайла Грушевського причинилась до започаткування української бібліотеки для дітей. Найбільше праці поклала в Театральнім Комітеті, який очолювала поверх шість років. По кілька років очолювала також базарові та виставові комітети.

В 1951 році вона була головою Комітету Ювілейного Базару і можна тут ствердити факт, що цей Базар осягнув незрівнані досі успіхи. За її думкою введено перший раз в життя так звані крамниці, де продаються підчас базару речі куховарства і печива,

шиття, вишивання та інше. В попередніх базарах вона була кілька разів базаровою секретаркою, а впродовж багатьох років ходила на колетку базарів.

Головою Жіночого Товариства пані Гавриш була вибрана 1952 року і за час її головування започатковано продаж перекуски підчас річної вистави (ексгібішин) в призначенім будинку на міській виставовій площі. За її головства Товариство мало около \$26,000.00 приходу.

Підчас свята-річниці Жіночого Товариства 1955 року вшановано паню Гавриш за її 25-річну активну діяльність врученням грамоти і відзнаки. В 1952 році була вона делегаткою на жіночий з'їзд Союзу Українок Канади, який відбувся у Вінніпегу. Тоді вибрано її членкою номінаційної комісії С.У.К. на Алберту; а на загальному з'їзді Союзу Українок Канади, що відбувся 1956 року, вибрано її членкою контрольної комісії при Централі Союзу. На протязі двох років вона була заступницею секретарки в Албертійській Провінційальній Екзекутиві того ж Союзу.

Пані Марія Гавриш є одною з наших найбільш свідомих, очитаних членок в громаді, як рівно ж є вона взірцева мати й господиня. Вона завсіди щиро цікавиться нашими церковними та громадськими справами і совісно сповняє всякі вимоги для збереження українського життя в Канаді.

Пані Гавриш належить ся щира і велика подяка за те, що вона як референтка до оголошень цієї Ювілейної Книги збирила найбільше число оголошень і плачених привітів на тисячу доларів, що йде на кошта видання цієї Ювілейної Книги. До збірки такої поважної суми грошей вона доложила дуже багато праці і часу та доклала клопоту ще їх відповідно уложити, за що в імени Редакційного Комітету, як також й Жіночого Товариства складаємо її щирю подяку.

За Редакційний Комітет,
Доця Е. Яндова, голова, і Стефанія Пауш.

ПАНІ СОФІЯ ГРИНИК

Голова Жіночого Товариства в 1953 році.

Пані Софія Гриник була одною з основниць Жіночого Товариства в Ту Гилс і була його першою головою в 1942 році. Як перша голова Товариства вона мусіла посвятити багато часу і труду, щоб започаткувати працю в різних ділянках Товариства.

Коли перебралася до Едмонтону в 1943 році, то зараз вступила в членство Жіночого Товариства. Вона відразу стала активною членкою нашого Товариства і до двох років була вибрана до заряду.

Софія Гриник була касієркою Жіночого Товариства 4 роки — в 1945, 1946, 1949 і 1955 роках.

В тих чотирьох роках вона вложила дуже багато праці для Товариства, бо вже в тих роках Товариство мало великі приходи і розходи, тому і праця касірки була тяжка.

В 1951 і 1952 роках пані Гриник була заступницею голови Товариства і в тих роках доложила багато праці в Товаристві, — бо вона не тільки заступала голову Товариства в її відсутності, але постійно помагала голові і зарядові у всяких важніших ділянках діяльності Товариства.

В 1953 році пані Гриник була вибрана головою Жіночого Товариства. В тім році вона виконала велику працю, бо Товариство мало близько \$28,000.00 приходу.

Софія Гриник була 4 роки членкою контрольної комісії, поверх 6 років була в базарових комітетах і багато років ходила збирати речі на базарі. Кілька років помагала в заряджуванні коляди на Церкву і Рідну Школу, ходила колядувати і давала авто для колядників. Буда кілька років членкою Военного Комітету і кілька років Добродійного, а рік Повоєнного. Ходила збирати гроші для “Комюніті Чест”, “Кенсер Кліник” і помагала в комітеті “Чест Ексрейс.” Багато років брала участь в “Тег Дей” Червоного Хреста. Кожного року впродовж 10 років була в місячнім Комітеті, а часами була й два рази в рік. Також часто помагала з перекускою на “Ексібїшин” і на “Маркеті.” Роками брала участь у Виставових Комітетах та зїздових обїдах. Була рік членкою Привітального Комітету, рік Комотету Матерів а рік Комітету Дитячого Садку.

Пані Гриник була кілька разів делегаткою на зїздах Союзу Українок Канади, а тепер є вже два роки членкою контрольної комісії Союзу Українок. Пані Гриник належить до тих людей, які беруть на себе обовязок і виконують його сумлінно. Їй належитьсь сердечна подяка за її щиру працю для Товариства. Вона виховала одного сина, який є учителем.

ПАНІ АННА ДАНИЛОВИЧ

Голова Жіночого Товариства в 1955 році. Вшанована Членка Товариства в 1954 році.

Пані Анна Данилович (Іванова) вписалася до Жіночого Товариства ще в 1927 році і від тоді дотепер щиро і віддано працювала в різних ділянках на народнім полі для добра нашої громади.

Вона була в зарядах Жіночого Товариства в тих роках, коли Товариство найбільш завзято працювало, щоб придбати потрібні фонди для будови і викінчення нашої нової Катедральної Церкви. В той час, від 1950 до 1956 років, кожна членка заряду Товариства мусіла працювати понад сили, бо цього вимагала наша громадська справа.

В 1950 році Анна Данилович була касіркою Жіночого Товариства. Вже в тім році касірку

ська праця вимагала багато часу. Поза ділову працю як касієрка, вона виконувала в Товаристві багато більше обов'язків в різних Комітетах.

В 1952 і 1954 роках пані Данилович була заступницею голови. Як заступниця голови вона виконувала свої обов'язки енергійно допомагаючи головам і зарядам Товариства перепроводжувати різні підприємства включно з обідами.

В 1955 році Анна Данилович була головою нашого Товариства й в тім році вона поклала незвичайно багато праці для Товариства, — бо того року прихід Товариства був поверх \$26,000.00. Це показує, що треба було голові враз із зарядом і членками добре наробитися, щоб таку велику суму грошей придбати для громади за один рік. Будучи головою Жіночого Товариства вона входила “екс офіціо” до ширшої Екзекутиви Льокальної Жіночої Ради, як одна із заступниць голови. Вона була в Льокальній Раді активною в різних ділянках. Також була два роки в Комітеті “Артс енд Летерс.” В 1956 році, на річних зборах Льокальної Ради мала промову і брала участь в церемонії презентації “Життєвого Членства” Доці Яндовій, від Національної Жіночої Ради. В 1957 році вона була в Ювілейнім Комітеті Жіночого Товариства і брала участь в програмі в шанованні чотирьох членок Товариства.

Анна Данилович ще в 1927 і 1928 роках очолювала Церковний Комітет Товариства, а відтак в 1954 році вона знова очолювала цей Комітет; поза те була його членкою кільканадцять років.

Від 1927 року Анна Данилович була активною членкою Театрального Комітету і один рік очолювала цей Комітет. В тих початкуючих роках Товариства вона часто грала ролі в представленнях і немало причинилася до успішної праці цієї ділянки Товариства.

Маючи гарний голос, вона від самих початків співала в церковнім і світським хорах на протязі 20 років. Через довгі роки ходила колядувати на Церкву і на Українську Школу, як також деколи давала авто возити колядників.

Таксамо від початку наших базарів вона була багато разів членкою Базарових Комітетів, поверх 10 років ходила по skleпах збирати речі на базарі а попри це очолювала різні ділянки Базарових Комітетів.

Від початку заснування Комітету Матерів в 1938 році пані Данилович інтересувалася його освітньо-культурною працею і була його членкою довгі роки. В 1945, 1946 і 1947 роках була касієркою і бібліотекаркою Комітету Матерів. В 1950 році вона, як касієрка, була одною з тих членок заряду Жіночого Товариства, які сприяли і підтримували нашу ідею у заснуванні Дитячого Садку.

В часі війни Анна Данилович роками була активною членкою Червоного Хреста і Военного Комітету і виконувала працю в різних Комітетах Товариства як: “Тег Дей”, Червоний Хрест, “Кенсер Клінік”, “Стемп Бар”, “Комюніті Чест”, “Суперфлуїти Шап”, Контроля Цін, “Кловдінг Діпо” (для збирання шмаття), продаж Военних Бонлів і Сертифікатів, пакунки для українських вояків і кантини в Лондоні. Чотири роки вона помагала в нашім Комі-

теті Даровання Крови для Червоного Хреста, а в 1950 році була в Повоєнній Комітеті й очолювала дві чи три ділянки праці того Комітету. В 1951 році вона була в Добродійнім Комітеті і очолювала різні відділи добродійної праці.

По кілька років була в Забавовім і в Освітньо-програмовім Комітеті. В 1947 році була членкою Привітного Комітету, а в 1954 і 1955 роках була в Освітньо-культурнім Комітеті. В цих Комітетах помагала в праці і освітньо-культурних програмах Товариства.

Майже кожного року пані Данилович помагала в Місячних Комітетах з обідами та різними прийняттями. Кілька разів очолювала Виставові Комітети, а багато разів була членкою різних інших Комітетів.

В 1955 і 1956 роках була касіеркою Комітету Мистецтва і Музею при Провінційній Екзекутиві С.У.К., а в 1956 році була вибрана першою референткою до Мистецтва при Товаристві. В тім році вона зайнялася Проектом Вишивання українських вишивок для Провінційного Музею С.У.К.

Пані Данилович була 4 роки в контрольній комісії Товариства а 2 роки в контрольній комісії в Провінційній Екзекутиві С.У.К.

За 25 літ її широї і корисної громадської праці Жіноче Товариство вшанувало її в 1954 році Грамотою і Смолоскипом підчас своєї річниці.

Пані Данилович і її чоловік Іван це довголітні і щедрі члени нашої Церковної Громади. Вони виховали трое дітей і дали їм вищу школу. Їх діти ходили до Недільної і Рідної Школи, належали до СУМК та брали участь в програмах нашого Товариства.

ПАНІ АННА МЕЛЬНИК

Голова Жіночого Товариства в 1956 і 1957 роках.

Пані Анна Мельник вписалася до Жіночого Товариства в 1945 році, і від тоді дотепер постійно і широко працює для добра нашої громади. В 1944 році, коли її муж Др. Д. Мельник був офіцером в канадській армії в Монреалі, пані Мельник того року була там членкою Жіночого Товариства "Доньки України" при Українській Православній Церкві.

Ще будучи студенткою вона вже тоді була активною членкою заряду Дівочого Товариства "Доньки України", яке існувало при Інституті ім. Мих. Грушевського в Едмонтоні від 1932 до 1937 року. Це Дівоче Товариство було відділом Союзу Українок Канади в 1934-35-36 роках. Вона брала участь в його концертних програмах, в співі, дівочого хору, в чаях, у вечірках вишивання та писання писанок.

В церковнім і світським хорах пані Мельник, яка має гарний голос, співала поверх 15 років. Будучи дівчиною вона часто виступала в дуетах і солях.

В 1947 році вона була в Повоєннім Комітеті і очолювала кілька різних ділянок праці того Комітету. В 1948 році була заступницею голови і постійно помагала голові і зарядові у przeprowadженні всякої діяльности Товариства. В 1954 році була кореспонденційною секретаркою Товариства, а в 1956 і 1957 роках була головою Жіночого Товариства. В цих двох роках вона вклала незвичайно багато свого труду і часу для великої громадської праці, яку наше Товариство в тих роках виконувало, — бо в тих роках Товариство мало не тільки великі приходи, але також провадило ширшу культурну працю.

Як голова нашого Товариства пані Мельник входила до ширшої Екзекутиви Льокальної Жіночої Ради в Едмонтоні. Також як голова вона очолювала в двох роках спільні Вистави Українського Народнього Мистецтва, а ще перед тим кілька років була у Виставових Комітетах і три роки підчас Вистав була коментаторкою “Фешіон Шов” українського модерного убрання.

В 1954 і 1955 роках пані Мельник була головою Комітету Недільної Школи і цієї школи вона була учителькою п'ять років. Вона також була два роки в Комітеті Молодшого СУМК, два роки в Освітньо-культурнім Комітеті, два роки в Програмовім Комітеті, кілька років в Базаровім Комітеті, а попри це кілька років помагала в діяльності Добродійного Комітету. Багато років була в Місячних Комітетах і часто помагала в обідах та різних прийняттях. В 1946 і 1947 роках вона була кореспонденційною секретаркою Албертійської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади, а від половини 1954 до половини 1956 року була рекордовою секретаркою Централі С.У.К. і в тих чотирьох роках вона немало причинилися своєю працею тому Союзові. Вона є фундаторкою Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської для Союзу.

Анна Мельник є дружиною видатного лікаря, який також брав і бере живу участь в громадських справах. Вони мають двоє здібних дітей, Дениса і Сою, які вже кінчають вищу школу і виховуються в українським дусі. Їх донька Соня має гарний голос і вже виступала на концертах в дуетах і як солістка.

ВШАНОВАНІ ЧЛЕНКИ:

ПАНІ ПАЛАГІЯ МЕЛЬНИК

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1951 році.

Пані Палагія Мельник це є одна з перших членок Жіночого Товариства. На перших організаційних зборах вона твердо підтримувала думку створення цього Товариства і почала працювати в Товаристві від самого початку його заснування.

Довгими роками вона помагала кухарити в приготуванні святочних, товариських, весільних та похоронних обідів та в різних прийняттях і в несподіванках для членок Товариства. В початках існування Товариства вона багато разів очолювала Комітети Господинь в таких обідах і прийняттях. Попри це вона часто помагала з перекусками підчас базарів, вистав народнього мистецтва та з обідами підчас народ-

ніх з'їздів, а колись також брала участь у Місячних Комітетах.

Пані Мельник помагала багато років в Церковнім Комітеті, Базаровім Комітеті, була в Комітеті Відвідин Хворих та ходила колядувати на Церкву. В перших роках існування Товариства вона помагала в "Теґ Дей" на ціли Церкви та Інституту.

На Ювілейнім Святі 25-их роковин Жіночого Товариства паню Мельник вшановано Грамотою і Смолоскипом за її 25-літню працю. Церковна громада в 1950 р. вшанувала почесним членством Павла і Палагію Мельників як основників і фундаторів церковної громади в Едмонтоні. Вони обоє щедро жертвували на наші інституції.

Панство Мельники виховали шестеро дітей (три сини і три доньки) і всім дітям дали вищу школу. Один син скінчив університет а одна донька є норсою.

ПАНІ АННА ЧЕЛЯДИН

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1951 році.

Пані Анна Челядин вписалася до Жіночого Товариства ще на перших зборах і є одною з перших членок. Від самих початків вона працювала для Товариства скільки могла. В 1933 році вона була рекордовою секретаркою, а в 1936 і 1937 роках була заступницею голови Товариства, і три роки в контрольній комісії. Була також кілька років головою Церковного Комітету і довгі роки членкою того ж Комітету, а по-верх 5 років членкою жіночого Базарового Комітету. Враз зі своїм чоловіком Василем їздила по гуртівнях ("голсейлах") збирати речі на базарі. Давніше часто вишивала гарні вишивки на церковні і жіночі базарі в нашій громаді.

Пані Челядин була в Комітетах: Програмовім, Добродійнім, Відвідин Хворих, а багато разів в Місячних Комітетах. Треба підкреслити, що вона завжди щиро відносилася до нашого Товариства. Коли не могла працювати в багатьох Комітетах задля браку часу, бо мусіла пильнувати свого підприємства, то зате вона і її чоловік часто і щедро жертвували гроші і товар на базарі, обіди та різні інші підприємства. Обое були також щедрими жертводавцями на Церкву і на Інститути.

В 1950 році Василя і Анну Челядин вшановано Почесним Членством церковної громади в Едмонтоні як одних з основників і фундаторів нашої Церковної Громади.

За її 25-літню працю в Жіночій Товаристві паню Анну Челядин вшановано Грамотою і Смолоскипом на Ювілейнім Святі Товариства в 1951 році.

Пані Челядин виховала трое дітей в українськїм дусі. Іван покінчив Хіропрактику і тепер практикує в Олдс, Алберта. Маруся скінчила вищу школу і "Бізнес Корс," а Леся осягнула диплому Домашньої Економії і вчила довший час.

Пані Марія Батюк
Вшанована Членка Жіночого
Товариства в 1954 році

Пані Анна Чоботар
Вшанована Членка Жіночого
Товариства в 1952 році

Пані Анна Чоботар вписалася до Жіночого Товариства в 1927 році і від самого початку інтересувалася працею Церковної Громади і того ж Товариства. Наскільки її обставини і час позволяли, щиро помагала в діяльності нашої громади.

Вона очолювала Церковний Комітет шість років, від 1928 до 1931, 1933 і 1936, а позате яких шість років була членкою Церковного Комітету. Любила прикрашувати церкву і займатися порядками і тому довгі роки працювала в тім Комітеті. Для прикраси церкви вона вишивала гарні українські вишивки, заряджувала робленням квітів для прикраси, збирала гроші на купно потрібних речей для прикрашування та тримала порядок в церкві, щоб все було гарно. В тім Комітеті вона поклала багато праці.

В 1931 році пані Чоботар була заступницею секретарки, а 4 роки була в контрольній комісії Товариства. Попри це вона була 6 років членкою Базарового Комітету і нераз їздила зі своїм мужем Василем, тепер покійним, та з іншими членками по гуртівнях ("голсейлах") збирати речі на жіночі і церковні базарі. Також не в одну неділю їздила зі своїм мужем по фармах збирати кури та індики для тих базарів. Найбільша її заслуга в церковних і жіночих базарах була в тому, що вона колись на кожній базар вишивала і дарувала прекрасні українські вишивки, які все прикрашували наші базарі та приносили добрі гроші.

В давніших роках вона вишивала речі також на жіночі вистави; нераз помагала у таких виставах позичкою своїх власних гарних вишивок, а спеціально фіранок та обрусів, щоб вистави виходили імпазантно. Пані Чоботар часто мусіла заступати свого мужа в склепі коли він тижнями їздив колядувати на церкву,

збирати речі на базарі чи виконувати яку іншу працю (як довголітній голова церковної громади) для нашої громади. Обоє Чоботарі були щедрими фундаторами Української Православної Церковної Громади і за це громада вшанувала їх почесним членством в 1945 році.

В 1952 році Жіноче Товариство вшанувало паню Чоботар Грамотою і Смолоскипом за її довголітню працю для Товариства і церковної громади.

Пані і пані Чоботарі виховали в українськiм дусі доньку і сина і постаралися для них про вищу школу. Їхня донька, як п'яністка, часто брала участь в наших концертах, виставах, з'їздах та чайних прийняттях, а син був провідником Товариства Недільної Школи та відділу СУМК.

Пані Марія Батюк вписалася до Жіночого Товариства в 1927 році і за молодших літ увесь час безпереривно широко і віддано працювала в Товаристві. Вона була одною з перших господинь, які своєю постійною працею дуже багато причинилися до фінансового успіху Товариства в початках його існування.

Від самого початку кожного року (яких 20 років) пані Батюк була в Комітеті Господинь, одною з відповідальних господинь, і яких 10 років очолювала той Комітет. З тих перших господинь Товариства в початках вона є друга по пані Г. Янішевській, що найбільше наробилася при варенні всяких обідів, які Товариство устроювало з нагоди празників і візитацій в церковній громаді, а таксамо в приготуванні перекусок підчас всяких підприємств Товариства, як: базарі, пікніки, чайні прийняття і т. п. В тих перших 20 роках майже не було якогось святочного обіду Товариства чи церковного і жіночого базару, в якому пані Батюк не була б головною або помічною кухаркою.

В тих роках всі кухарки робили по кілька днів в приготуваннях обідів цілком безплатно. Тому цю довголітню працю Марії Батюк наше Товариство дуже оцінює.

Пані Батюк не тільки що довгі роки безплатно варила і приготувляла всякі обіди та перекуски для цілей Товариства, але до того ще приносила багато свіжої ярини зі свого городу даром і на тім Товариство ощаджувало багато видатків.

Поверх 15 років пані Батюк була в Базарових Комітетах до перекуски, та найбільша її заслуга в базарах була в тому, що вона, так як її сестра Анна Чоботар, кожного року вишивала і дарувала гарні українські вишивки на жіночі і церковні базарі. Такі вишивки завсіди прикрашували ці базарі і приносили гарний дохід. Тепер вже мало хто хоче так багато вишивати.

Пані Батюк була роками у Виставових Комітетах до перекуски і щороку вишивала якусь гарну річ на виставі. Поверх 5 років вона очолювала Церковний Комітет при Товаристві і довгі роки була його членкою. Треба зазначити, що вона таксамо вишивала багато гарних речей для прикраси церкви, напр. обруси, стихарі, рушники та менші речі.

В 1954 році Товариство вшанувало паню Батюк Грамотою і Смолоскипом за її 25-річну працю для Товариства і Церковної Громади. За її працю, труд та повище згаданими жертвами належить їй щира подяка.

Муж пані Батюк, Андрій, є також дуже заслуженим громадським робітником. Вони виховали четверо дітей, дві дочки і два сини; трьом дітям дали вищу школу. Один із синів є доктором дентистики.

ПАНІ ЕМІЛІЯ ПРОНЮК

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1953 році.

Пані Емілія Пронюк стала членкою Жіночого Товариства в 1928 році, і як свідома українка відтоді дотепер щиро і безпереривно працює в Товаристві для добра нашої громади. Вона від самого початку працювала кожного року як не в Комітетах то в самім заряді Товариства. Вже в першій році вона брала участь у "Тег Дей" для Інституту ім. М. Грушевського і брала визначну участь у Театральному Комітеті та часто грала представлення.

Ще в 1929 році пані Пронюк була заступницею голови і того року рівночасно була касієркою Жіночого Товариства. Заступницею голови була три роки (в 1929, 1935 і 1945 роках) а заступницею секретарки в 1946 році. В тих роках вона положила досить багато праці для Товариства. Але найбільше тяжкої праці вона положила для жіночої громади, коли була аж 8 років касієркою Жіночого Товариства. Вона була касієркою в 1929, 1930, 1931, 1933, 1938, 1939 і знов у 1943 і 1944 роках, а 6 років була в Контрольній Комісії.

Бути касієркою у нашій Товаристві це тяжка праця, бо Товариство вже в той час мало поважні приходи і немалий фінансовий оборот. Позате, вона, як касієрка, автоматично входила в різні Комітети Товариства і завсіди була активною членкою в кількох Комітетах, як: в Базаровім, Виставовім та в Колядах. Позате була кілька років в Базаровім Комітеті й поперх 15 років ходила по skleпах колектувати речі на наші базарі, була кілька років у Виставовім Комітеті та поперх 15 років ходила колядувати на церкву а відтак і на Українську Школу. Вона співала в церковнім і світським хорах поперх 20 років. Багато років була в Театральнім Комітеті, а навіть рік чи два очолювала його. Була довший час в Комітеті Освітньо-Програмовім і також очолювала той Комітет пару років. Вона довший час грала представлення і брала участь в концертах.

Емілія Пронюк була головою Комітету Відвідин Хворих три роки (в 1952, 1953 і 1954 роках), а позате була ще довгі роки членкою цього Комітету. Ще в 1929 році брала участь в "Тег Дей" Червоного Хреста а відтак десь від 1935 року брала участь в цій добродійній ділянці поперх 10 років. В 1938, 1939 і 1940 роках була заступницею голови Добродійного Комітету. Підчас другої Світової Війни була активною членкою по кілька років в різних комітетах Воєнної Праці, яким віддала багато свого часу і труду. Також кілька років помагала в Комітеті Повоєнної Праці. В 1951 році була в Ювілейнім Комітеті Жіночого Товариства і брала участь в 25-літній святочній церемонії вшановання По-

чесним Членством перших чотирьох основниць Товариства. Мабуть около 15 років брала участь в місячні Кхомітетах, а ще перед заснуванням того Комітету в 1938 році часто помагала при обідах і перекусах Товариства.

Можна напевно сказати, що в Товаристві майже не було такого Комітету, в якому вона не була б членкою. У всіх згаданих зарядах і Комітетах Товариства, пані Пронюк положила дуже багато своєї праці, труду і часу для добра нашої громади і для піднесення на вищий культурний рівень нашого Товариства, за що належить їй щира подяка.

Народна праця пані Пронюк не обмежувалася лиш до Товариства. Вона також відіграла поважну роль в праці для Союзу Українок Канади. В 1933 і 1934 роках, а відтак знов в 1937 і 1938 роках, вона була касіркою Албертійської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади. В цій ділянці немало часу посвятила для розвинення праці Екзекутиви. В 1935 і 1936 роках вона була касіркою Централі Союзу Українок Канади. Можу вірно потвердити, що в Централі Союзу вона доложила багато праці, бо так в Союзі як й в Екзекутиві я мала приємність з нею працювати, як голова.

За її 25-літню шири і корисну громадську працю, Жіноче Товариство вшанувало її Грамотою і Смолоскипом в 1953 році підчас своєї річниці. В 1951 році Церковна Громада вшанувала її Почесним Членством wraz із бл. п. мужем, як фундаторів і перших основників Української Православної Громади в Едмонтоні.

ПАНІ МАРІЯ ФЕРБЕЙ

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1954 році.

Пані Марія Фербей стала активною членкою Жіночого Товариства в 1930 році. Перед тим вона помагала своєму чоловікові Дмитрові у праці при Інституті ім. М. Грушевського. З початку її членства вона впродовж 6 років була активною в різних ділянках праці Товариства. Через її слабкість ця активність була кілька років припинена, але коли її здоров'я поліпшилося, вона знов почала дальше працювати в різних Комітетах Товариства.

Найбільше праці пані Фербей вклала в Церковний Комітет і в Комітеті Господинь. В Церковному Комітеті вона була 5 років, в якому поклала багато праці для порядків і прикраси церкви.

В Комітеті Господинь пані Фербей була 5 років одною з кухарок, і там помагала в приготуванні обідів і перекусок. Позате вона була багато років у Місяч-

них Комітетах, в комітетах перекуски підчас вистав, базарів, пікніків, чайних прийнять і несподіванок.

Пані Фербей була також три роки в Комітеті Української Школи, кілька років членкою Комітету Матерів і Просвітно-Програмового Комітету, а один рік Комітету Відвідування Хворих. Два роки помагала в Добровільнім Комітеті і кілька років у Воєнних і Повоєнних Комітетах при пакунках для наших вояків за морем і для українських скитальців.

В 1954 році Жіноче Товариство вшанувало паню Фербей Грамотою і Смолоскипом за її 25-літню працю для нашого Товариства.

В 1955 році Церковна Громада відзначила Марію і Дмитра Фербей почесним членством цієї громади за їхню довголітню працю.

Пан і пані Фербей виховали четверо дітей в українськiм дусі і дали їм вищу освіту. Два сини покінчили університет і є аптикарями, а одна донька, Леся Івасюк, осягнула диплому Домашньої Економії в албертійськiм університеті. Тепер є заступницею голови в Союзі Українок Канади. Головна заслуга пані Фербей лежить в тім, що вона виховала дві дочки, Лесю і Наталку, в українськiм дусі, які є активними членками нашого Товариства, беруть участь в Комітетах Товариства, і які також виховують свої діти в українськiм дусі.

ПАНІ ТЕКЛЯ КУРИШ

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1954 році.

Пані Текля Куриш це свідома і щира українка а до того ще незвичайно працювита і щедра членка. Впродовж довгих років своєї праці немало причинилася до фінансового успіху нашого Товариства. Вона вписалася до Жіночого Товариства з початком 1927 року і довгі роки щиро і віддано працює для добра і піднесення нашої громади.

Будучи фаховою кухаркою вона ще від першого року її членства впродовж 5 чи 6 років входила до Комітету Господинь. Потім була понад 10 років одною з головних господинь і по черзі була відповідальною за приготування різних святкових і весільних обідів, прийнять та перекусок. Довгі роки брала участь в

Комітетах Господинь на базарах, виставах, візитаціях, пікніках та в багатьох інших прийняттях Товариства. В останніх 10-12 роках майже не було такого підприємства, коли треба було при-

готовити перекуси, щоб пані Куриш не брала в ньому участь як головна кухарка або помічниця кухарки.

Пані Куриш щороку дуже багато разів помагає в Місячних Комітетах підчас різних підприємств Товариства. Позате вона вже поверх 5 років входить до Церковного Комітету і там старанно працює в прикрашуванні нашої Церкви. Вона також була по кілька років членкою інших Комітетів Товариства. Та вже найбільше праці вкладала кожного року (в минулих 6-ох роках) в приготування перекусок по сім днів підчас загальної вистави міста Едмонтону ("Екзибишон") на дохід Товариства. Вона також помагає з перекусами, які продавалися на "Маркет Сквер" і на пікніках Товариства.

Текля Куриш є заслуженою ще й тим, що є фундаторкою нашої Катедри, є фундаторкою Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської і фундаторкою Інституту ім. св. Івана; вона подарувала 3 лоти під нову Церкву св. Андрея в південному Едмонтоні. Попри те все вона щедро дає грошові пожертви на потрібні речі для кухні та для церкви. Недавно подарувала црковні ризи та інші речі для церкви, за що їй належить ся щира подяка. В 1956 році вона була в Ювілейнім Комітеті Товариства з приводу 30-ліття його існування.

В 1954 році наше Товариство вшанувало паню Куриш Грамотою і Смолоскипом за її 25-літню щиру і корисну працю в Товаристві. Дай Боже, щоб вона ще довгі роки працювала для добра і поступу нашої громади. Один її син, Володар, був кілька років на війні, відтак працював як інженер при нафтових операціях, а тепер докінчує курс "акавтенси" в албертських університеті.

ПАНІ МАРТА ЛЯХМАН

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1955 році.

Пані Марта Ляхман вписалася до Жіночого Товариства в 1930 році і відтоді дотепер щиро і безпереривно працювала для його добра. Найбільше положила вона своєї праці при всяких обідах і перекусах Товариства. Вона була помічною членкою в Комітеті Господинь поверх 10 років а 4 роки була одною з трьох кухарок, які очолювали і відповідали за працю Комітету Господинь. Позате була дуже багато разів в Місячних Комітетах а по кілька років до перекуси в таких Комітетах: базаровім, виставовім, пікніковім та в різних чайних прийняттях і інших. Майже не було таких святочних обідів або важних підприємств, щоб вона в один чи другий спосіб не помагає. Цей другий спосіб по-

мочі був, що вона, маючи великий город, часто давала на обіди багато своєї ярини і це ощаджувало видатки Товариства. Нераз перед візитацією або празником, коли ми заїзджали до неї, вона так як і пані Марія Батюк або Марія Зайчук, дарувала повне авто всякої ярини.

Пані Ляхман була по кілька років також в Комітеті Церковнім, Добродійнім, у Комітеті Пакунків для наших вояків за морем і в Комітеті Відвідин Хворих. Кілька років помагала у Воєннім Комітеті і в Повоєннім Комітеті.

За всю цю її щиру і корисну працю для нашої громади на протязі 25 років Жіноче Товариство вшанувало її Грамотою і Смолоскипом підчас своєї річниці в 1955 році.

Пані і пан Ляхман виховали сина і дочку, які покінчили вищу школу. Катерина працює як секретарка, а син Володимир був офіцером-летуном і був кілька років на війні. Там він був тяжко ранений, а виздоровівши скінчив курс акавтента і тепер працює в бизнесовім заведенні.

ПАНІ ЕВДОКІЯ ШКОЛЬНА

Вшанована Членка Жіночого Товариства в 1956 році.

Пані Евдокія Школьна вписалася до Жіночого Товариства в 1931 році і доки мешкали в Едмонтоні щиро і багато працювала для нашого Товариства. Від початку свого членства в Товаристві вона працювала як кухарка в Комітеті Господинь і в цей спосіб помагала Товариству кілька років. Відтак чотири роки була одною з відповідальних кухарок у тім Комітеті. Багато разів приготувляла для потреб Товариства смачні обіди і перекуски. Погате вона роками помагала в приготуваннях перекусок на базарі, пікніки, вистави, чайні прийняття та інші okazji — і за це все належить їй щира подяка.

Тут треба зазначити, що пані Школьна була також кілька років в Комітеті Церковнім, Добродійнім і Відвідин Хворих. Тепер вона є активною членкою Жіночого Товариства в Редвотер і там багато працює для Церковної Громади. Вона не перестала бути членкою нашого Товариства в Едмонтоні і щороку платить свою членську вкладку, дає грошеві пожертви, речі та багато провінянтів на наші святочні обіди й базарі, а також часто гостить на важніших okazіях Товариства.

Підчас 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства паню Школьну вшановано Грамотою і Смолоскипом за її 25-літню працю для нашої громади.

З коронації королеви на ювілейнім базарі в Едмонтоні. На сцені Мейор міста Едмонтону, пан Василь Гавриляк, королева, панна Оріся Фербей. і три принцеси: Соня Стефанець, Вікторія Петрук і Евелин Лазарук.

ЮВІЛЕЙНИЙ БАЗАР

Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

На днях 14-17 листопада, 1951 року, відбувся Ювілейний Базар Жіночого Товариства, який увінчався незвичайно великим успіхом, бо чистого доходу приніс Товариству на Катедру \$3,470.75. Згадуємо його тут тому, що то був свого роду одиникий величавий базар-карнівал, на якому наше Товариство мало коронацію Королеви яку перевів Мейор міста, Василь Гавриляк. Тою Королевою, яка розпродала найбільше білетів, а це 910 книжок на розігравку базару, була панна Оріся Фербей. Інші кандидатки на королеву були: Соня Стефанець, Вікторія Петрук й Євгенія Лазарук. Вони також продали багато білетів.

Сама церемонія коронації Королеви відбулася формально і дуже гарно підчас забави при кінці базару в присутності надзвичайно великої публіки. В тій формальності коронації Орісі Фербей, ще брали участь крім Мейора Гавриляка, пані М. Михайлишин, голова Товариства; пані М. Гавриш, голова Комітету Ювілейного Базару і отець парох А. Хруставка.

Ювілейний Базаровий Комітет, який очолювала пані М. Гавриш, і який багато причинився до великого успіху цього базару складався з слідуєчих осіб: Розалія Галюк, Емма Верхомин, Доця Яндова, Стефанія Пауш, Катерина Панчук, Марія Федорук, Осипа Фарина, Марія Солован, Софія Гриник, Євгенія Яремчук, Анна Фербей, Олена Данилюк і Леся Івасюк. В продажі білетів також багато помагали матері кандидаток на королеву, а це пані А. Фербей, пані Стефанець, пані Петрук і пані Лазарук.

Завдяки добрим директивам і завзятій праці Марії Гавриш і Марії Михайлишин та щирій праці всім тим згаданим, це був найбільший і найуспішніший базар, яким Жіноче Товариство мало за минулих 25 років, за що всім згаданим членкам Комітету, дівчатам та їх матерям належить ся щира подяка, а найбільша подяка належить ся провідницям базару.

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА

У неділю, 26-го серпня в 1956 році відсвятковано 30-літній Ювілей існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Того ж дня по Службі Божій, в Катедрі св. Івана, отці духовні мітр. Є. Грицина, А. Хруставка і І. Труфин відправили панахиду за впокій душ членок, що відійшли у вічність. На цій панахиді всі присутні членки Жіночого Товариства тримали свічки в глибокій пошані за померших членок.

Вечорі після Вечірні мітр. Є. Грицина, о. А. Хруставка і прот. о. Г. Василів відправили святочний молебень за здоров'я всіх членок Товариства, на якому було присутніх багато вірних. Мітр. о. Є. Грицина промовляючи по молебні з глибокою пошаною підкреслив велику і корисну працю Жіночого Товариства в нашій громаді як на церковнім, так і на культурно-громадській ниві та побажав членкам доброго здоров'я, а Товариству ще кращих успіхів у майбутньому.

Відтак відбулась святочна спільна вечеря в салі при Катедрі, яку приготували самі членки нашого Товариства. Простора і розкішна сая нашої Катебри була цього вечора освітлена ясным світлом та належно прибрана і прикрашена гарними живими квітами на біло застелених столах. При смачній вечері у ювілянок, членок і гостей панував урочисто святочний і бадьорий настрій, бо Жіноче Товариство за тридцять років свого існування виконало колосальну народньо-культурну працю в Українській Православній Громаді й наші членки мали причину бути гордими і бадьорими. Кожна з них чулася, що вона вложила свою цеголку в ту колосальну працю Товариства.

Святочна Прсграма 30-Літнього Ювілею Товариства

Пані Марія Михайлишин, голова Ювілейного Комітету і одна із основниць товариства, відкрила офіційну частину Ювілею короткою вступною промовою. В своїй промові вона пригадала присутнім членкам і гостям, що рівно тридцять років тому, а це 26-го серпня, 1926 року, малий гурток свідомих жінок зійшовся на наради в домі пані Анастасії Боднарук, де обговорювали справу про зорганізування Жіночого Товариства для помочі церковному братству, яке існувало ще з 1923 року. Ось її слова:

“В той час наша найбільша пекуча справа була будова Української Православної Церкви в Едмонтоні, щоб наші діти виховувалися в релігійнім, українським дусі. Для тої незвичайно важної справи було дуже конечним, щоб жіноцтво зорганізувати в Товариство для помочі церковному братству започаткувати це велике діло.”

По пані Михайлишин, говорила пані Анна Мельник, голова Жіночого Товариства. Вона коротко підкреслила головніші ділянки із праці Товариства та між іншим сказала, що: “Наше Жіноче Товариство на протязі 30 років свого існування виконало велику громадську працю серед наших громадян в Едмонтоні. Воно також відіграло велику ролю у вихованні нашої молоді, в збереженні наших українських традицій та дуже багато причинилося фінансово до будови нашої прикрасної нової Катебри.” Відтак слідував привіт від Союзу Українок Канади, а

потім від Церковної Громади, як також о. А. Хруставка мав прощальну промову і побажав Товариству успіхів в майбутньому.

Потім були вшановані три заслужені ювілянтки: Пані Анастасія Михайлюк і пані Евдокія Школьна були вшановані Грамотою і Смолоскипом Товариства за їх 25-літню щирю працю для Товариства. Паню Гафію Янішевську, яка в 1951 році була відзначена Почесним Членством, відзначено як першу і найбільш заслужену кухарку Товариства. Всім ювілянткам, як і всім бесідницям того вечора було причеплено квіти.

Відтак мала промову Докія Гуменна, визначна українська письменниця з Нью Йорку, яка в той час гостила в нас в Едмонтоні. Вона висловила своє щире признання всім членкам Жіночого Товариства за таку колосальну культурну працю для добра нашої громади. По ній виголосив кінцеве слово мітр. Є. Грицина, вказуючи на головні завдання Товариства. Було на тій оказії також кілька музикальних точок, в яких брали участь Лілія Пауш і пані Валентина Доброліж. Закінчено програму відспіванням "Многая літа."

СЛОВО ВІД АВТОРКИ

Ця Ювілейна Книжка вийшла досить велика, бо я старалася покрити всю колосальну працю Товариства як найкраще. Я пробувала описати працю всіх Комітетів та згадати там якнайбільше імен жінок, що брали участь в різних Комітетах, то все таки це було неможливо виконати так як я бажала була зробити, а це тому, що не всі імена членок, які працювали в різних Комітетах, були зарекордовані.

В декотрих роках є записані лиш імена голов Комітетів і ряду — а всіх імен членок Комітетів не можливо було відшукати ні в рекордах Товариства ні в річних звітах, які були поміщені в часописі. І тому коли імя якоїсь членки, що працювала в одному з Комітетів довгий час, не є згадане, то це не з моєї злої волі, бо я не мала інтенції когось вилишити, а прямо з причини браку точних рекордів чи записок. Спеціально мене непокоїло те, що не можливо було зібрати точного рекорду Місячних Комітетів, в яких дуже велике число членок багато напружувалося впродовж минулих 20 років, за що всім їм належить щира і велика подяка від Товариства. Часто ті членки, які не були в проводі Товариства або в його численних Комітетах, найбільше працювали і жертвували як рядові членки в тих Комітетах — і всім їм належить за це щира подяка. Без дбайливої праці всіх членок Товариство не могло б було мати такого великого успіху. Нехай отже видання цієї Ювілейної Книжки буде виявом подяки всім членкам, що трудилися, працювали і жертвували так багато для добра Товариства.

Помимо того, що я багато більше згадала імен активних членок за їх довголітню працю, як мені це було припоручено, то все таки не без того, щоб не було якоїсь помилки, яка повстала не зі злої волі.

Доця Е. Яндова.

ПОДЯКА

Зприводу святкування 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні збори того Товариства вирішили видати Ювілейну Книжку своєї праці і одногосно вибрали Доцю Е. Яндову головою Редакційного Комітету, щоб написати і зредагувати цю Ювілейну Книжку. Наше Товариство є щасливе, що має у своїм членстві відповідну особу, яка вже має практику в писанні, і яка на просьбу зборів Товариства і Ювілейного Комітету погодилася взяти на себе цей тяжкий і відповідальний обов'язок.

На припоручення заряду Товариства і Ювілейного Комітету пані Яндова переглянула всі рекорди Товариства за 30 років і звіти в річниках Українського Голосу, збила потрібні інформації про всіх бувших голов, почесних і вшанованих членок та про 30-літню працю Товариства включаючи 16 різних Комітетів. Саме переглянення тих рекордів і звітів, щоб зсумувати потрібні інформації для написання історії Товариства і членок, забрало їй поверх три місяці часу.

Знова написання і надрукування на машинці історії Товариства, описів про 27 провідних і заслужених жінок-членок і майже половини привітів та оголошень, — забрало їй близько чотири місяці. Відтак, коли вже ці матеріяли набиралися в друкарні, вона дальше посвятила близько чотири місяці на коректу та їх впорядкування. До того ще, вона мусіла зредагувати всі оголошення і для коректи перечитувати їх по кілька разів.

Всю повище згадану працю пані Яндова виконала для Жіночого Товариства зовсім безплатно і тому наше Товариство вшанувало її почесним членством за зредаговання і написання Ювілейної Книжки і за її 25-літню працю в Товаристві.

В імені 30-літнього Ювілейного Комітету я складаю пані Доці Яндовій щиру і сердечну подяку за її великий труд і дуже відповідальну та тяжку працю.

МАРІЯ МИХАЙЛИШИН,

Голова Ювілейного Комітету Жіночого Товариства
і членка Редакційного Комітету.

— 0 —

В імені слов'янського відділу департменту нових мов Албертійського Університету щиросердечно вітаю Жіноче Товариство при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні з приводу тридцяти-літньої невсипущої діяльності на полі української культури в Канаді.

Водночас висловлюю проwordові і всьому членству цього визначного Товариства щиру подяку за постійну грошову і моральну допомогу в розбудові української бібліотеки в нашій Університеті.

О. СТАРЧУК,
професор слов'янознавства.

Привіти

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пересилаємо щирий привіт і сердечні побажання у дальшій освітньо-культурній і громадській праці для добра нашого народу.

Мітр. і Добр. Білон.

Всім членкам Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, пересилаємо якнайщиріші побажання й висловлюємо їм велике признання за їх довголітню народню працю. Рівно ж бажаємо Товариству й надалі великих успіхів.

о. Мітр. і Добр. Самець.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні. Рівночасно висловлюю велике признання всім членкам за їх щирю працю на протязі 30 років.

о. А. ХРУСТАВКА.

З нагоди 30-го Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві в Едмонтоні висловлюємо цьому Товариству і його членкам признання та бажаємо дальших успіхів на будуче для добра українського народу і на хвалу Богу.

о. Мітрат і Добр. Слюсарі, Монтреал.

Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні та всім його членкам пересилаємо наш привіт за їхню 30-літню працю на церковно-народньому полі і бажаємо їм ще більших успіхів на будуче. Нехай Бог благословить їх добру працю.

о. Прот. С. Добр. Симчичі, Ванкувер.

З нагоди 30-ліття ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедральній Церкві в Едмонтоні висловлюємо наш щирий привіт і Товариству і всім його членкам. Дай Боже, щоб Ваша дальша праця увінчалася ще більшими успіхами для добра українського народу в Канаді і поза її межами.

Албертійська Провінційна Екзекутива
Союзу Українок Канади:

Н. Шемелюк, голова; П. Сліпчук, 1-ша заст. голови; М. Кокотайло, 2-га заст. голови; М. Паламарик, рекордова секретарка; О. Сацевич, кореспонденційна секретарка, Р. Стрембіцька, касієрка; членки комітету: М. Вовк і А. Лазарук. Д. Е. Яндова, голова Комітету Музею й Мистецтва; Добр. Р. Фик, голова Освітньо-культурного Комітету.

З нагоди 30-літнього Ювілею висловлюємо Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, найщиріші побажання за їх успішну працю і бажаємо всього найкращого в майбутньому.

Відділ ім. Лесі Українки в Ту Гилс, Алберта.

Найщиріші побажання, з нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, бажає заряд і всі членки Жіночого Товариства ім. Лесі Українки з Калмар, Алберта.

Нехай Господь благословить Вашу працю і дасть всім Вашим членкам силу й витривалість працювати ще довгі роки на хвалу Божу і славу нашого народу!

Аделя Манчак, голова.

Ева Фіцович, секретарка.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди 30-літнього Ювілею.

Жіноче Товариство ім. Ольги Басарабової
в Торсбі, Алберта.

Управу і всіх членок Жіночого Товариства при Українській Православній Катедральній Громаді св. Івана в Едмонтоні, щиро й сердечно вітаємо в 30-ліття Вашого існування та бажаємо Вам надалі великих успіхів в праці на благо Рідної Церкви і Народу. Хай Господь допомагає Вам у всьому доброму!

Хай Господь допомагає Вам у всьому доброму!

Українське Жіноче Товариство ім. Лесі Українки,
Відділ в Радвей, Алберта.

Щирий привіт і побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, з нагоди 30-ліття його існування пересилає сердечні побажання у дальшій освітньо-культурній і громадській праці для добра нашого народу.

Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської, Саскатун, Саск.

Найщиріші побажання й великі успіхи з нагоди 30-ліття Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажає —

Жіноче Товариство "Доньки України" в Монреалі, Квебек.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди святкування 30-ліття і дальших великих успіхів в освітньо-культурній праці бажає —

Відділ Союзу Українок Канади при Українській
Православній Церкві св. Володимира, в Вестлок, Алберта.

З нагоди Ювілею 30-літньої громадської праці
ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА
при Українській Православній Церкві в Едмонтоні
ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ПІОНІРІВ АЛБЕРТИ
висловлює признання за добрі успіхи в минулости
та бажає ще кращих успіхів в майбутности.
ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ПІОНІРІВ АЛБЕРТИ
В ЕДМОНТОНІ.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди Ювілею 30-ліття й якнайкращих успіхів у дальшій освітньо-культурній праці бажає —

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Еатонія, Саск.

Найкращі побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, з нагоди його 30-літнього існування бажає успіхів в його дальшій культурній і громадській праці —

Жіноче Товариство ім. Олени Пчілки, Прілейт, Саск.

З нагоди 30-тих роковин існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедральній Церкві св. Івана в Едмонтоні, бажаємо всім членкам якнайкращих успіхів в їхній праці.

РАЇНА і ВАСИЛЬ К. ФАЙСОН.

З нагоди 30-ліття Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, передаємо щирий привіт і бажаємо якнайкращих успіхів у дальшій народній і культурній праці.

НАСТУНЯ і ІВАН РУРИКИ.

Всім членкам Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, висловлюю признання за їхню працю, на протязі 30 років існування і бажаю гарних успіхів на будуче.

ГАФІЯ ЯНІШЕВСЬКА.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаю всіх членок та бажаю найкращих успіхів у дальшій праці.

ТЕКЛЯ КУРИШ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо всіх членок та бажаємо найкращих успіхів у дальшій праці.

ОЛЕНА СЛЮСАРЧУК з чоловіком.

Щирий привіт, з нагоди 30-тої Річниці Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Др. Ф. і пані Розалія Говди з Родиною,
Мальвіна, Клавдія і Ерел.

Щирий привіт, з нагоди 30-тої Річниці Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Володимир і Наталя Базюки і діти,
Лілія, Маріянна і Василько.

Щирий привіт, з нагоди 30-тої Річниці Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Анна Шевчишин з синами, Мирославом і Євгеном.

Очим наша родина передає щирий привіт з нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства і бажаємо їм на дальше доброго успіху в їхній праці.

ЯКІВ і КАТЕРИНА ДАВИДЮК.

З нагоди 30-літнього Ювілею складаю від себе і від своєї родини найщиріший привіт для Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, та желаю їм якнайкращого розвою для добра нашої Церкви.

М. С. Фербей, Жена і Родина.

Щирий привіт з нагоди 30-ліття Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пересилаємо сердечні побажання у дальшій культурно-громадській праці для добра нашого народу.

Проф. Д. і Галя Максимюк з дітьми.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди святкування 30-ліття і дальших великих успіхів в освітньо-культурній праці бажають —

Юліян і Савеля Стечишин з дітьми,
Зенею і Мироном; Саскатун, Саск.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пересилають всім членкам і Товариству,

Юрій і Анна Токарики з синами,
Ярославом і Карольом; Торонто, Онт.

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, передаємо щирий привіт і бажаємо якнайкращих успіхів у дальшій народньо-культурній праці Товариства для добра нашого народу.

Дмитро і Доця Янди з синами,
Віктором і Володимиром.

Щирі побажання з нагоди 30-літнього Ювілею заснування Жіночого Товариства при нашій Катедрі, складають Вам —

ІВАН і МАРІЯ МУДРІ.

З нагоди 30-ліття Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, передаємо щирий привіт і бажаємо якнайкращих успіхів у дальшій праці на народній ниві.

ПАН і ПАНІ Й. НІМШУК.

Щирий привіт, з нагоди 30-тої Річниці Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхівна будуче.

Бажають
Рахилія і Касіян Скаун з Родиною.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

Олекса і Марія Чернецькі з Родиною.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

Др. Дмитро Мельник з дружиною Анною
і дітми Денисом і Сонею.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаю всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

ЕМІЛІЯ ПРОНЮК.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

Дмитро і Олена Данилюки.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

РАХИЛЯ і ФРЕД РУСХАКИ.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

Василь і Ольга Савчуки з Родиною.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

ЙОСИФА ЛАСИЙЧУК і РОДИНА.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсипущій праці на полі церковно-народнім.

ПЕТРО і СОФІЯ ГРИНИКИ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Никола і Марія Солован і син Роман.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаю та бажаю найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ДОЦЯ КОРПАН.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Др. Левко Фарина з дружиною Наталкою
і дітьми Мироном, Леоною і Христею.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Др. Василь Лазарук з дружиною Вікторією
і дітьми; Вилінгдон, Алберта.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ПЕТРО і АННА ДАНИЛОВИЧІ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ВАСИЛЬ і МАРІЯ ДИМЯНІВ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Николай і Анастасія Кніцькі
і донька Катерина.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ПЕТРО і ДОМКА МАЛИКИ.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

ЕМІЛЬ і КАЛИНА ЗАСІЙБАДА.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

Іван і Вікторія Криси з Родиною.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

НИКОЛА і ЛЕСЯ ІВАСЮКИ
з дітьми Донною і Денисом.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

О. ЛУГОВИЙ.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

ГРИГОРІЙ і МАРІЯ СОРОХАНИ.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

ГРИГОРІЙ і АННА ОСОБИ
з дітьми Євгеном і Лесею.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

Іван і Любка Грегорі з дітьми.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

ВОЛОДИМИР і ЕМІЛІЯ ПЛАВЮКИ.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче!

ДМИТРО і ЕВА ХАНАСИКИ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче. ..

Л. РОМАНЧУК з РОДИНОЮ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

О. О.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

СТЕФАН і АННА РОМАНЮКИ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

ІВАН ВАСИЛИНЧУК з РОДИНОЮ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Михайло і Марія Сидор і Родина.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

МАРІЯ ЛАЗАРУК.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Тарас і Теофіля Кругляки і Ромцьо.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

ЛУКА і МАРТА ЛЯХМАНИ
і діти Володимир і Катруся.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Іван і Ольга Пасочники і Настуня.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

Василь і Юстина Федейко з Родиною,
Форт Саскачеван, Алберта.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

МАРІЯ ПЕТРУК і РОДИНА.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

НИКОЛА і ІРИНА ОХОТИ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

НИКОЛА і ПАРАНЯ МАНДРИКИ.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНА ПОМІЧ
Відділ ч. 15.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

ПЕТРО і СТЕФАНІЯ ПАУШІ
і дочка Лілія.

Щирий Привіт, з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

ІВАН і РОЗАЛІЯ СТЕЧИШИНІ
і дочка Євгенія.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Павло і Настя Мельники і Родина.
Беверлей, Алберта.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

Йосиф і Анна Крупи з Родиною.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо
та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ВАСИЛЬ і ЕВДОКІЯ ШКОЛЬНІ,
Редвотер, Алберта.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо
та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ОСИП і КАТЕРИНА СЕНЮКИ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо
та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

НИКОЛА і АННА ВЕЛЕЩУКИ,
з дітьми Євгеном і Миросею.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо
та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

НИКОЛА і ЛУІЗА ФЕНЯКИ,
з дочками Галею і Діяною.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаю та
бажаю найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ЕВА ЧЕЛЯДИН.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, щиро вітаємо
та бажаємо найкращих успіхів у дальшій Вашій праці.

ВАСИЛЬ і АННА КИЦКАЛО
і син Мирон.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаю якнай-
кращих успіхів на будуче.

П. М.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаю якнай-
кращих успіхів на будуче.

СЕМЕН ПОПОВИЧ,
Смоки Лейк, Алберта.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнайкращих успіхів на будуче.

Василь і Марія Зробики і Родина.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнайкращих успіхів на будуче.

ІВАН РУДИК і РОДИНА.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнайкращих успіхів на будуче.

ФЕДІР БОЙКО і РОДИНА.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаю якнайкращих успіхів на будуче.

НИКОЛА КУЛЬЧИЦЬКИЙ.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаю якнайкращих успіхів на будуче.

НИКОЛА СЛЮЗАР.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнайкращих успіхів на будуче.

Іван і Марія Комаринські з Родиною.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсищій праці на полі церковнім та народнім.

Зеновій і Анна Параничі і Родина.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсищій праці на полі церковнім та народнім.

Михайло і Марія Грекули і Родина.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невсищій праці на полі церковнім та народнім.

НИКОЛА і РОЗАЛІЯ ГАЛЮК
Сіятел, Вашингтон.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невси-
пущій праці на полі церковнім та народнім.

Сейді Олійник з дітьми Вікторією і Михайлом.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невси-
пущій праці на полі церковнім та народнім.

НИКОЛА і ОЛЕСЯ ДЕМКИ,
Сіател, Вашингтон.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невси-
пущій праці на полі церковнім та народнім.

Амброзій і Ольга Перуни і Родина.

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства, бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній дальшій невси-
пущій праці на полі церковнім та народнім.

Трифон і Марія Федоруки і Родина.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнай-
кращих успіхів на будуче.

Іван і Емілія Рипки і Родина.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаємо якнай-
кращих успіхів на будуче.

МИХАЙЛО і РАХІЛЯ ПІХОТИ,
Гібонс, Алберта.

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаю якнай-
кращих успіхів на будуче.

КАТЕРИНА МАГЕРА.

У 30-річчя Вашої плодотворчої організаційної праці, хай
буде вільно і мені приєднатися до тих численних Вам Привітів
та і від себе зі щирої душі побажати Вам дальших успіхів на
благо української спільноти в Канаді, на славу і велеч україн-
ському народові на рідних землях.

ІВАННА ПУЦЕНТЕЛО.

З нагоди 30-літнього ювілею Жіночого Товариства бажаємо Вам від нашої рідні Божого благословення, і щоб Ви прожили на многі літа, та щоб мали якнайкращі успіхи у Вашій дальшій праці.

П. ІСАЄНКО і РОДИНА.

Щирі побажання з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні.

МАРІЯ СТРАТІЙЧУК .

З нагоди 30-літнього ювілею заснування Жіночого Товариства бажаємо Вам якнайкращого успіху в Вашій дальшій праці.

Михайло і Катерина Кругляки
з синами Олесем і Орестом.

Найширші побажання Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана, бажає від себе і своєї родини —

МИХАЙЛО РЕВУН з ДРУЖИНОЮ.
9616 - 102A Ave., Тел. 26680, Едмонтон, Алберта.

Складаємо щирий привіт і сердечні побажання великих успіхів Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди його 30-літнього існування.

Іван і Лидія Конашевичі з дітьми.

Найширші побажання з нагоди 30-літнього ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівно ж ще кращих успіхів у дальшій культурно-громадській праці для добра нашого народу.

ПАВЛО і ЄЛИСАВЕТА КОНАШЕВИЧІ
з дітьми Лесею і Денисом.

Щирі побажання і великих успіхів Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди 30-літнього Ювілею Товариства бажає —

Ольга (Янда) Гвайт-Білий з Родиною.

Найширші побажання з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівно ж ще кращих успіхів у дальшій громадській праці для добра нашого народу, бажають —

Василь і Настуня Сарчуки з Родиною; Вінніпег.

ВЕЛИКЕ ПРИЗНАННЯ І ПОБАЖАННЯ

Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні з приводу 30-ліття його існування висловлює

ІВАН П. СВІТИК

43 Юіон Блдг.

Тел. 64724

Келгари, Алберта

Асекурація на життя, від вогню, автомобілева та інші асекурації.

Western Life Assurance Co.

Щирий привіт і сердечні побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні з нагоди 30-літнього Ювілею, бажають —

Михайло і Тетяна Конашевичі з Родиною.

Найщиріші пібажання з нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівно ж великих успіхів у дальшій культурно-громадській праці, бажають —

Проф. Августин і пані Кривобоки.

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пересилаємо щирий привіт і бажаємо ще краших успіхів у його дальшій освітньо-культурній праці.

Василь і Анна Підручні з дітьми.

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, пересилають найщиріші побажання і дальших великих успіхів у культурно-громадській праці.

НИКОЛА і КАЛИНА САКАЛЮКИ.

Торонто, Онтаріо.

CONGRATULATIONS AND BEST WISHES

on the occasion of your

THIRTIETH ANNIVERSARY

Ladies' Auxiliary

CANADIAN LEGION

Norwood Branch No. 178, B.E.S.L.

(Mrs.) E. M. Svarich, Secretary.

CONGRATULATIONS AND SINCERE GREETINGS

to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John's Ukrainian Orthodox
Cathedral on its 30th Anniversary, conveys —

ROSS PLUMBING & HEATING CO. LTD.

10316 — 96th Street

Phone 26721

Edmonton, Alberta.

COMPLIMENTS AND BEST WISHES

to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John's on the occasion of its
30th Anniversary, from —

HRUDEY CONSTRUCTION LTD.

9431 — 63rd Avenue

Phone 31977

Edmonton, Alberta

Щирі побажання і великих успіхів Жіночому Товариству
при Українській Православній Церкві в Едмонтоні з нагоди його
30-літнього існування бажає —

Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги в Торонто, Онт.

Щирий привіт з нагоди 30-ліття Ювілею існування Жіночого
Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні
пересилаємо сердечні побажання у дальшій культурно-громад-
ській праці для добра нашого народу.

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Венкувер, Б. К.

У 30-ту Річницю існування Жіночого Товариства при Укра-
їнській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, складаємо
наші щирі гратуляції! Рівночасно бажаємо, щоб наше славне
Жіноче Товариство надалі ще більше розвивалося, та приносило
користь нашій Православній Вірі й Українському Народові.

ГРИГОРІЙ і МАРІЯ МИХАЙЛИШИНІ.

З нагоди 30-ліття праці Жіночого Товариства при Україн-
ській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, Екзекутива
Недільної Школи при Катедрі, складає щирі гратуляції за його
колосальну працю.

Бажаємо Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана і на
будуче якнайкращі успіхи, і щоб вони дорівняли успіхами до
цього часу на церковному, народньому і культурному полі.

Екзекутива Недільної Школи:

Голова — Андрій Мельничук.

Заст. голови — пані Д. Корпан.

Секретарка — пані О. Лукомська.

Скарбник — пан Е. Вавринюк.

ПРИЗНАННЯ і ПОБАЖАННЯ

З нагоди 30-літнього Ювілею існування Українського Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві в Едмонтоні, сим висловлюємо цьому Товариству найщиріші побажання у дальшій праці на народньо-церковній ниві.

ВАСИЛЬ і ВАСИЛИНА ЧУМЕР.

Щирий привіт з нагоди 30-річчя Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівно ж сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

бажають

ІВАН і АННА ДАНИЛОВИЧІ.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди 30-літнього Ювілею його існування, як рівнож дальших успіхів у Вашій громадській і культурній праці, бажають —

Ілля і Марія Симчичі з сином Івасем; Вінніпег.

Найщиріші побажання, з нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Бажаємо якнайкращих успіхів на будуче.

ДР. Б. МИХАЙЛИШИН З РОДИНОЮ.

Щирі побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедральній Церкві св. Івана в Едмонтоні, висловлює

ДР. РОМАН Л. ЯНДА З РОДИНОЮ

Лікар і Хірург

до недавна практикував у Вегревил, Алберта, тепер спецілізується в Америці.

DR. R. L. YANDA

Hospital of the Good Samaritan

1212 Shatto Street, Los Angeles, Cal., U. S. A.

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ І ПРИЗНАННЯ

за 30-літню працю висловлює Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні

ВИДАВНИЦТВО

УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ

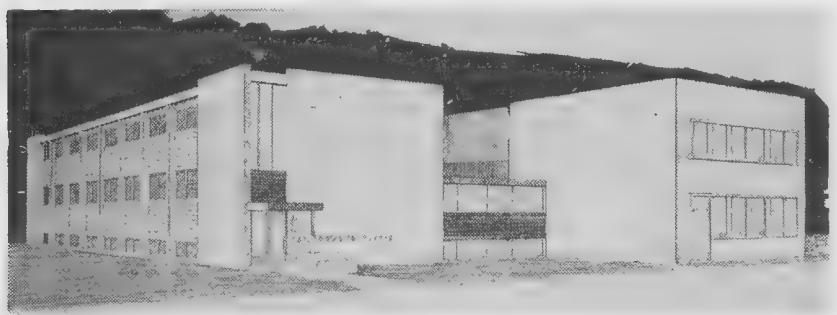
Український Голос це перший український народний часопис, що вже 45 років стоїть на сторожі українського життя в Канаді. При видавництві є: (1) КНИГАРНЯ, що має найбільший вибір популярних книжок і (2) ДРУКАРНЯ, що виконує всякі друкарські роботи на замовлення в мовах українській і англійській.

UKRAINIAN VOICE

210-216 Dufferin Avenue

Winnipeg 4, Manitoba

P. O. Box 3626, Sta. B.

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана, складаємо найщиріші побажання. Нехай всяка Ваша праця увінчається ще крашими успіхами як в минулих роках.

ЗА ДИРЕКЦІЮ

Інституту св. Івана

Др. С. Л. Яремчук, голова.

Жіноче Товариство імени Ольги Басарабової в Келгарі, Алберта, бажає Жіночому Товариству при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, найщиріші побажання на любов, згоду і змогу для праці на будуче.

Щиро гратулюємо й вітаємо!

Іванна Йонг, коресп. секретарка,
Жін. Т-ва ім. Ольги Басарабової.

В 30-річчя існування Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, Жіноче Товариство св. Ольги, в Вегревил, Алберта, бажає вам всього що найкраще, щоб ваше Товариство розросталося в співпраці на майбутнє. Нехай Бог поблагословить вас з силою і здоров'ям працювати далі для нашого народу і для святої церкви.

За Заряд: Жіночого Товариства св. Ольги,
Вегревил, Алберта:
Марія Запорожан, голова.
Філька Павлюк, секретарка.

З нагоди 30-літнього Ювілею Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, бажаємо якнайбільших успіхів в дальшій праці на користь нашого народу.

Відділ С.У.К. в Смокі Лейк, Алберта,
ім. Ольги Кобилянської.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди святкування 30-ліття праці на ниві освітньо-культурній, бажає вам —

Відділ ім. Наталії Кобринської в Вилингдон, Алберта.
Мидорія Павлюк, голова.
Фрозина Шевчук, секретарка.

Жіноче Товариство при Українській Греко-Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні:—

Посилаємо вам привіт від нашого Товариства в Редвотер і бажаємо вам якнайбільшого успіху в дальшій праці на церковнім полі. Ваше Товариство дало і нам на околицях відвагу, щоб ми вас наслідували. Працюйте так далі на славу Божу і честь народу.

(Пані) В. Ключас, голова.
(Пані) А. Крупник, секретарка.

З нагоди Вашого Ювілею, Жіноче Товариство ім. Наталії Кобринської в Спедден, Алберта, бажає Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, якнайкращого і найкориснішого успіху в українській народній праці.

Катерина Леськів, голова.
Евгенія Романчук, секретарка.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди 30-літнього Ювілею заснування Товариства, як рівнож ще кращих успіхів у дальшій культурно-громадській праці, бажає —

АННА ЧЕЛЯДИН.

— — — — — 0 — — — — —

З нагоди 30-літнього Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, щиро вітаємо та сердечно бажаємо найкращих успіхів у Вашій дальшій освітньо-культурній і громадській праці.

ЮРІЙ і МАРІЯ ГЛАДИШІ з РОДИНОЮ.
Кіндерслей, Саск.

— — — — — 0 — — — — —

Сердечний привіт і щирі побажання з нагоди 30-літнього Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівнож ще кращих успіхів у культурно-освітній і громадській праці Товариства,

ІЗИДОР і АННА ГОРЕЦЬКІ з РОДИНОЮ
Торгилд, Алберта.

— — — — — 0 — — — — —

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівнож найкращих успіхів у Вашій дальшій культурно-громадській праці бажають —

ІВАН і ЮЛІЯ ЧОВНИКИ. Калгари.

— — — — — 0 — — — — —

Щирий привіт і сердечні побажання з нагоди 30-их роковин Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Просимо в Бога дальших успіхів цьому Товариству на його релігійно-культурній ниві.

АННА ЧОБОТАР з Родиною і
МАРІЯ БАТЮК з Родиною.

— — — — — 0 — — — — —

З нагоди 30-их роковин Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні бажаю йому якнайкращих успіхів у дальшій культурно-громадській праці.

МИХАЙЛО ЛУЧКОВИЧ.

— — — — — 0 — — — — —

Щирі побажання великих успіхів Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні з нагоди його 30-их роковин.

Myros B. Samycia, B.Sc. Ph.

MYROS' PHARMACY — Prescription Service
10595 - 101st Street Phone 27841 Edmonton, Alberta

Союз Українок Канади зі своїми відділами і членством в них, як в минулому так і тепер, виконує надзвичайно потрібну і творчу національно-громадську працю серед українців, а зокрема тих, що належать до Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Мусимо ствердити, що на особливу увагу заслуговує 30-ти річна праця Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана. Всім тим, що організували цей Відділ, що пізніше працювали в ньому чи рацюють тепер — висловлюю щире признання за їх працю і бажаю найкращих успіхів в майбутньому.

К. Теличко — Голова Управи Відділу
ТУС в Едмонтоні.

З нагоди 30-літнього Ювілею Відділу Союзу Українок Канади при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, складаємо Товариству і всім його членкам сердечний привіт і якнайщиріші побажання.

Рівнож закликаємо членок кожного Відділу Союзу Українок Канади в Алберті збирати найкращі українські вишивки та інші цінні мистецькі речі для збереження їх у Музею Українського Народного Мистецтва Провінційної Екзекутиви С.У.К. в Едмонтоні. Музей міститься при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, а в скорому часі буде приміщений в новому будинку Інституту св. Івана.

За Музейний і Мистецький Комітет
Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Алберту,
Доця Е. Яндова, голова.

З нагоди 30 - літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, складаємо якнайщиріший привіт і сердечні побажання ще кращих успіхів у Вашій культурно-громадській праці для добра нашого українського народу.

Стефан і Марія Василевські з Родиною.

В скорім часі вийде з друку книжка на околѣ 400 сторін
Доці Єлисавети Яндової п. з.

УКРАЇНЬКА ЖІНКА

НА УСЛУГАХ СВОГО НАРОДУ

В книжці вміщені такі праці:
Статті про визначних українських письменниць; статті на освітньо-виховавчі теми; статті на організаційні теми; збірка поезій; роля жінки в історії українського народу.

Книжку можна вже тепер замовляти від авторки:

MRS. D. E. YANDA

11142 - 85 Avenue

Edmonton, Alberta.

Після її появи, можна буде дістати цю книжку в Українських Книгарнях, або в Союзі Українок Канади.

CONGRATULATIONS

to the Ladies' Aid of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral
of Edmonton, on their 30th Anniversary.

* * *

Yanda & Gregory

Barristers, Solicitors, Notaries

D. Yanda, Q.C.

A. Gregory, LL.B.

* * *

Phone 22115

205 Royal Trust Bldg.

Edmonton, Alberta

DR. JOHN VERCHOMIN

DR. N. D. HOLUBITSKY

Bus. Phone 24543

Bus. Phone 24543

Res. Phone 25884

Res. Phone 884488

Гратулюєм Вам з нагоди Вашого 30-літнього Ювілею. Не-
хай Бог Вам додасть здоров'я, щоб Ви могли надалі пра-
цювати для добра нашої громади.

CONGRATULATIONS

DECORE, KOSHUTA, SULLY & BRODA

Barristers & Solicitors

John Decore

Edward Sully

Mike Kawulich

John Koshuta

P. Robert Broda

Offices at:

201 McLeod Building

Edmonton, Alberta

Phones 45502 - 41772

Vegreville, Alberta.

Phone 2044

Знагоди 30-літнього Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, бажаєм Вам в першій мірі, зродовя, любови, єдности, енергії, — щоб Ви могли ще дальше працювати в користь нашої Церкви та всього українського народу.

* * *

Hawrysh Agency

W. Hawrysh, Manager

* * *

Farm Lands, City Property, Loans, etc.

Fire, Automobile, Sickness and Accident Insurance

* * *

Phones 27204 — 24986

Res. Phone 775030

11130 — 101st Street

Edmonton, Alberta

З нагоди 30-літнього Ювілею заснування Жіночого Товариства при нашій Катедрі св. Івана, складаємо Вам найщиріші бажання.

ДР. і ПАНІ ЯРЕМЧУК.

* * *

DR. S. L. YAREMCHUK

Dental Surgeon

Office 26905

Res. 23754

204 Union Building

Edmonton, Alberta

Congratulations and Best Wishes on the occasion of your
THIRTIETH ANNIVERSARY

P. A. MISKEW, Q.C.

Duncan, Miskew, Dechene, Bowen & Craig
Barristers, Solicitors, Notaries

Workmen's Compensation Board Building

10048 — 101A Ave.

Phone 21151

Edmonton, Alberta

CONGRATULATIONS

to the Ladies' Aid of St. John on the occasion of their
THIRTIETH ANNIVERSARY

* * *

W. J. MASCIUCH & CO.

Phones 25224 — 41482

218 Kresge Building

Edmonton, Alberta

Якнайкращі бажання складає Жіночому Товариству з на-
годи їхнього 30-літнього Ювілею

* * *

DR. WALTER BATIUK

Dentist

Phone 42464

206 Tegler Building

Edmonton, Alberta

З нагоди Вашого 30-літнього Ювілею складає Вам поба-
жання дальшого успіху —

P. J. LAZAROWICH, Q.C.

Barrister, Solicitor, Notary Public

* * *

Phones: Office 25466 Res. 33653

219 McLeod Building

Edmonton, Alberta

Щирі побажання і гратуляція з нагоди Вашого 30-літнього
Ювілею.

ДР. П. ПУХКИЙ

Дентист

веде свою канцелярію під адресою:

DR. P. POONKAY

214 Northgate Building

10049 Jasper Avenue

Phones: Office 45794 Res. 66832

Edmonton, Alberta

Побажання ще більшого успіху висловлюють Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні

BASSIE & WELYKOCHY

Barristers, Solicitors, Notaries

Phones 43055 and 44890

Qu'Appelle Building

Edmonton, Alberta

ПРИВІТ ВІД ЛІКАРІВ

Др. В. А. ШАНДРО

Оператор, спеціаліст ниркових недуг та залози.

Тел. бюро: 34778

Тел. дому: 32683

Др. С. І. ГНАТКО

Лікар всіх хворіб

Тел. бюро: 34778

Garneau Treatre Bldg.

Тел. дому: 884017

Edmonton, Alberta

(на південнім кінці мосту Гай Левел)

З нагоди Вашого Ювілею складаю Вам щирі бажання.

* * *

A. D. DEMCO, B.A., LL.B.

Barrister and Solicitor

* * *

Phone 43039

Res. 66383

309 Agency Building

Edmonton, Alberta

Щирий привіт з нагоди 30-ої Річниці Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, рівнож сердечні побажання, та ще кращих успіхів на будуче.

OLDS DRIVE-IN

OLDS : ALBERTA

Іван Челядин, управитель

CONGRATULATIONS AND BEST WISHES

on the occasion of your

THIRTIETH ANNIVERSARY

* * *

Canadian Legion, B.E.S.L.

Norwood Branch No. 178

ПРИВІТ ЖІНОЧОМУ ТОВАРИСТВУ

— від —

Beverly Motel

11705 — 46th Street

Beverly, Alberta

East from Highway No. 16.

* * *

Four Star, with kitchenette, fully modern,

with all conveniences.

* * *

Max Konashewich, Stephen Zaychuk & W. Pomarensky
Proprietors.

УКРАЇНСЬКЕ ФОТОГРАФІЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

Виконує всякі фотографічні роботи точно, солідно й на час.

Також викінчується аматорські фільми.

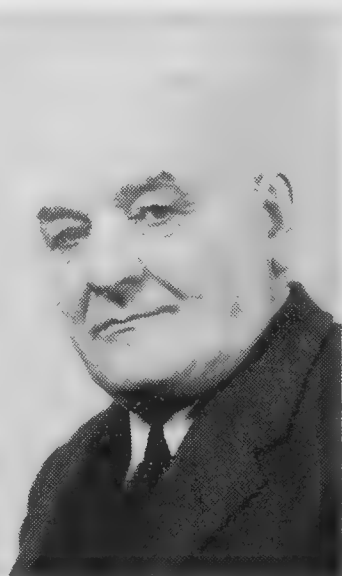
Ціни умірковані.

ЩИРИЙ ПРИВІТ

Gavinchuk Studio

Drawer D. Phone 31

SMOKY LAKE ALBERTA

TOP HAT Cleaners & Dyers Ltd.

Extend their sincere greetings and best wishes to the Ladies' Aid of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of its 30th Anniversary.

* * *

10802 -- 82nd Avenue

Edmonton, Alberta

Phone 34567

Eugene Plawiuk, Manager.

ЩИРИЙ ПРИВИТ

З нагоди 30-літнього існування Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, засилає спільно з родиною щирі побажання якнайкращих успіхів у дальшій праці —

Д. С. ФЕРБЕЙ

Власник Української Книгарні

— Нові Книжки, Рекорди і Часописи —

10348 - 101-ша вулиця

Едмонтон, Алберта

ЩИРИЙ ПРИВИТ ЖІНОЧОМУ ТОВАРИСТВУ

Одинокий український гуртовий склад grosерів в Алберті обслуговує поверх 400 склепів, реставрацій та готелів в Едмонтоні і на околиці.

THE INDEPENDENT WHOLESALE LTD.

Wholesale Grocers

M. Panchyshyn, Manager

Phones:

Order Desk: 26196

Gen. Office: 26197

10326 - 107th Street

Phones:

Manager: 26198

Buyer: 26198

Edmonton, Alberta

Waldorf Hotel (Leduc) Company

— Fully Licensed —

* * *

For a pleasant, restful stay while you happen to be in town.

Leduc is known to the whole world.

* * *

Dining Room and Coffee Shop in connection

* * *

J. W. Megley, Manager

LEDUC

:

ALBERTA

Western Cabinet Mfg. Company

11002 — 101st Street

Edmonton, Alberta

Phone 25704

* * *

John Sulyma and Thomas Hys
Managers

Складають Вам щирі GRATULACIЇ за Вашу невтомну працю
на протязі 30 років на церковнім полі.

Хай Всевишній веде Вас дальше такою дорогою, щоб Ви
могли продовжувати свою працю в користь нашої
Катебри св. Івана в Едмонтоні.

Щирий привіт з нагоди 30-ої Річниці Жіночого Товариства
при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні.

Acton Agencies Ltd.

We "Act On" Your Real Estate Problems

Real Estate, Insurance and Loans

* * *

26333 — PHONE — 42666

Qu'Appelle Building

10215 — 100th Street

EDMONTON

:

ALBERTA

* * *

Dan Proniuk, Manager

Phone 883150

ПРИВІТ З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ ІСНУВАННЯ
Жіночого Товариства при Українській Православній
Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

HOME MEAT MARKET

Phone 26365

10342 — 101st Street

Edmonton, Alberta

Власники: М. Байрак і Н. Марчишин

CONGRATULATIONS

to

UKRAINIAN LADIES' AID OF ST. JOHN

EXCEL AUTO SERVICE

Headlight, Brake and Battery Service

Washing — Marfak Lubrication

Phone 33231

10863 — 82nd Avenue

Edmonton, Alberta

Найщиріші побажання Жіночому Товариству в Едмонтоні
з нагоди 30-тих Роковин.

Бажаємо якнайкращих успіхів в їхній праці.

ІВАН ЮРЧУК з РОДИНОЮ.

JAX JEWELLERS CO. LTD.

Phone 20471

9833A Jasper Avenue

Edmonton, Alberta

З нагоди 30-их Роковин Жіночого Товариства при Укра-
їнській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, бажа-
ємо членам якнайкращих успіхів в їхній праці.

ІЛЛЯ ДЯКІВ і СИНІ — ВЛАСТИТЕЛІ

THE WESTERN DISTRIBUTORS LTD.

WHOLESALE HARDWARE, SPORTING GOODS

AND GIFTWARES

9518 — 102A Avenue

Edmonton, Alberta

Kingsway Cleaners

PHONE 772710

9232 — 111th AVENUE

EDMONTON, ALBERTA

* * *

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього Ювілею заснування Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, складаємо Вам гратуляції і побажання багато всего найкращого на будуче.

Нехай Всевишній дозволить ще Вам всім прожити на многі літа.

CONGRATULATIONS

— from —

MICHAELS FLOWERS

9712 — 111th Avenue

Phone 794025

"Flowers for all Occasions"

* * *

Mary Bisiuk — Minnie Sawchuk

Найщиріші побажання складаємо Вам з нагоди Вашого 30-літнього Ювілею.

RAINBOW PAINTERS & DECORATORS

Painting — Kalsomining — Paperhanging — Painting

Roofspraying — Odd Carpentering

Wm. T. Lupul, Prop.

Phone 27571

10826 — 98th Street

Edmonton, Alberta

CONGRATULATIONS

To the Ladies' Aid of St. John

— from —

GLOBE CONSTRUCTION CO. LIMITED

Residential and Commercial Construction

Phone 67975

9907 — 76th Street

Edmonton, Alberta

Nick M. Zukiwski

CONGRATULATIONS

to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John

— from —

McDERMID STUDIOS LTD.

Artists, Photo-Engravers and Photographers

Phones 26777 — 25444

10024 — 101st Street

Edmonton, Alberta

PRAIRIE ROSE

Manufacturing Co. Ltd.

Phone 21881

9611 — 104th Avenue

Edmonton, Alberta

Makers of

Orange Crush (T.M. Reg.) Kik Kola and America Dry Ginger Ale
for your special occasions and everyday refreshment,

CONVEYS GREETINGS AND BEST WISHES

on the 30th Anniversary of the Ladies' Aid of St. John's Church.

CONGRATULATIONS

to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John

— from —

WINDSOR BOWL

8627 — 109th Street

Phone 30666

Edmonton, Alberta

* * *

LADIES — We have openings for ladies' afternoon Bowling
Leagues. — Bowl for health. — Just Phone 30666.

Danny's Service Station

Nick Tomyn & Tom Lazaruk

* * *

Courtesy First — Service Always

* * *

Phone 23257

Cor. 97th St. & 108A Ave.

Edmonton, Alberta

* * *

Ваше Жіноче Товариство є одно з найбільших товариств на цілу Канаду. Ми Вам даємо велике признання за Вашу працю. Рівночасно складаємо Вам щирі гратуляції з нагоди Вашого 30-літнього Ювілею.

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, як рівнож ще кращих успіхів у дальшій освітньо-культурній праці для добра нашого народу,

бажає —

В. ГОЛОВКО, Властитель

DELUXE DRY CLEANERS

"For cleaning that's Right and cleaning that's Bright"

REPAIRS AND ALTERATIONS

Free pick-up and delivery service.

* * *

Phones: Bus. 795065 Res. 792404

12124 — 90th Street

Edmonton, Alberta

Якщо приїздите до Едмонтону то
зайдіть до С. Вереньки де знай-
дети дім від свого дому.

Вигідні, чисті кімнати по умірко-
ваній ціні можна винаймати на
день, тиждень чи місяць.

Заходіть на адресу:

С. ВЕРЕНЬКА

10708 - 102-га вулиця

Едмонтон : Алберта

Найкращі побажання Жіно-
чому Товариству.

ІВАН ВЕРЕТІЛЬНИК

McLeod Shoe Repair

10853 - 82nd Avenue

Edmonton

Alberta

З нагоди 30-літнього заснування Жіночо-
го Товариства, бажаємо всім членкам як-
найкращого успіху в їхній дальшій невси-
пущій праці на церковнім та народнім
полі.

CROWN BEAUTY PARLOR

Phone 27217

10354 - 101st Street

Edmonton, Alberta

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні,
складаємо щирі гратуляції за його прекрасну працю на
полі церковнім і народнім і бажаємо якнайкращих успіхів
у дальшій праці для добра нашої громади.

* * *

Transit Hotel

* * *

Phone 771144

* * *

North Edmonton, Alberta

З нагоди 30-літнього Ювілею існування Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні, складаємо gratulacii за їхню велику посвяту в праці на церковному полі.

Бажаємо, щоб Всевишній і надалі обдаровував їх кріпким здоров'ям, витривалістю та додав їм ще більше сили й енергії продовжувати цю корисну працю ще на довгі а довгі роки. Також, щоб їхня праця славилась вівіки вічні.

За заряд компанії Capital Packers Ltd.

ТЕОДОР ТАТЧИН.

* * *

Capital Packers Ltd.

"Quality Meats at the Right Price"

* * *

12907 — 57th Street

Phone 72255

Edmonton, Alberta

З нагоди Вашого 30-літнього Ювілею, бажаємо Вам якнайкращого успіху надаліше в Вашій тяжкій праці на полі народнім та церковнім.

* * *

— FOR YOUR —

Plastering and Stuccoing

Phone 76572

* * *

Steve Sorochan

23 YEARS' EXPERIENCE

12319-101st St.

Edmonton, Alta.

Harmony Kids

Stars of TV and Radio

Music Store & School of Music

The Richest Child is Poor Without a Musical Training

* * *

Phone 22229

10722 — 101st Street

Edmonton, Alberta

* * *

НОВІ Й УЖИВАНІ ІНСТРУМЕНТИ

можете купити на місячні сплати.

— ШКОЛА МУЗИКИ НА ВСІ ІНСТРУМЕНТИ —

* * *

N. D. BARABASH & SONS LTD.

Властители

З нагоди 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства при
Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні,
складаємо найщиріший привіт і побажання.

Нехай Ваша народня й громадська праця увінчається ще
кращими успіхами як в минулих роках.

* * *

Edmonton Food Market Ltd.

Михайло Магус, Управитель.

* * *

Phone 887052

11468 — 112th Avenue

Edmonton, Alberta

CONGRATULATIONS AND BEST WISHES
on the occasion of your 30th Anniversary.

VALLEY MOTORS

Rover and Land Rover Sales and Service

M. Hryhirschuk, Prop.

* * *

Phone 27411

751 Yale Road, East

CHILLIWACK, B. C.

Найщиріші побажання Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні, з нагоди його 30-літнього Ювілею, як рівнож дальших великих успіхів в культурно-громадській праці, бажає —

Н. В. ГРИЧУК, Управитель

KENSINGTON HOTEL

Friendly Service — Reasonable Rates

— Free Parking for Cars —

Phone: 28154

Cor. 100th Ave. & 109th St.

Edmonton, Alberta

Найщиріший привіт і побажання у дальшій громадській і культурній праці складає Жіночому Товариству при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні з нагоди 30-літнього Ювілею існування —

О. ЛУКІЯНЧУК, Управитель

HINTON HOTEL

HINTON

ALBERTA

Friendly Pulpmill Town near Jasper Park

Congratulations to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John on
the occasion of your 30th Anniversary.

— from —

STANDARD AGENCIES REAL ESTATE LTD.

* * *

Telephone 24131

10553A — 97th Street

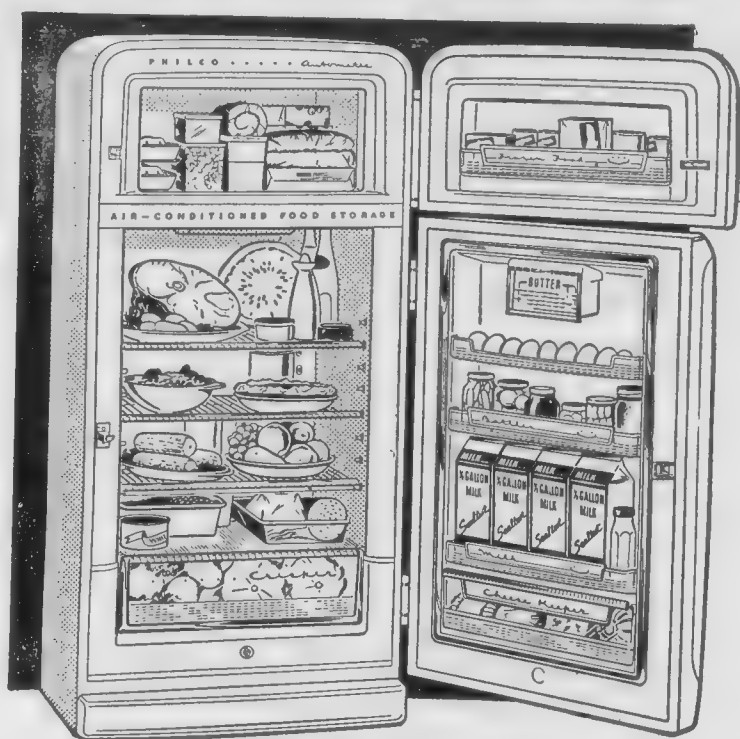
J. Liteplo, President

Edmonton, Alberta

M. Yakimetz, Secretary

Philco Refrigerator

BEST VALUE OF THE YEAR

PHILCO RD-1176

Now . . . America's favorite Refrigerator featuring two doors and an automatic defrost Refrigerator at a new low price. Full 10.2 cu. feet — delux equipped from top to bottom.

Separate 70 lb. zero degree frizer. Bit automatic defrost refrigerator.
Double Depth Dairy Bar Door.

Adjustable Pull-Out Shelf. Striking new Seatone color interior.

We service Radio, Television, Refrigerator, Washing Machines,
Vacuum Cleaners, Floor Polishers, and Small Appliances.

OUTSIDE TV ANTENNA INSTALLED

Our service rates are reasonable . . . Try us and tell your friends.

SKY-LINE RADIO & TV

10908 - 97th Street, Edmonton, Alberta

Phone 25959

J. M. DIDUCK, Mgr.

A THINKING FELLOW CALLS A YELLOW

Yellow CAB Ltd.

Mr. Steve Wenzak, Manager

The Management and Staff of the Yellow Cab Co. wish to extend their most grateful thanks and appreciation for the patronage and wonderful support they have received over the years from the Ukrainian citizens of Edmonton. They earnestly solicit your continued support in the future.

* * *

Congratulations and Best Wishes are extended to the Ladies' Aid Auxiliary of the Greek Orthodox Church for the splendid contribution they are making towards the community as a whole and the Ukrainian people in particular.

**PHONE
23456**

A THINKING FELLOW CALLS A YELLOW

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ
ВАШОГО ЮВІЛЕЮ.

NICK'S ESSO SERVICE

GAS WELDING — GENERAL REPAIRS

* * *

"We Specialize in Brake Repairs and Relining"

* * *

N. Maga, Proprietor

* * *

Phone 45537

Cor. 109th Ave. & 113th St.

Edmonton, Alberta

Найщиріші побажання з нагоди 30-літнього Ювілею заснування Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, складаємо Вам гратуляції і побажання багато всего найкращого на будуче.

Нехай Всевишній дозволить ще Вам всім прожити на многі літа.

Academy Investment & Insurance Ltd.

General Insurance Agency, Mortgages and Real Estate

* * *

Office Phone: 22989

10565 - 97th Street

Edmonton, Alberta

* * *

Nick B. Swityk, Manager.
Res. Phone: 41977

Wm. Michaelchuk, President.
Res. Phone: 780206

Сердечний привіт з нагоди 30-літнього Ювілею заснування
Жіночого Товариства при Українській Православній Ка-
тедрі св. Івана в Едмонтоні, бажають —

Михайло Васишин з Дружиною

І

Стефан Васишин з Родиною.

Leader

Cleaners and Tailors

— ONE HOUR DRY CLEANING SERVICE —

Complete Alterations, Repairs and Invisible Mending

10028 Jasper Avenue

Phone 26-21-5

CONGRATULATIONS TO THE UKRAINIAN LADIES' AID
OF ST. JOHN ON THEIR 30th ANNIVERSARY.

* * *

Hudson's Bay Company.

INCORPORATED 2ND MAY 1670.

* * *

EDMONTON

ALBERTA

З нагоди 30-літнього заснування Жіночого Товариства,
бажаємо всім членкам якнайкращого успіху в їхній даль-
шій праці на полі церковнім та народнім.

* * *

Perfect Furriers Limited

* * *

Phone 24574

* * *

10341 Jasper Avenue

Edmonton, Alberta

CONGRATULATIONS

— to —

THE UKRAINIAN LADIES' AID OF ST. JOHN
on the occasion of your 30th Anniversary.

* * *

WHEN THINKING OF CONSISTENT SAVINGS
THINK OF

Woodward's
"your store"

DOWNTOWN and WESTMOUNT

Congratulations to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John
on their 30th Anniversary

— from —

Silverwood Dairies Limited

QUALITY DAIRY PRODUCTS

* * *

For Home Delivery — Phone 25151

* * *

M. Hamilton, Manager
Edmonton Branch

Congratulations to the Ukrainian Ladies' Aid of St. John
on their 30th Anniversary

— from —

Edmonton Motors Ltd.

ALBERTA'S FINEST GARAGE

* * *

CHEVROLET — OLDSMOBILE — CADILLAC

* * *

Phone 887211

* * *

Jasper Ave. at 115th St.

Edmonton, Alberta

CONGRATULATIONS
ON YOUR
THIRTIETH ANNIVERSARY

* * *

Park Memorial Limited Funeral Homes

* * *

EDMONTON

LAMONT

VEGREVILLE

SMOKY LAKE

VILNA

MYRNAM

MAYERTHORPE

WILDWOOD

Ті, що найбільше потрудилися над виданням цієї книжки

ПАНІ ДОЦЯ Е. ЯНДОВА,
Голова Редакційного Комітету.

ПАНІ МАРІЯ МИХАЙЛИШИН
Голова Ювілейного Комітету

ПАНІ МАРІЯ ГАВРИШ
Голова Комітету для збірки
побажань і оголошень.

EATON'S

CONGRATULATES

THE UKRAINIAN LADIES' AID OF ST. JOHN'S

on their

THIRTIETH ANNIVERSARY

THE **T. EATON** C^o
CANADA LIMITED

CONGRATULATIONS ON YOUR
THIRTIETH ANNIVERSARY

Garneau Theatre Coffee Shop

* * *

8710 — 109th Street

Edmonton, Alberta

Гратулюємо Жіночому Товариству з нагоди його 30-літ-
нього Ювілею і бажаємо ще кращих успіхів у громадській
і культурній праці на будуче.

* * *

CONEY ISLAND BARBER SHOP

Bill Rachmistruk & Leo Wowk

* * *

10358 — 101st Street

Edmonton, Alberta

Alberta Printing

10355 - 96th STREET

EDMONTON

STATIONERY

BUSINESS FORMS

WEDDING INVITATIONS

BROCHURES & PAMPHLETS

BOOKS

Telephone 22037

ЗМІСТ

ПЕРША ЧАСТИНА

	Стр.
Привіт від ВПреосв. Митрополита Іларіона.....	3
Привіт від майора Едмонтону Василя Гавреляка.....	7
Вступне Слово — Доця Е. Яндова.....	9
У 30-тий Ювілей Союзу Українок Канади—Софія Василишин.....	11
Слідами Предків — Мітр. о. Є. Грицина і Прот. о. М. Фик.....	13
З нагоди 30-ліття існування і праці Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана в Едмонтоні — Др. Ф. Говда.....	16
Привіт від Едмонтонської Льокальної Жіночої Ради.....	17
Ювілейний Привіт — Анна Мельник.....	18
Привіт від Інститутів — о. В. Сенишин.....	19
Привіт від Провінційної Екзекутиви С.У.К.—Ольга Ганночко.....	20
З минулих днів нашого життя в Канаді — Віктор Купченко.....	22
Жінка в громадському житті — Марія Ткачук.....	26
Завдання наших Виховавчих Інститутів — Доця Е. Яндова.....	28
Привіт від Провінційної Екзекутиви С.У.М.К.—А. Мельничук.....	29
Дім — Прот. о. М. Фик.....	30
Вартість Недільної Школи у вихованні молоді — Мітр. о. Є. Грицина.....	33

ДРУГА ЧАСТИНА

написала Доця Е. Яндова

Початки Організаційного Руху в Едмонтоні.....	39
30 років праці Жіночого Товариства.....	43
Бувші Голови Жіночого Товариства.....	45
Заступниці Голов Товариства.....	46
Секретарки Рекордові.....	46
Секретарки Кореспонденційні.....	47
Заступниці Секретарок.....	47
Касієрки.....	48
Громадська Праця.....	48
Базарі Жіночого Товариства.....	51
Комітет Господиць.....	52
Освітньо-культурна Праця: Вистави.....	55
Освітньо-культурна праця.....	56
Відчити і виклади.....	57
Програмовий і Освітньо-культурний Комітет.....	58
Бібліотека Товариства.....	59
Драматичні вистави і представлення.....	59
Українська Школа.....	61
Комітет Матерів.....	64
Дитячий садок.....	65
Добре виховання дітей.....	67
Недільна Школа.....	70
Молодий Відділ СУМК.....	71
Школа українських танків.....	77
Церковний Комітет.....	80
Комітет Відвідин Хворих.....	81
Жіноче Товариство в складі Льокальної Жіночої Ради.....	81
Соціальний Комітет.....	84
Добродійний Комітет.....	85

	Стр.
Воєнна праця Жіночого Товариства.....	87
Курси "Гом Норсінг" і "Фірсет Ейд".....	94
Повоєнний Комітет.....	96
Референтка Мистецтва.....	100
Маєткові Господині.....	100
Архівістка Товариства.....	100
Комітет Горожанства.....	101
Цивільна Оборона.....	101
Фонд Фундації ім. Наталії Кобринської.....	101
Жертви на Фонд Фундації.....	102
Комітети Жіночого Товариства.....	102
Відділ Союзу Українок Канади від 1928 року.....	104
Сторінка Союзу в Українськiм Голосі.....	104
Загальний прихід і жертви Жіночого Товариства.....	104
Спис Членок Жіночого Товариства в 1956 році.....	108
Спис Померших Членок Жіночого Товариства.....	109

ТРЕТЯ ЧАСТИНА

Написала Доця Е. Яндова (крім тих, що підписані)	
Ювілейне Свято Жіночого Товариства 25-ліття.....	112

БУВШІ ГОЛОВИ І ПОЧЕСНІ ЧЛЕНКИ:

Марія Михайлишин.....	115
Гафія Янішевська.....	118
Розалія Галюк.....	119
Анна Шевчишин.....	121

БУВШІ ГОЛОВИ І ВШАНОВАНІ ЧЛЕНКИ:

Анастасія Михайлюк.....	122
Марія Крет.....	123
Варвара Шандро.....	124
Емма Верхомин.....	126
Михайлина Будник — написала Стефанія Пауш.....	128
Тетяна Лазарович — написала Стефанія Пауш.....	130
Софія Василишин.....	131
Марія Саїк.....	133
Добр. Марія Грицина.....	134
Варвара Маланчук.....	136
Доця Е. Яндова — написали Емма Верхомин і Марія Михайлишин.....	137
Розалія Говда.....	144
Катерина Гарасим.....	146
Марія Гавриш — написали Стефанія Пауш і Доця Е. Яндова.....	147
Софія Гриник.....	148
Анна Данилович.....	149
Анна Мельник.....	151

ВШАНОВАНІ ЧЛЕНКИ ЗА 25-ЛІТНЮ ПРАЦЮ:

Палагія Мельник.....	153
Анна Челядин.....	154
Анна Чоботар.....	155
Марія Батюк.....	156
Емелія Пронюк.....	157
Марія Фербей.....	158
Текля Куриш.....	159

	Стр.
Марта Ляхман	160
Евдокія Школьна	161
Ювілейний Базар Жіночого Товариства.....	163
Свято 30-літнього Ювілею Жіночого Товариства.....	164
СЛОВО ВІД АВТОРКИ — Доця Е. Яндова.....	165
ПОДЯКА—Марія Михайлишин, голова Ювілейного Комітету	166

Пропущено в цій книжці: Пані Ольга Семчук жертвувала \$10.00 на фонд С.У.К. Фондації Наталі Кобринської.

Найкращі побажання з нагоди 30-ліття існування Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана складає фірма —

CAPITAL BUILDING SUPPLIES LTD.

* * *

ЯКЩО ВИ БУДУЄТЕ АБО КУПУЄТЕ
питайте за

RUSCO PRIME

“All-metal, all weather window”

а будете мати дійсну вигоду й красу вікон на довгі роки.
Їх виробляє найбільша світова фірма металевих вікон.

* * *

RUSCO вікон продається в трое більше як усіх інших.

* * *

Замовляйте для себе RUSCO вікна та всякий
будівельний матеріал у фірмі

ALBERTA DISTRIBUTORS

Capital Building Supplies Ltd.

Phone 777073

9120 — 125th Avenue

Edmonton, Alberta

“A Quality Window for Every Home”

